

Wydział

Automatyki, Elektroniki i Informatyki
Politechniki Śląskiej

Jubileusz 50-lecia

“Tempora mutantur et nos mutamur in illis”

Gliwice 2014

Wydawca:

Biuro Dziekana
Wydział Automatyki, Elektroniki i Informatyki
Politechnika Śląska w Gliwicach

Opracowanie:

Władysław Ciężyński
Jolanta Krystek
Katarzyna Mościńska
Bożena Paluchiewicz
Krzysztof Simek

Projekt okładki:

Anna Krzemień

Druk:

Zakład Graficzny Politechniki Śląskiej
ul. Łużycka 24
44-100 Gliwice

Spis treści

Słowo wstępne	5
Kalendarium	9
Rys historyczny	29
Założyciele Wydziału	85
Jubileuszowe Spotkanie Dziekanów	129
Okruchy wspomnień – o tych, którzy odeszli... ..	165
Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale.....	249

Szanowni Państwo,

W roku 2014 świętujemy piękny jubileusz – pięćdziesięciolecie Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki. Ta wyjątkowa data stała się okazją do przypomnienia historii Wydziału i sylwetek pasjonatów, którzy doprowadzili do jego powstania. Wspominamy liczne sukcesy w dziedzinie badań naukowych, dydaktyki, współpracy z przemysłem, innowacyjności. Pamiętając o przeszłości wybiegamy jednocześnie w przyszłość, planując kierunki dalszego rozwoju Wydziału, tak by WAEI niezmiennie zajmował pierwszą w regionie i czołową w Polsce pozycję na rynku edukacyjnym związanym z automatyką, robotyką, biotechnologią, elektroniką i informatyką.

W trakcie pięćdziesięcioletniej historii mury Wydziału opuściło ponad 15 000 absolwentów i 500 doktorów. Fakt, że nasi absolwenci bez trudu znajdują pracę, zajmują odpowiedzialne stanowiska w firmach, administracji publicznej i nauce świadczy o tym, że z powodzeniem nadążamy za wyjątkowo szybkim rozwojem technologii i zapewniamy najwyższe standardy w dziedzinie nowoczesnej edukacji.

W roku akademickim 2013/2014 na Wydziale, w trzech Instytutach: Automatyki, Elektroniki i Informatyki, pracuje ponad 220 nauczycieli akademickich, którzy kształcą blisko 3000 studentów na sześciu kierunkach. Rada Wydziału posiada uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego nauk technicznych w czterech dyscyplinach. Wysoki poziom kształcenia został doceniony przez Państwową Komisję Akredytacyjną, która przyznała ocenę wyróżniającą kierunkom: Automatyka i Robotyka, Elektronika i Telekomunikacja, oraz Wydziałowi jako instytucji. Potwierdzeniem wysokiego poziomu prowadzonych badań naukowych jest kategoria A w rankingu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Dla uczczenia jubileuszu zaplanowano szereg imprez naukowych, spotkań koleżeńskich i wydarzeń towarzyszących. Ze wzruszeniem wspominamy tych, którzy odeszli, a bez których Wydział nie osiągnąłby swojej wyjątkowej

pozycji. Zorganizowano wystawy przybliżające historię Wydziału i rozwój technologii. Główne obchody, w tym uroczystą sesję jubileuszową, przewidziano na 13 czerwca 2014 r.

Jubileusz Wydziału stanowił ogromne wyzwanie dla osób, które podjęły się trudu jego przygotowania i organizacji. Zdaję sobie sprawę, że Komitet Organizacyjny obchodów jubileuszu zaangażował się w prace organizacyjne w stopniu znacznie przewyższającym pierwotne plany i – jak się zdawało – fizyczne możliwości tego zespołu. Pragnę gorąco podziękować wszystkim uczestniczącym w przygotowaniach obchodów Jubileuszu za kreatywność i wielki wysiłek.

Dziękuję również bardzo tym wszystkim sympatykom Wydziału, którzy uznali za możliwe wsparcie przygotowań do jubileuszu i jego przeprowadzenia w formie zarówno materialnej, jak i niematerialnej. Pomoc tych osób pozwoliła nam przeprowadzić obchody 50-lecia Wydziału w sposób i w formie, które należy odpowiedają wysokiej pozycji Wydziału.

Pragnę także bardzo podziękować osobom, które zaszczyliły nas zgodą na udział w Komitecie Honorowym obchodów jubileuszu 50-lecia Wydziału, i które przyjęły zaproszenie do uczestnictwa w głównych uroczystościach jubileuszu – bez tych wielkich przyjaciół Wydziału nasze obchody 50-lecia Wydziału nie byłyby kompletne.

Niniejsza, jubileuszowa publikacja ma posłużyć uporządkowaniu i upowszechnieniu podstawowych faktów z historii Wydziału a jednocześnie uchwycić w kadrze złożonym z obrazów, słów i danych liczbowych miejsce Wydziału w roku 2014. Zadanie to wypełniają kolejne jej części:

- **Kalendarium** zawiera ważne daty z historii Wydziału, poczynając od roku 1945, w którym Politechnika Śląska została powołana do działania w Gliwicach, a także wykaz osób piastujących funkcje na Wydziale i Uczelni oraz posiadających najwyższe godności naukowe;
- **Rys historyczny** jest unikalnym opracowaniem zawierającym odniesienia do korzeni Wydziału i osób, które przez ostatnie 50 lat pracowały na jego sukces, z przytoczeniem zmian w strukturze Wydziału od początków jego istnienia do czasów obecnych;
- **Założyciele Wydziału** to część publikacji, która przybliży sylwetki siedmiu osób, które najbardziej przyczyniły się do powstania Wydziału;
- **Jubileuszowe Spotkanie Dziekanów** jest zapisem dyskusji przeprowadzonej w roku jubileuszu Wydziału z udziałem pięciu jego Dziekanów,

zawierającym spojrzenie na funkcjonowanie Wydziału w dniach wczorajszym, dzisiejszym i jutrzejszym;

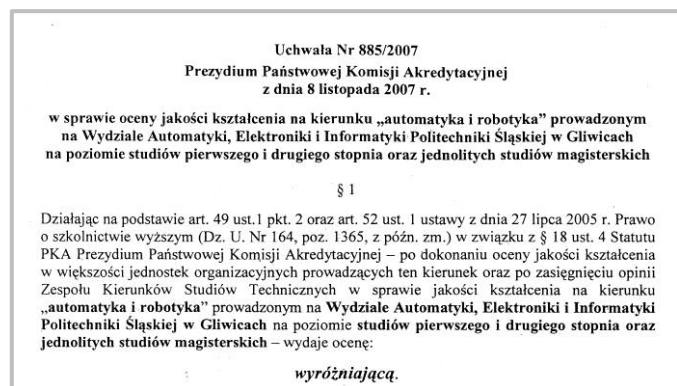
- **Okruchy wspomnień – o tych, którzy odeszli ...** – Jubileusz podsumowujący wieloletnią działalność Wydziału jest najlepszą okazją do przypomnienia starszym, a młodszym – dania okazji do poznania po raz pierwszy, osób, które na Wydziale są i będą pamiętane;
- **Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale** to kończąca niniejsze opracowanie część zawierająca imponujący zapis siły naukowej Wydziału w ostatnich pięćdziesięciu latach, a także wyraźnie widocznego w przytoczonych danych rozwoju Wydziału w tym obszarze.

Przygotowanie niniejszego opracowania wymagało ogromnej pracy autorów, ale także całego środowiska osób z Wydziałem i Politechniką Śląską związanych, które starały się odnaleźć jak najwięcej materiałów źródłowych mogących posłużyć jako kanwa do zamieszczonych treści. Wszystkim tym osobom, a w szczególności autorom biogramów założycieli Wydziału i profesorów tworzących jego wielkość, składam ogromne podziękowanie. Z satysfakcją stwierdzam również, że ilość zebranych materiałów, faktów i treści wielokrotnie przekroczyła możliwości ich bieżącego wykorzystania w trakcie obchodów jubileuszu; będą jednak stanowić dla nas najcenniejsze źródło dokumentujące rozwój Wydziału i jego sukcesy.

Mam głębokie przekonanie, że jubileusz 50-lecia Wydziału nie pozostanie w pamięci jedynie jako wspianiała uroczystość, podsumowująca wieloletnią aktywność Wydziału w dziedzinie nauki i edukacji, ale że stanie się impulsem dla pracowników i studentów do podjęcia jeszcze większego wysiłku, aby sprostać porównaniom z tymi wielkimi postaciami i osobowościami, które w roku 2014 wymieniamy, również na tych kartach, z najwyższym szacunkiem. Życzę tego wszystkim osobom związanym z Wydziałem i jego przyszłością.

Dziekan Wydziału
Automatyki, Elektroniki i Informatyki
Prof. dr hab. inż. Adam Czornik

Kalendarium

1945

- Narodziny Politechniki Śląskiej i Wydziału Elektrycznego, który zakładali m.in. wybitni przedstawiciele szkoły lwowskiej profesorowie Stanisław Fryze i Tadeusz Malarski.
- Uczelnia ma nazwę: Politechnika Śląska w Katowicach z tymczasową siedzibą w Krakowie. Wykłady odbywają się w gmachu Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie.
- W czerwcu władze miasta Gliwic podejmują uchwałę o utworzeniu dzielnicy akademickiej.
- 29 października odbywa się pierwsza inauguracja roku akademickiego 1945/46 w Gliwicach.

1953

- Powstaje Seminarium Automatyki zainicjowane przez grupę młodych studentów Wydziału Elektrycznego na czele ze Stefanem Węgrzynem i Zdzisławem Trybalskim.

1953/1954

- Na Wydziale Elektrycznym powołano nową specjalność Automatyka i Telemechanika.

1961

- Powołano Oddział Automatyki na Wydziale Elektrycznym. Kierownikiem zostaje prof. T. Zagajewski.
- Powstaje nowa, na czele z prof. S. Węgrzynem, Katedra Teorii Regulacji. Zostaje wydany Zeszyt Naukowy nr 1 serii Automatyka.

1962

- Powstaje, pierwsze na Politechnice Śląskiej, Studium Podyplomowe z zakresu Automatyki Przemysłowej.

1963

- 30 grudnia powołany zostaje kolejny, ósmy na Uczelni, Wydział Automatyki.

1964

- E. Romer, J. Siwiński, Z. Trybalski, S. Węgrzyn, T. Zagajewski tworzą Zespół Automatyki, który przygotowuje założenia organizacyjne i plany studiów nowego, samodzielnego Wydziału Automatyki. W pracach Zespołu bierze także udział H. Kowalowski.

- **15 lutego 1964 r. zarządzeniem Ministra Szkolnictwa Wyższego rozpoczyna działalność pierwszy w Polsce samodzielny Wydział Automatyki.**
- **10 lutego 1964 r. na pierwszym posiedzeniu Rady Wydziału Automatyki na stanowisko Dziekana Wydziału wybrano prof. Tadeusza Zagajewskiego.**
- W grudniu Ministerstwo zatwierdza założenia projektowe nowego budynku Wydziału.
- Pierwszy dyplom magistra inżyniera elektryka-automatyka odbiera absolwent Ferdynand Wagner.

1964/1965

- Wydział Automatyki składa się z siedmiu Katedr – Katedry Elektroniki Przemysłowej (prof. T. Zagajewski), Katedry Teorii Regulacji (prof. S. Węgrzyn), Katedry Miernictwa Przemysłowego (doc. E. Romer), Katedry Urządzeń Automatyki (doc. Z. Trybalski), Katedry Automatyki Procesów Przemysłowych (doc. J. Siwiński), Katedry Teorii Przesyłu Sygnału (doc. A. Macura), Katedry Konstrukcji Aparatów Automatyki (doc. E. Romer, następnie, dr inż. H. Kowalowski).
- Zajęcia odbywają się w budynku Wydziału Elektrycznego przy ul. Wincentego Pstrowskiego (obecnie ul. Akademicka 10) oraz przy ul. Marcina Strzody 28, gdzie mieści się także Dziekanat.

1965

- Wydział uzyskuje prawa nadawania stopni naukowych doktora nauk technicznych, a następnie stopni doktora habilitowanego.
- 13 marca magister inżynier Anna Skrzywan broni pierwszy na Wydziale Automatyki doktorat.

1967

- Początek budowy nowego gmachu Wydziału Automatyki.

1967/1968

- Na Wydziale Automatyki pojawiają się trzy nowe specjalizacje: Automatyka Przemysłowa, Systemy Kompleksowego Sterowania i Elektroniczne Urządzenia Automatyki.
- Zostaje powołany Ośrodek Doświadczalny Maszyn Dydaktycznych.

1968

- 11 marca ma miejsce demonstracja młodzieży gliwickiej na ulicach miasta. Władze rektorskie potępiają demonstrację i wzywają służby porządkowe do uspokojenia młodzieży w sposób zdecydowany.
- Profesor T. Zagajewski popierając demonstrację studentów składa rezygnację i wkrótce przestaje pełnić funkcję Dziekana.

1969

- Pierwsza reorganizacja Wydziału. Powstają: Katedra Automatyzacji Procesów Przemysłowych (J. Siwiński), Katedra Elektroniki (S. Malzacher), Katedra Kompleksowych Systemów Sterowania (S. Węgrzyn), Katedra Technologii Urządzeń Automatyki (H. Kowalowski) i Katedra Informatyki (A. Macura).
- Powołany zostaje nowatorski Oddział Elektronicznej Aparatury Medycznej (A. Kwieciński).
- 1 lipca doktor inżynier Ryszard Gessing broni pierwsze na Wydziale Automatyki kolokwium habilitacyjne.

1971

- Politechnika Śląska przechodzi na strukturę instytutową. W wyniku reorganizacji powstają 4 Instytuty: Instytut Automatyki Przemysłowej i Pomiarów (J. Siwiński), Instytut Kompleksowych Systemów Sterowania (S. Węgrzyn), Instytuty Konstrukcji i Technologii Urządzeń Automatyki i Elektroniki (H. Kowalowski) oraz Instytut Aparatury i Automatyki Medycznej (J. Kopka).
- Informatyka na Wydziale rozwija się w bardzo szybkim tempie. Dla podkreślenia jej wagi Wydział zmienia nazwę na **Wydział Automatyki i Informatyki**.

1973

- Wydział ma nowy, własny budynek.

1974

- Powstaje Instytut Elektroniki (z inicjatywy doc. J. Kopki, Dziekana Wydziału), który jest kierowany przez prof. T. Zagajewskiego.
- Instytut Kompleksowych Systemów Sterowania zmienia nazwę na Instytut Informatyki Czasu Rzeczywistego.

1975

- Profesor Stefan Węgrzyn opracowuje program studiów i uruchamia nowy kierunek - Informatyka.
- Następuje zmiana nazwy Instytutu Kompleksowych Systemów Sterowania na Instytut Informatyki Czasu Rzeczywistego.
- Oddano do użytku halę technologiczną, w której umieszczono Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej.

1977

- Z połączenia Instytutu Automatyki Przemysłowej i Pomiarów z Instytutem Konstrukcji i Technologii powstaje Instytut Automatyki. Jego kierownikiem zostaje doc. H. Kowalowski.
- Władze Francji nadają prof. S. Węgrzynowi tytuł kawalera Palm Akademickich.

1978/1979

- Liczba pracowników i studentów osiąga wartości szczytowe. Na Wydziale pracuje 23 profesorów i docentów oraz 160 adiunktów i asystentów, a na I rok studiów przyjęto 300 osób.

1981

- Strajk studencki związany jest z nowelizacją ustawy o szkolnictwie wyższym i konfliktem w WSI w Radomiu.
- 13 grudnia wprowadzono w Polsce stan wojenny.
- Zajęcia dydaktyczne zostały zawieszone do 21 stycznia 1982 r.

1983

- Prof. S. Węgrzyn otrzymuje tytuł oficera Palm Akademickich.

1984

- Kolejna reorganizacja Wydziału. Zostają utworzone trzy Instytuty: Automatyki, Elektroniki i Informatyki.
- **Wydział otrzymuje nową nazwę: Automatyki, Elektroniki i Informatyki.**
- Rektorem Politechniki Śląskiej zostaje wybrany Profesor Wydziału Automatyki Antoni Niederliński.

1987

- Przyjęto pierwszych studentów na nowy kierunek studiów Automatyka i Robotyka.

1989

- Przyjęto pierwszych studentów na nowy kierunek studiów Telekomunikacja.

1990

- Pierwsze wybory Rektora w warunkach pełnej autonomii Uczelni.

1993

- Zmienione zostają nazwy kierunków studiów na Automatyka i Robotyka, Elektronika i Telekomunikacja oraz Informatyka.
- W trybie dziennym prowadzone są studia inżynierskie i magisterskie oraz w trybie wieczorowym inżynierskie i uzupełniające magisterskie.

1996

- Część przedmiotów prowadzona jest w języku angielskim.
- Rektorem Politechniki Śląskiej zostaje Profesor Wydziału Automatyki Bolesław Pochopień.

1999

- Powstaje innowacyjny w skali kraju Makrokierunek. Studia prowadzone są w całości w języku angielskim.

2001

- W Rybniku powstaje ośrodek zamiejscowy. Studenci kształcą się tam na studiach inżynierskich.
- 17 grudnia odbywa się po raz pierwszy na Uczelni uroczystość odnowienia po 50 latach doktoratu Profesora Wydziału Automatyki S. Węgrzyna.

2002

- 9 lipca podpisano porozumienie pomiędzy Politechniką Śląską a Zarządem Miasta Sosnowiec o uruchomieniu studiów dziennych I stopnia w Sosnowcu na kierunku Automatyka i Robotyka, Elektronika i Telekomunikacja oraz Informatyka.
- 14 grudnia odbywa się uroczysta sesja z okazji 90 rocznicy urodzin członka rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk, profesora zwyczajnego, doktora honoris causa Politechniki Śląskiej T. Zagajewskiego.

2004

- 8 czerwca odsłonięto tablicę pamiątkową poświęconą prof. E. Czogale, pionierowi teorii zbiorów i systemów rozmytych.

2005

- 17 czerwca odsłonięto tablice pamiątkowe poświęcone:
 - prof. E. Romerowi – zasłużony metrolog, konstruktor, technolog w dziedzinie miernictwa przemysłowego, wprowadził do programu studiów miernictwo przemysłowe,
 - prof. J. Siwińskiemu – zasłużony w teorii układów cyfrowych i automatyzacji procesów przemysłowych, wprowadził do programu studiów teorię automatów.
- Po raz pierwszy pojawia się na Wydziale grupa studentów międzywydziałowego kierunku studiów Biotechnologia. Kierunek ten powstaje we współpracy z Wydziałem Chemicznym oraz Wydziałem Inżynierii Środowiska i Energetyki. Na Wydziale AEI studenci studiują na specjalności Bioinformatyka.

2006

- Władze Uczelni nadają prof. Z. Trybalskiemu tytuł Honorowego Profesora Politechniki Śląskiej.

2007

- Powstaje innowacyjny w skali kraju kierunek studiów Inżynieria Biomedyczna.

2010

- Powstaje odrębny Wydział Inżynierii Biomedycznej, który przejmuje kierunek Inżynieria Biomedyczna.

2012

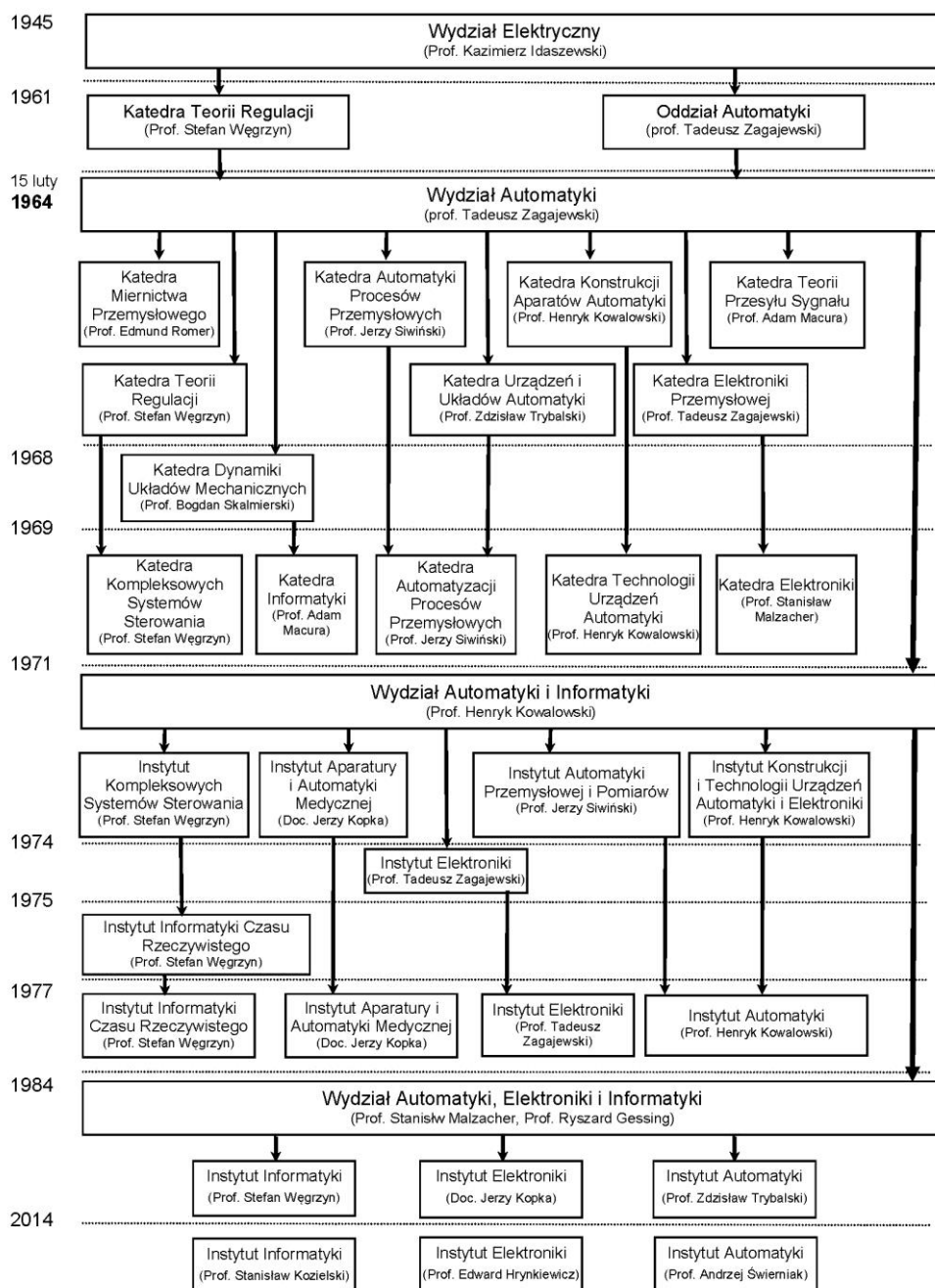
- 12 grudnia w 100 rocznicę urodzin odsłonięto tablicę pamiątkową poświęconą prof. T. Zagajewskiemu, pionierowi radioelektroniki i elektroniki przemysłowej.

2013

- Władze Uczelni nadają prof. A. Świerniakowi tytuł Honorowego Profesora Politechniki Śląskiej.
- Powstaje kierunek Teleinformatyka.

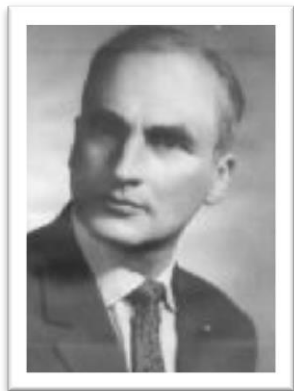
2014

- 17 lutego odsłonięto tablicę pamiątkową poświęconą dr. E. Wróblowi uznanemu specjalście w dziedzinie lotnictwa.
- **Wydział Automatyki, Elektroniki i Informatyki ma 50 lat.**

Ewolucja struktury Wydziału

■ **Dziekani Wydziału**

**Prof. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI,
lata 1964-1968**

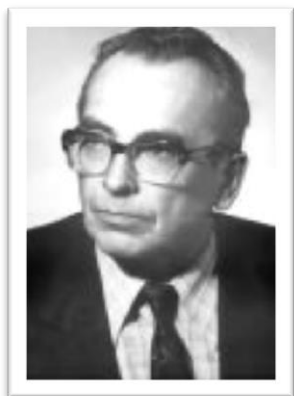
Prodziekani ds. Nauczania:

doc. dr inż. Jerzy SIWIŃSKI, 1964-1965

doc. dr inż. Bogdan SKALMIERSKI, 1965-1968

Prodziekan ds. Studiów dla Pracujących:

doc. dr inż. Adam MACURA, 1966-1968

**Prof. dr inż. Henryk KOWALOWSKI,
lata 1968-1973**

Prodziekani ds. Nauczania:

doc. dr inż. Bogdan SKALMIERSKI, 1968-1969

doc. dr inż. Janusz PIOTROWSKI, 1969-1972

Prodziekan ds. Nauki:

doc. dr inż. Stanisław MALZACHER, 1968-1972

Prodziekani ds. Studiów dla Pracujących:

doc. dr inż. Adam MACURA, 1968-1972

doc. dr inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, 1972-1973

**Doc. dr inż. Jerzy KOPKA,
lata 1973-1981**

Prodziekani ds. Nauczania i Wychowania:

doc. dr inż. Janusz PIOTROWSKI, 1972-1975

doc. dr hab. inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, 1975-1977

dr hab. inż. Jerzy FRĄCZEK, 1977-1981

Prodziekani ds. Studiów dla Pracujących:

doc. dr hab. inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, 1973-1975

doc. dr inż. Zbigniew BORTLICZEK, 1975-1977

doc. dr hab. inż. Ferdynand WAGNER, 1977-1978

prof. dr inż. Stanisław MALZACHER, 1978-1981

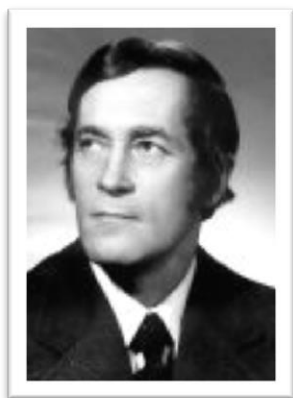
Kierownik studiów doktoranckich:

prof. dr hab. inż. Ryszard GESSING

**Prof. dr inż. Stanisław MALZACHER,
lata 1981-1984**

Prodziekan ds. Nauczania i Wychowania:
doc. dr hab. inż. Jerzy FRĄCZEK, 1981-1984
(dr inż. Henryk MAŁYSIAK, p.o., 1982)
prof. dr hab. inż. Adam MACURA, 1981-1984
Prodziekan ds. Studiów dla Pracujących:
doc. dr Jan WALICHIEWICZ, 1981-1984

**Prof. dr hab. inż. Ryszard GESSING,
lata 1984-1987**

Prodziekan ds. Nauczania i Wychowania:
doc. dr inż. Zdzisław POGODA, 1984-1987
Prodziekan
doc. dr Jan WALICHIEWICZ, 1984-1987

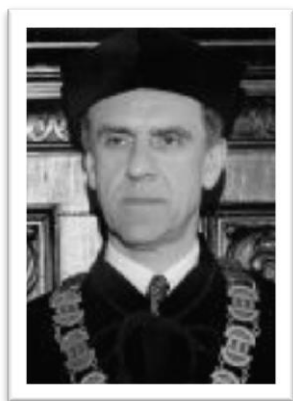
**Doc. dr inż. Jerzy KOPKA,
lata 1987-1990**

Prodziekan ds. Nauczania i Wychowania dla kierunku Automatyka:
doc. dr inż. Franciszek MARECKI, 1987-1990
Prodziekan ds. Nauczania i Wychowania dla kierunku Elektronika:
prof. dr hab. inż. Ernest CZOGAŁA, 1987-1990
Prodziekan ds. Nauczania i Wychowania dla kierunku Informatyka:
prof. dr hab. inż. Andrzej GRZYWAK, 1987-1990

**Prof. dr hab. inż. Jan CHOJCAN,
lata 1990-1996**

Prodziekan ds. kierunku Automatyka:
prof. dr hab. inż. Andrzej ŚWIERNIAK, 1990-1993
Prodziekan ds. kierunku Automatyka i Robotyka:
prof. dr hab. inż. Andrzej ŚWIERNIAK, 1993-1996
Prodziekan ds. kierunku Elektronika:
dr inż. Jerzy MAZUR, 1990-1993
Prodziekan ds. kierunku Elektronika i Telekomuni-
kacja: dr inż. Jerzy MAZUR, 1993-1996
Prodziekan ds. kierunku Informatyka:
prof. dr hab. inż. Stanisław KOZIELSKI, 1990-1996

**Prof. dr hab. inż. Stanisław KOZIELSKI,
lata 1996-2002**

Prodziekan ds. Kierunku Automatyka i Robotyka:
prof. dr hab. inż. Konrad WOJCIECHOWSKI,
1996-2002
Prodziekan ds. Kierunku Elektronika i Telekomuni-
kacja: dr inż. Adam BŁASZKOWSKI, 1996-2002
Prodziekan ds. Kierunku Informatyka:
doc. dr inż. Henryk MAŁYSIAK, 1996-2002
Pełnomocnik ds. CKI w Rybniku:
dr inż. Jerzy MAZUR, 01-09. 2002

**Prof. dr hab. inż. Jerzy RUTKOWSKI,
lata 2002-2008**

Prodziekan ds. Kierunku Automatyka i Robotyka:
prof. dr hab. inż. Zdzisław DUDA, 2002-2005
ds. Kierunków Automatyka i Robotyka, Biotechno-
logia: prof. dr hab. inż. Zdzisław Duda, (2005-2008)
Prodziekan ds. Kierunku Elektronika i Telekomuni-
kacja: dr inż. Władysław CIAŻYŃSKI, 2002-2008
Prodziekan ds. Kierunku Informatyka:
dr inż. Wojciech MIELCZAREK, 2002-2008
Pełnomocnicy ds. Makrokierunku:
prof. dr hab. inż. Ewaryst TKACZ, 2002-2005

dr inż. Joanna POLAŃSKA, 2005-2008
Pełnomocnicy ds. CKI w Rybniku:
dr inż. Władysław CIAŻYŃSKI, 2002-2005
dr inż. Wojciech MIELCZAREK, 2005-2008
Pełnomocnicy ds. Ośrodka w Sosnowcu:
prof. dr hab. inż. Leon LASEK, 2002-2005
dr inż. Władysław CIAŻYŃSKI, 2005-2008

**Prof. dr hab. inż. Zdzisław DUDA,
lata 2008-2012**

Prodziekan ds. Studenckich i Współpracy Międzynarodowej:
prof. dr hab. inż. Joanna POLAŃSKA, 2008-2012
Prodziekani ds. Studenckich:
dr hab. inż. Zbigniew RYMARSKI, 2008-2012
dr inż. Rafał CUPEK, 2008-2012

**Prof. dr hab. inż. Adam CZORNIK,
od 2012**

Prodziekan ds. Nauki i Współpracy Międzynarodowej oraz Makrokierunku:
prof. dr hab. inż. Joanna POLAŃSKA, od 2012
Prodziekan ds. Studenckich:
dr inż. Katarzyna MOŚCIŃSKA, od 2012
Prodziekani ds. Organizacji i Rozwoju:
dr inż. Rafał CUPEK, 2012-2013
dr inż. Krzysztof TOKARZ, od 2013
Prodziekan ds. Ogólnych:
dr inż. Krzysztof SIMEK, od 2012

■ Dyrektorzy Instytutów

Instytut Automatyki:

Prof. dr inż. Henryk KOWALOWSKI (1977-1984)
Prof. dr hab. inż. Zdzisław TRYBALSKI (1984-1992)
Prof. dr hab. inż. Ryszard GESSING (1992-2006)
Prof. dr hab. Andrzej ŚWIERNIAK (od 2006)

Instytut Elektroniki:

Prof. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI (1974-1983),
Prof. dr hab. inż. Stanisław MALZACHER (1983-1984),
Doc. dr inż. Jerzy KOPKA (1984-1990),
Prof. dr hab. Jan CHOJCAN (1990-2002),
Prof. dr hab. Edward HRYNKIEWICZ (od 2002).

Instytut Informatyki:

Prof. dr inż. Stefan WĘGRZYN (1975-1995)
Prof. dr inż. Andrzej GRZYWAK (1995-2000)
Prof. dr. hab. Stanisław KOZIELSKI (od 2000)

Wśród profesorów Wydziału są znamienite nazwiska znane z dorobku dydaktycznego, naukowego i organizacyjnego.

■ Profesorowie pełniący funkcje rektorskie:

Prof. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI: Prorektor ds. Nauki (1956-1959);
Prof. dr hab. inż. Antoni NIEDERLIŃSKI: Rektor (1984-1987), Prorektor ds. Ogólnych (1981-82);
Prof. dr hab. inż. Jerzy FRĄCZEK: Prorektor ds. Organizacji (1984-1987);
Prof. dr hab. inż. Bolesław POCHOPIEŃ: Rektor (1996-2002), Prorektor ds. Dydaktyki (1990-1996);
Prof. dr hab. inż. Jan CHOJCAN: Prorektor ds. Organizacji i Rozwoju (1996-2002);
Prof. dr hab. inż. Jerzy RUTKOWSKI: Prorektor ds. Współpracy Międzynarodowej (2008-2012).

■ Profesorowie Doktorzy Honoris Causa Politechniki Śląskiej

Prof. Edmund ROMER	1985
Prof. Jerzy SIWIŃSKI	1986
Prof. Stefan WĘGRZYN	1988
Prof. Tadeusz ZAGAJEWSKI	1993

■ Profesorowie Doktorzy Honoris Causa innych Uczelni

Prof. Stefan WĘGRZYN		
Uniwersytet w Lille, Francja		1973
Uniwersytet w Sherbrooke, Kanada		1977
Akademia Górniczo-Hutnicza, Polska		1989
Politechnika Rzeszowska, Polska		2004
Prof. Bogdan SKALMIERSKI		
Politechnika Częstochowska		1997
Prof. Jerzy KLAMKA		
Politechnika Białostocka, Polska		2014

■ Profesorowie członkowie Polskiej Akademii Nauk

Prof. Tadeusz ZAGAJEWSKI	członek korespondent	1960
	członek rzeczywisty	1976
Prof. Stefan WĘGRZYN	członek korespondent	1964
	członek rzeczywisty	1973
Prof. Jerzy KLAMKA	członek korespondent	2002

■ Profesorowie Honorowi Politechniki Śląskiej

Prof. Zdzisław TRYBALSKI	2006
Prof. Andrzej ŚWIERNIAK	2013

■ Profesorowie tytularni Wydziału

Tadeusz Zagajewski	1954	prof. zw. od 1965
Stefan Węgrzyn	1961	prof. zw. od 1968
Jerzy Siwiński	1964	prof. zw. od 1971
Edmund Romer	1965	prof. zw. od 1971
Henryk Kowalowski	1971	prof. zw. od 1986
Adam Macura	1971	prof. zw. od 1991
Bogdan Skalmierski	1972	prof. zw. od 1988
Zdzisław Trybalski	1974	prof. zw. od 1990
Ernest Czogała	1975	prof. zw. od 1986
Andrzej Grzywak	1975	prof. zw. od 1990
Stanisław Malzacher	1975	prof. zw. od 1991
Ryszard Gessing	1976	prof. zw. od 1989

Antoni Niederliński	1980
Janusz Piotrowski	1988
Józef Ober	1989
Jerzy Klamka	1990
Jerzy Frączek	1992
Andrzej Świerniak	1996
Zbigniew Czech	1996
Stanisław Kozielski	1997
Konrad Wojciechowski	1999
Tadeusz Czachórski	1999
Mieczysław Metzger	2001
Marek Kimmel	2002
Jacek Łęski	2003
Jerzy Rutkowski	2004
Ewa Piętka	2004
Bolesław Pochopień	2005
Katarzyna Stapor	2006
Ewaryst Tkacz	2006
Andrzej Polański	2009
Adam Czornik	2013
Dariusz Kania	2014

■ Kierunki prowadzone na Wydziale w latach 1964-2014

1964 - Wydział Automatyki

Kierunek Elektronika
specjalność: Automatyka

1967

Kierunek Elektronika
specjalności:

- Automatyka Przemysłowa,
- Systemy Kompleksowego Sterowania,
- Elektroniczne Urządzenia Automatyki / Elektroniczna Aparatura Medyczna

1969

Kierunek Elektronika
specjalności:

- Automatyka Przemysłowa,

- Automatyka Kompleksowa i Informatyka,
- Elektroniczne Urządzenia Automatyki / Elektroniczna Aparatura Medyczna,
- Konstrukcja Urządzeń Automatyki

1975

Kierunek Elektronika

specjalności:

- Automatyka Przemysłowa,
- Systemy Kompleksowego Sterowania,
- Elektroniczne Urządzenia Automatyki,
- Konstrukcja Urządzeń Automatyki

Kierunek Informatyka

specjalności:

- Budowa i Oprogramowanie Maszyn Matematycznych

1977

Kierunek Elektronika

specjalności:

- Automatyka,
- Aparatura Elektroniczna,
- Technologia Elektronowa

Kierunek Informatyka

specjalności:

- Budowa i Oprogramowanie Maszyn Matematycznych

1987

Kierunek Automatyka i Robotyka

specjalności:

- Automatyka,
- Robotyka,
- Kompleksowe Systemy Sterowania,
- Systemy Pomiarowe

Kierunek Elektronika

specjalności:

- Aparatura Telekomunikacyjna,
- Technologia Elektronowa,
- Aparatura Elektroniczna,
- Mikroelektronika

Kierunek Informatyka

specjalności:

1989

- Budowa i Oprogramowanie Maszyn Matematycznych
- Kierunek Automatyka i Robotyka
- Kierunek Elektronika
- Kierunek Informatyka
- Kierunek Telekomunikacja

1993

- Kierunek Automatyka i Robotyka
- Kierunek Elektronika i Telekomunikacja
- Kierunek Informatyka

1999

- Kierunek Automatyka i Robotyka
- Kierunek Elektronika i Telekomunikacja
- Kierunek Informatyka
- Makrokierunek

2005

- Kierunek Automatyka i Robotyka
- Kierunek Elektronika i Telekomunikacja
- Kierunek Informatyka
- Makrokierunek
- Kierunek Biotechnologia (kierunek międzywydziałowy), specjalność - Bioinformatyka

2007

- Kierunek Automatyka i Robotyka
- Kierunek Elektronika i Telekomunikacja
- Kierunek Informatyka
- Makrokierunek
- Kierunek Biotechnologia
- Kierunek Inżynieria Biomedyczna

2010

- Kierunek Automatyka i Robotyka
- Kierunek Elektronika i Telekomunikacja
- Kierunek Informatyka
- Makrokierunek
- Kierunek Biotechnologia

2013

Kierunek Automatyka i Robotyka,
specjalności:

- Automatyka,
- Komputerowe Systemy Sterowania,
- Przetwarzanie Informacji i Sterowanie w Biotechnologii,
- Robotyka,
- Systemy Pomiarowe

Kierunek Elektronika i Telekomunikacja,
specjalności:

- Aparatura Elektroniczna,
- Elektronika Biomedyczna,
- Mikroelektronika z Nanotechnologią,
- Radioelektronika,
- Telekomunikacja

Kierunek Informatyka,
specjalności (studia I stopnia):

- Bazy Danych,
- Sieci i Systemy Komputerowe,
- Grafika Komputerowa i Oprogramowanie,
- Przemysłowe Systemy Informatyczne

specjalności (studia II stopnia):

- Bazy Danych i Inżynieria Systemów,
- Informatyczne Systemy w Lotnictwie,
- Internet i Technologie Sieciowe,
- Oprogramowanie Systemowe,
- Informatyczne Systemy Przemysłowe,
- Interaktywna Grafika Trójwymiarowa

Control, Electronic, and Information Engineering (d. Makrokierunek)
specjalności:

- Automatic Control,
- Electronics and Telecommunication,
- Informatics.

Kierunek Biotechnologia (kierunek międzywydziałowy),
specjalność:

- Bioinformatyka

Kierunek Teleinformatyka

Inauguracja roku akademickiego

Rys historyczny

■ Lwowskie korzenie

Wydział Automatyki Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach wywodzi swoją tradycję od Szkoły Politechnicznej we Lwowie, gdzie na Wydziale Mechanicznym już od roku akademickiego 1889/90 pojawiły się pierwsze wykłady i powstało pierwsze laboratorium z elektrotechniki. Wcześniej elektrotechnika nie była oddzielną dyscypliną naukową, ani inżynierską. Prowadzone badania dotyczyły tzw. techniki prądów silnych i obejmowały maszyny elektryczne, transformatory i układy oświetlenia elektrycznego. O prądach słabych słyszano wtedy jeszcze niewiele. Należy zdać sobie sprawę z tego, że Alexander Graham Bell opatentował swój telefon w 1876 r. i, że swe eksperymenty radiowe Guglielmo Marconi rozpocznie dopiero w 1894 r.

Wybuch I wojny światowej, następnie walki polsko-ukraińskie po uzyskaniu w 1918 r. niepodległości i wojna polsko-rosyjska w 1920 r., wszystko to powodowało, że uczelnia nie mogła normalnie się rozwijać. Dopiero 10.12.1920 r. odbyła się pierwsza inauguracja w uczelni pod nazwą Politechnika Lwowska. Studiowanie elektrotechniki odbywało się nadal na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego. Kierownikiem Katedry Elektrotechniki Ogólnej był prof. Roman Dzieśłowski, pionier elektrotechniki na ziemiach polskich, działający w Uczelni od 1891 roku. Po nim w 1925 r. Katedrę objął wychowanek Politechniki, prof. Stanisław Fryze, który kierował nią do wybuchu II wojny światowej.

W okresie międzywojennym działały jeszcze: Katedra Pomiarów Elektrotechnicznych (prof. Włodzimierz Krukowski), Katedra Maszyn Elektrycznych (prof. Kazimierz Idaszewski), Katedra Urządzeń Elektrycznych (prof. Gabriel Sokolnicki). Wykłady z podstaw radiotechniki rozpoczęte zostały w roku akademickim 1923/1924 przez prof. Tadeusza Malarskiego. Rozszerzono je następnie o problematykę lamp elektronowych i pomiarów radiotechnicznych, wprowadzając odpowiednie wykłady i laboratoria. Wszystkie te wykłady stały się początkiem istnienia grupy słaboprądowej w ramach Oddziału Elektrotechnicznego.

Pod koniec lat 30-tych prof. Tadeusz Malarski uzyskał fundusze z Ministerstwa Poczty i Telegrafów, które pozwoliły na uruchomienie w roku akademickim 1938/39 oddzielnej Grupy Tele- i Radiotechnicznej z własnym programem studiów na trzecim i czwartym roku. Specjaliści miejscowi, oraz dojeżdżający z

Warszawy pracownicy Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji oraz Polskich Zakładów Tele- i Radiotechnicznych prowadzili wykłady w dwóch oddzielnych sekcjach: Radiowej i Teletechnicznej. Obie sekcje były kierowane przez prof. Malarskiego.

Wybuch wojny we wrześniu 1939 r., a następnie zajęcie Lwowa przez wojska radzieckie zmienił status Uczelni. Jesienią 1939 r. Politechnika Lwowska została przemianowana w Lwowski Politechniczny Instytut. Oddział Elektrotechniczny stał się samodzielnym Wydziałem Elektrotechnicznym, którego dziekanem był Polak prof. Gabriel Sokolnicki. Na jednym z pierwszych posiedzeń Rady Wydziału, po długich debatach, postanowiono powołać nową Katedrę Radiotechniki, powierzając jej kierownictwo znanemu radiotechnikowi prof. Januszowi Groszkowskiemu, którego losy wojenne rzuciły z Warszawy do Lwowa. Należy podkreślić, że w tym pierwszym okresie wojny (1939-1941) Politechnika Lwowska była jedyną wyższą uczelnią techniczną, która zachowała prawo prowadzenia wykładów w języku polskim, umożliwiając prawie normalne studiovanie polskiej młodzieży.

Okupacja niemiecka Lwowa (miasto zostało zajęte przez wojska hitlerowskie 30.06.1941 r.) przekreśliła w zasadniczy sposób możliwość nauczania w szkołach średnich i wyższych. W dniu 4 lipca 1941 r. na stoku Wzgórz Wuleckich hitlerowcy rozstrzelali 25 profesorów i docentów uczelni lwowskich, wśród nich wielu związanych z Politechniką. Z Wydziału Elektrotechnicznego zostali zamordowani prof. W. Krukowski i inż. E. Stożek.

Na przełomie lat 1941/42 okupant został zmuszony do uruchomienia, w stopniu bardzo ograniczonym, działalności niektórych lwowskich uczelni. Szkołom nadano nazwę Państwowych Kursów Zawodowych (niem. Staatliche Fachkurse), w tym także Państwowych Kursów Technicznych (niem. Staatliche Technische Fachkurse). Postawa polskich naukowców i wykładowców w tym tak bardzo trudnym i upokarzającym okresie zasługuje na szczególny szacunek i pamięć. Poza oficjalną działalnością na Fachkursach polscy profesorowie prowadzili konspiracyjne studia wyższe, a więc wykłady i ćwiczenia w drobnych liczebnie zespołach. Kierownikiem tego tajnego nauczania był prof. W. Burzyński.

W lipcu 1944 r., pod naciskiem zbliżającego się frontu, administracja niemiecka i częściowo wojsko zaczęły opuszczać Lwów. W dniu 24 lipca ujawniły się we Lwowie oddziały Armii Krajowej, obsadzając niektóre z ważnych gmachów. I tak główny gmach Politechniki zajął Kedyw (Kierownictwo Dywersji)

Okręgu. Lwów został całkowicie uwolniony od Niemców siłami wojsk radzieckich i oddziałów AK w dniu 27.07.1944 r., ale już w dzień później oddziały AK zostały zmuszone do złożenia broni i Lwów stał się ponownie miastem radzieckiej Ukrainy.

Wkrótce też wznowił swą działalność Lwowski Politechniczeskij Instytut. Zajęcia rozpoczęły się w listopadzie roku 1944. Programy zmieniono i przystosowano do wymogów radzieckich. Powoli wymieniała się kadra, gdyż polscy pracownicy zaczęli wyjeżdżać do Polski, w jej nowych granicach. Na ich miejsce pojawiali się profesorowie rosyjscy, a resztę obsady stanowili miejscowi pracownicy ukraińscy.

■ *Gliwickie początki*

Można uznać, że do połowy 1946 r. prawie wszyscy Polacy, pracownicy Politechniki Lwowskiej jak i jej studenci, opuścili Lwów w kilku zorganizowanych transportach, głównie do Gliwic, Wrocławia i Gdańska. Motywy wyjazdu były różne – od osobistych do politycznych.

Wyjazdowi do Gliwic osób związanych we Lwowie z Wydziałem Elektrycznym sprzyjały między innymi wiadomości o otwarciu podobnego Wydziału na Politechnice Śląskiej. Przenieśli się tutaj prof. S. Fryze, prof. T. Malarski, prof. W. Kołek, inż. W. Podlacha, inż. A. Plamitzer, inż. K. Bielański, inż. C. Kolmerowa, inż. M. Kolmer, inż. K. Lubelski, inż. M. Strömich, inż. T. Zagajewski i spora liczba studentów.

Wydział Elektryczny Politechniki Śląskiej powstał, jako jeden z czterech pierwszych wydziałów Uczelni, powołanej do życia dekretem rządowym z dnia 24 maja 1945 r.. Uczelnia nosiła wówczas nazwę: Politechnika Śląska w Katowicach, z tymczasową siedzibą w Krakowie. Pierwszym Dziekanem Wydziału Elektrycznego był prof. Kazimierz Idaszewski. Wykłady odbywały się w gmachu Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, ale dla normalnego działania szkoły brak było odpowiednich pomieszczeń zarówno na sale wykładowe i laboratoria, jak również na stołówki, domy akademickie i potrzeby administracji. Rozpoczęto poszukiwania lepszych warunków na terenie Śląska. Najlepsze warunki znaleziono w Gliwicach. Tutaj, już od 1.10.1945 roku, udało się uruchomić cztery wydziały mające 54 katedry i prawie 2500 słuchaczy.

Organizatorem Wydziału Elektrycznego w roku akademickim 1945/46 był Dziekan, prof. Wacław Günther. Lwowiacy stanowili większość kadry, ale trzeba wspomnieć też o dużej liczbie osób pochodzących ze Śląska (głównie z

okolic Bielska i Cieszyna), oraz o grupie osób z Gdańska. W sierpniu 1946 r. urząd Dziekana przejął na okres następnych dwóch lat prof. S. Fryze.

Wydział liczył w tym okresie 12 katedr kierowanych zarówno przez profesorów mianowanych (5) jak i kontraktowych (7). Dziekanat mieścił się w dość przypadkowych miejscach. Początkowo w prowizorycznie przystosowanych mieszkaniach przy ul. Częstochowskiej, by wreszcie na długie lata osiąść w domu przy ul. Strzody 28. Część katedr znalazła swoje miejsce w budynku przy ul. Katowickiej (obecnie Akademicka 10). Było to dawne niemieckie gimnazjum (niem. Staatliche Friedrich-Wilhelm Gymnasium), a w czasie ostatniej wojny w budynku tym mieścił się szpital.

Nowo powstała Uczelnia miała zaspokoić potrzeby Górnego Śląska, najbardziej uprzemysłowionej części kraju, przede wszystkim kształcąc kadrę inżynierską, oraz tworząc zaplecze naukowe dla śląskiego przemysłu. W związku z tym Wydział Elektryczny miał początkowo profil ukształtowany na wzór Politechniki Lwowskiej. Był to profil najwyraźniej silnoprądowy, a więc tradycyjny, aczkolwiek na Wydziale od początków jego istnienia działała Katedra Radiotechniki. Kierowana była od 1.11.1945 r. przez prof. T. Malarskiego będącego jednocześnie kierownikiem Katedry Fizyki na tym samym Wydziale. Nie przewidywano większego rozwoju działu elektrotechniki znanego wówczas pod nazwą elektrotechniki słaboprądowej, czyli dzisiejszej elektroniki. Dopiero inicjatywa kilku studentów ówczesnego II roku, między innymi Stefana Węgrzyna i Zdzisława Trybalskiego, skłoniła prof. Malarskiego do utworzenia Grupy Telekomunikacyjnej. Miał on w tym względzie duże doświadczenie. Utworzył przecież podobną grupę przed wojną, w Politechnice Lwowskiej. Grupę Telekomunikacyjną obsługiwały dwie katedry: istniejąca już Katedra Radiotechniki (T. Malarski, a od 1957 r. T. Zagajewski) i zorganizowana w 1947 r. Katedra Teletechniki (Ł. Dorosz, dojeżdżający z Gdańska). Do pracy dydaktycznej Grupy zaangażowano ponadto Józefa Szpileckiego z Katedry Fizyki, Czesławę Kornagę-Kolmerową z Katedry Radiotechniki, Karola Lubelskiego z Katedry Podstaw Elektrotechniki oraz Jerzego Siwińskiego, ówczesnego dyrektora Okręgu Pocht i Telegrafów w Katowicach. Prócz nich swoją karierę nauczycieli akademickich rozpoczęło w charakterze młodszych asystentów wielu studentów ostatnich lat studiów, późniejszych pracowników naukowych Wydziału, a wśród nich: Stefan Węgrzyn od 1.03.1946 r., Zdzisław Trybalski od 1.09.1946 r., Stanisław Malzacher od 1.09.1947 r., Aleksander Kwieciński od 1.01.1949 r. i od 1.01.1949 r. Adam Macura.

Sprzętu, który mógłby stać się podstawą budowy laboratoriów, w szczególności tak złożonych jak laboratoria związane z radiotechniką, nie było. Przemysł krajowy jeszcze prawie go nie produkował. Kupowano go w różnych źródłach prywatnych, w jeszcze wówczas działających sklepach komisowych, a także u przypadkowych dostawców. W 1948 roku Katedra otrzymała pewną ilość aparatury z darów UNRRA. Były to urządzenia i przyrządy pomiarowe pochodzące częściowo z demobilu armii amerykańskiej, a częściowo z zapasów przekazanych przez przemysł krajów zachodnich.

Opisywane początki to wciąż radiotechnika lub elektronika lampowa. Bipolarny germanowy tranzystor ostrzowy zostanie wynaleziony dopiero w 1948 roku, tranzystor złączowy w roku 1950. Pierwsze układy scalone to początek lat sześćdziesiątych.

Pewną pomoc w rozbudowie laboratoriów zapewniał także, założony przez prof. T. Malarskiego Zakład Optyki i Mechaniki Precyzyjnej, kierowany od 1947 r. przez inż. Edmunda Romera. Zakład ten wytwarzał różne przyrządy potrzebne w laboratorium. Zaczynał od opornic suwakowych, później produkował opornice dekadowe, galwanometry, mostki pomiarowe i pod koniec swej działalności nawet skomplikowaną aparaturę elektroniczną.

Wszystkie omówione poczynania byłyby jednak niewystarczające, gdyby nie budowa aparatury i stanowisk laboratoryjnych we własnym zakresie. Elementy składowe takie jak lampy, podzespoły, przewody itp. uzyskiwano między innymi z rozbiórki poniemieckich aparatów radiowych, które radziecka lub polska administracja nakazywała oddać niemieckiej ludności. Przy pewnych staraniach można je było uzyskać dla potrzeb Katedry. Dostawcami niezbędnych do budowy aparatury elementów byli także wędrujący po Ziemiach Zachodnich szabrownicy małego i dużego kalibru.

W roku akademickim 1951/52 Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego postanowiło przeprowadzić stopniową likwidację Grupy Telekomunikacyjnej w Politechnice Śląskiej, uważając, że szkolenie inżynierów łączności powinno być skupione w trzech ośrodkach: warszawskim, wrocławskim i gdańskim. Do tej decyzji przyczyniło się także znaczne osłabienie ośrodka gliwickiego wskutek śmierci, w krótkim odstępie czasu, prof. T. Malarskiego (1952) i prof. Ł. Dorosza (1954). Proces likwidacji Grupy Telekomunikacyjnej trwał do roku akademickiego 1953/1954.

■ **Kształtowanie odrębności**

W nowej sytuacji, która wytworzyła się po wspomnianej decyzji Ministerstwa, postanowiono wykorzystać istniejący potencjał kadrowy i dość już bogate wyposażenie laboratoryjne Grupy Telekomunikacyjnej do celów bardziej odpowiadających potrzebom śląskiego regionu. Za dziedzinę szczególnie ważną uznano automatykę i elektronikę przemysłową, które zaczynały wchodzić do codziennej praktyki, w miarę postępującej rozbudowy i modernizacji zakładów przemysłowych. W roku akademickim 1953/1954 uruchomiona została na Wydziale Elektrycznym nowa specjalność pod nazwą Elektroautomatyka Przemysłowa. Katedra Radiotechniki kontynuowała swoją działalność w ramach tej specjalności i istniała na Wydziale Elektrycznym do połowy 1954 r., to jest do chwili przekształcenia jej w Katedrę Elektroniki Przemysłowej.

Należy zauważyć, że polskie wyższe uczelnie techniczne zapewniały przed wojną swoim absolwentom, w wybranych dziedzinach techniki, dobre przygotowanie w zakresie statyki procesów, nie dawały natomiast przygotowania do analizy występujących w obiektach przemysłowych stanów nieustalonych. Brak naukowych metod analizy stanów nieustalonych był poważną barierą przy wprowadzaniu automatyzacji. Świadomi tych ograniczeń studenci wyższych lat Wydziału Elektrycznego, bardzo często będący jednocześnie pracownikami dydaktycznymi, zorganizowali w celach samokształcenia *Seminarium Automatyki*, w którym - zwłaszcza, jeśli prześledzić późniejsze losy jego inicjatorów i uczestników - można dopatrywać się zaczątków Wydziału, jego korzeni. Pierwszym prowadzącym te spotkania naukowe był S. Węgrzyn, później przejął od niego tę funkcję Z. Trybalski. Seminarium Automatyki na długie lata pozostało forum ożywionych dyskusji naukowych i czynnikiem integrującym grupę osób zainteresowanych nową dziedziną wiedzy, jaką wówczas była automatyka.

Na Wydziale Elektrycznym pojawili się więc młodzi ludzie mający wizję przyszłości, istniała twórcza atmosfera i były realne możliwości techniczne podjęcia nowatorskich badań w dziedzinach wiedzy związanych z podstawami automatyki i elektroniki, takich jak na przykład teoria stanów nieustalonych w obwodach elektrycznych (S. Węgrzyn), teoria układów przełączających (J. Siwiński), miernictwo przemysłowe (E. Romer) i obejmująca coraz nowe dziedziny elektronika przemysłowa (T. Zagajewski). Z pomocą Rady Wydziału Elektrycznego zostały opracowane propozycje powołania nowej specjalności o nazwie Automatyka i Telemechanika z nowoczesnym, jak na owe czasy, planem studiów.

Propozycję tę, po wielu oporach i trudnych dyskusjach Ministerstwo zatwierdziło.

Tak, więc dzięki zespołowemu wysiłkowi już w październiku 1953 roku, grupa studentów III roku Wydziału Elektrycznego mogła podjąć studia z dziedziny automatyki. Jednocześnie, z dniem 1 maja 1954 roku, Katedrę Radiotechniki przemianowano na Katedrę Elektroniki Przemysłowej, nadal z prof. T. Zagajewskim, jako jej kierownikiem (liczba wszystkich pracowników Katedry nie przekraczała w latach 1952-1962, 6-8 osób).

*Stanisław Malzacher i Aleksander Kwieciński w laboratorium
Katedry Radiotechniki*

Bardzo istotnym problemem w procesie nauczania w zakresie automatyki był brak podręczników akademickich z tej dziedziny. Dzięki zaangażowaniu wymienionych już powyżej osób książki takie szybko się pojawiły. Opracowane na podstawie prowadzonych wcześniej wykładów wypełniły dotkliwą lukę w tym zakresie. Takie książki jak „Podstawy automatyki” S. Węgrzyna, „Pomiary temperatury w technice” E. Romera, „Automatyka napędu elektrycznego” J. Siwińskiego, czy „Elektronika przemysłowa” opracowana przez T. Zagajewskiego, S. Malzachera i W. Kuliszkiewicza były pierwszymi w Polsce książkami w swoich dziedzinach, miały duże nakłady i były tłumaczone na języki obce. Podręczniki te

były później wielokrotnie wznawiane w postaci rozszerzonych i zmienionych wydań i stanowiły podstawową lekturę słuchaczy nowych specjalności pojawiających się w ośrodkach akademickich całego kraju.

■ *Dojrzewanie do samodzielności*

Rozwój specjalności Automatyka i Telemechanika na Wydziale Elektrycznym był siłą rzeczy ograniczony. Źródłem trudności, niełatwej do pokonania, był wspólny plan studiów dla pierwszych dwóch lat, co w następstwie uniemożliwiało wprowadzenia dostatecznie wcześniej niezbędnego przygotowania teoretycznego z zakresu przedmiotów objętych specjalnością i zmieszczenia w logicznej kolejności dalszych przedmiotów (np. urządzeńowych i projektowych). Drugą przyczyną trudności były ograniczenia dotyczące liczby kształconych studentów w zakresie automatyki i telemechaniki. Wydział Elektryczny prowadził wówczas pięć specjalności, wobec czego na Automatykę kierowano co roku zaledwie 15 do 20 studentów, co nie odpowiadało zapotrzebowaniu przemysłu na absolwentów tej specjalności. Dlatego pod koniec lat pięćdziesiątych pojawiła się myśl o usamodzielnieniu tej specjalności. Pierwszym krokiem było powołanie z dniem 1.10.1961 r. Oddziału Automatyki na Wydziale Elektrycznym (prof. T. Zagajewski) i jednocześnie utworzenie nowej Katedry Teorii Regulacji (prof. S. Węgrzyn).

W tym samym czasie powstał Zespół Automatyki (E. Romer, J. Siwiński, Z. Trybalski, S. Węgrzyn, T. Zagajewski), który przystąpił do przygotowania założeń organizacyjnych i planu studiów nowego Wydziału Automatyki.

Była to inicjatywa pionierska, gdyż na żadnej wyższej uczelni technicznej w kraju nie istniał samodzielny wydział o takim charakterze. Zespół rozpoczął pracę jesienią roku 1961. Przygotował on w ciągu dwóch lat, w wyniku ożywionych i długotrwałych dyskusji, podstawowe założenia nowego Wydziału, a więc jego schemat organizacyjny, liczbę i obsadę katedr, sformułował potrzeby lokalowe i aparaturowe oraz plany i programy studiów. Do prac zespołu został również dokooptowany adiunkt Henryk Kowalowski, który kilka lat wcześniej powrócił do Gliwic po ukończeniu studiów doktoranckich (kandydackich) w Związku Radzieckim.

Materiały opracowane przez wspomniany zespół były szczegółowo dyskutowane i zostały przyjęte przez Radę Wydziału Elektrycznego, Senat Politechniki Śląskiej, a w listopadzie 1963 r. pozytywnie zaopiniowane przez Sekcję Techniczną Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

W rezultacie w dniu 30.12.1963 r. wydane zostało Zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego o powołaniu z dniem 15.02.1964 r. na Politechnice Śląskiej pierwszego w Polsce samodzielnego Wydziału Automatyki.

W dniu 10 lutego Rektor Politechniki Śląskiej prof. zw. dr inż. Tadeusz Laskowski wydaje zarządzenie Nr 16/63/64 o przejściu z Wydziału Elektrycznego na Wydział Automatyki 30 nauczycieli akademickich, w tym 2 profesorów, 4 docentów, 6 adiunktów i 18 asystentów. Zarządzenie podpisuje Prorektor ds. Nauczania prof. dr inż. Jerzy Szuba.

W tym samym dniu 10 lutego 1964 roku odbywa się pierwsze posiedzenie Rady Wydziału Automatyki w składzie:

członkowie: doc. dr inż. Adam MACURA, doc. mgr inż. Edmund ROMER, doc. dr inż. Jerzy SIWIŃSKI, doc. dr inż. Zdzisław TRYBALSKI, prof. nzw. dr inż. Stefan WĘGRZYN, prof. nzw. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI

delegacja wykładowców i pomocniczych pracowników nauki: st. wykł. dr inż. Tadeusz SZWEDA, adkt dr inż. Henryk KOWALOWSKI, adkt dr inż. Stanisław MALZACHER,

na którym wybrano Dziekanem i zarazem przewodniczącym Rady Wydziału prof. n. dr inż. Tadeusza ZAGAJEWSKIEGO. Na Prodziekana powołano doc. dr inż. Jerzego SIWIŃSKIEGO.

Pierwszy sekretariat Wydziału, którego kierownikiem zostaje p. Krystyna RUTKOWSKA, mieści się przy ul. Strzody 28.

Na Wydziale utworzono Komisję:

Doboru Kandydatów na I rok studiów

Przewodniczący:	Dziekan prof. nzw. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI
Z-ca przewodniczącego:	Prodziekan doc. dr inż. Jerzy SIWIŃSKI
Członkowie:	dr inż. Maria JASTRZĘBSKA, mgr Zbigniew GROSSE
Sekretarz techniczny:	st. asyst. mgr inż. Jerzy KOPKA

Egzaminu Dyplomowego

Przewodniczący:	Dziekan prof. nzw. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI
Członkowie:	doc. dr inż. Adam MACURA, doc. mgr inż. Edmund ROMER, doc. dr inż. Jerzy SIWIŃSKI, doc. dr inż. Zdzisław TRYBALSKI, prof. nzw. dr inż. Stefan WĘGRZYN
Referent praktyk:	st. asyst. mgr inż. Anna SKRZYWAN.

Politechnika Śląska
im. W. Pstrowskiego
w Gliwicach

Gliwice, dnia 10 lutego 1964 r.

R e k t o r a t

Z a r z ą d z e n i e Nr 16/63/64

W związku z powołaniem przez Ministra Szkolnictwa Wyższego Wydziału Automatyki, w oparciu o Uchwałę Senatu z dnia 6 lutego 1964 r. przenosi się następujących pomocniczych pracowników nauki oraz pracowników naukowo-technicznych i technicznych:

Z Wydziału Elektrycznego na Wydział Automatyki

1. Pracownicy Katedry Teorii Regulacji

1. adiunkt	dr inż. Maria	JASTRZĘBSKA
2. "	dr inż. Zdzisław	POGODA
3. st.asystent	mgr inż. Adam	BUKOWY
4. "	" Ryszard	GESSING
5. "	" Olgierd	PALUSIŃSKI
6. "	" Anna	SKRZYWAN
7. "	" Stefan	PAMPUCH
8. asystent	" Eugeniusz	PIASKOWIECKI
9. asyst.nauk.-techn.	Edward	HUDZIK (1/2 etatu)
10. st.technik	Ludwik	MODRZYK (1/2 etatu)
11. st.laborant	Maria	WIŚNIEWSKA

2. Pracownicy Katedry Urządzeń i Układów Automatyki

12. st.wykł.	dr inż. Tadeusz	SZWEDA (1/2 etatu)
13. st.asyst.	mgr inż. Krzysztof	GOSIEWSKI
14. "	" Reginald	KRZYŻANOWSKI
15. "	" Romuald	STEFANICKI
16. asystent	" Józef	SENKAŁA
17. naucz.zawodu	Bronisław	PICHURSKI
18. majster	Edmund	LOGA

3. Pracownicy Katedry Elektroniki Przemysłowej

19. adiunkt	dr inż. Stanisław	MALZACHER
20. "	mgr inż. Aleksander	KWIECIŃSKI

- 2 -

21. st. asyst.	mgr inż.	Karol	BRESLER
22. " "	" "	Jerzy	KOPKA
23. " "	" "	Jerzy	WITKOWSKI
24. asystent	" "	Jerzy	MAZUR
25. asyst.nau.techn."	" "	Jan	RABA
26. st.technik		Jan	SKULSKI
27. technik		Zbigniew	KOBYLIŃSKI

4. Z Katedry Miernictwa Elektrycznego do Katedry
Miernictwa Przemysłowego

28. st.asystent	mgr inż.	Jerzy	FRĄCZEK
29. " "	" "	Janusz	PIOTROWSKI
30. technik		Leonard	NOWIASZEK

5. Z Katedry Maszyn Elektrycznych do Katedry Kontrukcji
Aparatury Automatyki

31. adiunkt	dr inż.	Henryk	KOWALOWSKI
-------------	---------	--------	------------

6. Z Katedry Napędów Elektrycznych do Katedry Automatyki
Procesów Przemysłowych

32. st.asyst.	mgr inż.	Antoni	NIEDERLIŃSKI
---------------	----------	--------	--------------

Przeniesienie w/w pracowników następuje z dniem 15.II.1964 r.

Rektor Politechniki Śląskiej

wz.(-)Prorektor do Spraw Nauczania
Prof.dr inż. Jerzy Szuba

Rozdzielnik:

Wszystkie jednostki Uczelni
oraz osoby wymienione w Zarządzeniu.-

W takich warunkach nowy Wydział Automatyki przejmując z Wydziału Elektrycznego ok. 200 studentów studiów dziennych, w tym 90 na pierwszym roku studiów i 16 dyplomantów.

W skład Wydziału wchodzi siedem katedr:

- Katedra Elektroniki Przemysłowej (prof. nzw. dr inż. Tadeusz Zagajewski),
- Katedra Teorii Regulacji (prof. nzw. dr inż. Stefan Węgrzyn),
- Katedra Miernictwa Przemysłowego (doc. mgr inż. Edmund Romer),
- Katedra Urządzeń Automatyki (doc. dr inż. Zdzisław Trybalski),
- Katedra Automatyki Procesów Przemysłowych (doc. dr inż. Jerzy Siwiński),
- Katedra Teorii Przesyłu Sygnału (doc. dr inż. Adam Macura),
- Katedra Konstrukcji Aparatów Automatyki (dr inż. Henryk Kowalowski).

Katedry te uzyskały pomieszczenia w tzw. starym budynku Wydziału Elektrycznego i w budynku przy ul. M. Strzody 28, gdzie mieści się także Dziekanat.

Zarówno prace naukowe, jak i zajęcia dydaktyczne prowadzone w katedrach są silnie związane z pracownikami w nich zatrudnionymi i ich zainteresowaniami badawczymi.

Katedra Elektroniki Przemysłowej – ul. Katowicka 10, tel. 50-60

Kierownik Katedry:	prof. nzw. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI
Adiunkci:	dr inż. Stanisław MALZACHER, mgr inż. Aleksander KWIECIŃSKI
St. asystenci:	mgr inż. Karol BRESLER, mgr inż. Jerzy KOPKA, mgr inż. Jerzy WITKOWSKI
Asystent:	mgr inż. Jerzy MAZUR
Asystent techniczny:	mgr inż. Jan RABA
Technicy:	Zbigniew KOBYLŃSKI, Jan SKULSKI

Od roku 1947 kierownictwo Katedry Radiotechniki na Wydziale Elektrycznym, przemianowanej w 1954 na Katedrę Elektroniki Przemysłowej objął prof. nzw. dr inż. T. Zagajewski. Początkowo praca Katedry skupiała się na problemach przemysłowych zastosowań układów elektronicznych, głównie do celów pomiarowych i grzejnych.

W związku z likwidacją Oddziału Telekomunikacyjnego i rozpoczęciem szkolenia inżynierów automatyków w Katedrze Elektroniki Przemysłowej dokonano całkowitej zmiany profilu Katedry, a więc tematyki wykładów, ćwiczeń i

laboratoriów. Od 15. 02. 1964 r. Katedrę włączono do nowo utworzonego Wydziału Automatyki.

Głównym tematem prac naukowych Katedry stała się teoria nieliniowych układów generacyjnych oraz ich optymalizacja, teoria układów lampowych i tranzystorowych, w szczególności w zastosowaniu do pomiarów różnych wielkości, zagadnienia związane z grzejnictwem wielkiej częstotliwości i nieniszczącego badania materiałów.

Przedmiotem działalności dydaktycznej Katedry są następujące przedmioty prowadzone na Wydziałach Automatyki, Elektrycznym, Mechanicznym i Mechaniczno-Energetycznym: Elementy i układy elektroniki, Elektronika przemysłowa, Elektronika, Automatyka i elektronika w spawalnictwie.

Katedra Teorii Regulacji – ul. Katowicka 10, tel. 46-73

Kierownik Katedry: prof. nzw. dr inż. Stefan WĘGRZYN

Adiunkci: dr inż. Maria JASTRZĘBSKA, dr inż. Zdzisław POGODA

St. asystenci: mgr inż. Adam BUKOWY, mgr inż. Ryszard GESSING,
mgr inż. Olgierd PALUSIŃSKI, mgr inż. Stefan PAMPUCH,
mgr inż. Anna SKRZYWAN

Asystent: mgr inż. Eugeniusz PIASKOWIECKI

Asystent naukowo-techniczny: Edward HUDZIK

St. technik: Ludwik MODRZYK

St. laborant: Maria WIŚNIEWSKA

Katedra Teorii Regulacji zostaje powołana dnia 18. 10. 1961 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, a jej kierownikiem został mianowany prof. nzw. dr inż. S. Węgrzyn. Pracownicy utworzonej Katedry stanowili tę część zespołu Katedry Podstaw Elektrotechniki, która zajęła się zagadnieniami teorii regulacji na kilka lat przed kreowaniem nowej Katedry.

Główną dziedziną prac naukowych Katedry jest teoria regulacji, w szczególności teoria układów nieliniowych i cyfrowych, układów wieloparametrowych i impulsowych.

W działalności dydaktycznej ważną rolę odgrywa laboratorium wyposażone w maszynę analogową, z której korzystają pracownicy naukowcy, studenci i biura projektowe. Grupa pracowników Katedry prowadzi prace wykończeniowe przy cyfrowej maszynie liczącej wg projektu mgr inż. A. Bukowego.

Przedmiotem działalności dydaktycznej Katedry są następujące przedmioty prowadzone na Wydziałach Automatyki i Elektrycznym: Teoria regulacji, Technika cyfrowa, Podstawy elektrotechniki, Dynamika procesów.

Katedra Miernictwa Przemysłowego – ul. Katowicka 10, tel. 61-63

Kierownik Katedry: doc. mgr inż. Edmund ROMER

St. asystenci: mgr inż. Jerzy FRĄCZEK, mgr inż. Janusz PIOTROWSKI

Technicy: Leonard NOWIASZEK, Antoni ŻUROWSKI

Zakład Miernictwa Wielkości Nielektrycznych powstał w 1956 r. przy Katedrze Miernictwa Elektrycznego Wielkości Elektrycznych na Wydziale Elektrycznym. W latach 1956-57 zorganizowano laboratorium obsługujące studentów specjalizacji: Elektrotechnika Przemysłowa i przede wszystkim Automatyka.

Od początku prowadzono prace naukowo-badawcze ze szczególnym uwzględnieniem stosowania metod anemometrycznych.

W 1964 r., w związku z powstaniem Wydziału Automatyki, powołano nową Katedrę pod nazwą Katedra Miernictwa Przemysłowego. Jako główny temat prac naukowych obrano zagadnienia analizy składu mieszanin gazowych metodami fizykalnymi. W szczególności opracowano nowoczesny termomagnetyczny analizator tlenu.

Przedmiotem działalności dydaktycznej Katedry na Wydziale Automatyki jest przedmiot Miernictwo wielkości nielektrycznych.

Katedra Urządzeń i Układów Automatyki – ul. Katowicka 10, tel. 35-57

Kierownik Katedry: doc. dr inż. Zdzisław TRYBALSKI

St. wykładowca: dr inż. Tadeusz SZWEDA

St. asystenci: mgr inż. Krzysztof GOSIEWSKI, mgr inż. Reginald KRZYŻANOWSKI

Asystent: mgr inż. Józef SENKAŁA

St. instruktor: Bronisław PICHURSKI

Laborant: Edmund LOGA

Dydaktyczną i naukową działalność rozpoczęła Katedra Urządzeń i Układów Automatyki w roku 1947. Powstała ona na Wydziale Elektrycznym Poli-

techniki Śląskiej w ramach Oddziału Telekomunikacyjnego jako Katedra Teletechniki kierowana przez prof. mgr inż. Łukasza Dorosza.

W 1964 r. po utworzeniu Wydziału Automatyki, nazwa Katedry zostaje zmieniona na Katedrę Urządzeń i Układów Automatyki.

Ze względu na profil specjalizacyjny pracownicy Katedry w ramach prac naukowych czynnie współpracują nad zagadnieniami automatyzacji procesów technologicznych z przemysłem chemicznym, energetycznym i hutniczym.

Przedmiotem działalności dydaktycznej Katedry są następujące przedmioty prowadzone na Wydziale Automatyki: Urządzenia i układy automatyki, Telemetria.

Katedra Automatyki Procesów Przemysłowych – ul. Katowicka 4, tel. 41-23

Kierownik Katedry: doc. dr inż. Jerzy SIWIŃSKI

St. asystenci: dr inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, mgr inż. Bernard ŚWIERCZYNA

Katedra powstała w dniu 15. 02. 1964 r. z chwilą utworzenia Wydziału Automatyki. Personel Katedry tworzą byli pracownicy dwóch zakładów naukowych Politechniki: Zakładu Automatyki i Telemechaniki Górniczej na Wydziale Górniczym oraz Zakładu Automatyzacji Napędu Elektrycznego na Wydziale Elektrycznym. Kierownictwo obydwu tych Zakładów sprawował od roku 1958 do chwili utworzenia nowej Katedry Automatyki Procesów Przemysłowych, obecny kierownik tej Katedry doc. dr inż. J. Siwiński.

Problematyka prac naukowo-badawczych Katedry obejmuje następujące zagadnienia: racjonalne rozwiązanie automatyki częściowej i kompleksowej procesów przemysłowych –zwłaszcza w przemyśle górniczym, nowoczesne zautomatyzowane układy napędowe – zwłaszcza w przemyśle hutniczym i górniczym, teorię struktur układów przekaźnikowych i automatów skończonych wraz z wynikającymi stąd podstawami teoretycznymi maszyn cyfrowych.

Przedmiotem działalności dydaktycznej Katedry są następujące przedmioty prowadzone na Wydziałach Automatyki, Górniczym i Elektrycznym: Automatyka procesów przemysłowych, Teoria automatów, Automatyka napędu elektrycznego, Zasady automatyki i telemechaniki górniczej, Automatyka urządzeń górniczych.

Katedra Teorii Przesyłu Sygnału – ul. Marcina Strzody 28, tel. 22-35

Kierownik Katedry: doc. dr inż. Adam MACURA

Katedra powołana z dniem 15. 03. 1964 r. znajduje się w stadium organizacji a przedmiotem działalności dydaktycznej mają być zajęcia z Podstaw elektrotechniki oraz Teorii układów przesyłu sygnału.

Katedra Konstrukcji Aparatów Automatyki – ul. Marcina Strzody 28, tel. 30-36

Kierownik Katedry: vacat

Opiekun Katedry: doc. mgr inż. Edmund ROMER

Adiunkt: dr inż. Henryk KOWALOWSKI

St. asystent: mgr inż. Zbigniew BORTLICZEK

St. laborant: Marek STĘPLEWSKI

Laborant: Alicja SIERŻANT

Zakres działalności naukowej Katedry (w organizacji) obejmie problematykę związaną z teorią, projektowaniem i pomiarami elementów układów automatycznej regulacji i sterowania. W pierwszej kolejności będą rozwijane prace nad elektromagnetycznymi elementami automatyki wszystkich typów, a więc wykonawczymi, wzmacniającymi, pomiarowymi, sprzęgającymi, przekaźnikowymi i liczącymi. W dalszej kolejności przewiduje się rozwinięcie prac nad elementami automatyki o działaniu mechanicznym. Przedmiotem działalności dydaktycznej Katedry na Wydziale Automatyki są Elektromagnetyczne elementy automatyki.

Zajęcia dydaktyczne dla studentów Wydziału prowadzić jeszcze będą pracownicy innych wydziałów Uczelni:

Doc. dr Czesław KLUCZNY – matematykę

St. wykł. mgr Jerzy PIWKO – matematykę

Adkt dr Adam WIERZBICKI – fizykę

Prof. nzw. dr inż. Marian JANUSZ – mechanikę

Prof. nzw. dr inż. Witold OKOŁO-KUŁAK – termodynamikę

Doc. dr inż. Ludwik MÜLLER – zasady podobieństwa technicznego

Doc. mgr inż. Mieczysław PLUCIŃSKI – miernictwo elektryczne

St. wykł. mgr inż. Franciszek GÓRSKI – ochronę pracy

Wykł. mgr inż. Michał KUBICA – kreślenia techniczne

Adkt mgr Julian KIRSCHNER – ekonomię polityczną

Adkt dr inż. Wiesław GABRYŚ – napędy elektryczne

Spoza Uczelni:

Mgr inż. Wojciech ŚWIDER – technikę drobnych konstrukcji.

Zasadniczym problemem nowego Wydziału jest szczupłość przydzielonych pomieszczeń oraz wzajemne ich oddalenie przestrzenne. Wydział wskutek wciąż rosnącej liczby studentów i pracowników boryka się z coraz większymi trudnościami lokalowymi. Wykłady odbywają się niejednokrotnie w pomieszczeniach innych wydziałów, a nieustanne wędrówki studentów nie sprzyjają procesowi nauczania.

Biorąc także pod uwagę perspektywy rozwoju Wydziału, uznano za sprawę pierwszej wagi budowę nowego gmachu. Na przełomie lat 60 i 70 rozpoczęto prace przy budowie nowego gmachu Wydziału, wg wcześniej przygotowanych pod kierunkiem Dziekana prof. T. Zagajewskiego założeń projektowych. Seniorem budowy zostaje prof. Edmund Romer.

Pierwsze lata działalności Wydziału Automatyki charakteryzuje bardzo szybki wzrost liczby studentów przyjmowanych na I rok studiów oraz całkowitej liczby studentów. Znacznie szybszy przyrost liczby studentów i obciążeń dydaktycznych niż liczby pracowników naukowo-dydaktycznych powoduje początkowo znaczne przeciążenie tych ostatnich. Jednakże duży zapał do pracy większości nauczycieli akademickich pozwalał nie tylko na prawidłowe prowadzenie zajęć dydaktycznych, ale i na rozwijanie własnych zainteresowań naukowych. Już w roku 1965 Wydział Automatyki uzyskał prawa nadawania stopni doktora nauk technicznych, a w niedługi czas potem stopni doktora habilitowanego.

Na Wydziale rozpoczynają pracę pierwsi jego absolwenci (lata 1964 i 1965) Ferdynand Wagner (dyplom nr 1 ukończenia Wydziału), Jerzy Frąckowiak, Leon Lasek, Jan Chojcan, Henryk Małysiak, Lucjan Karwan i Stanisław Kubit. Wśród 35 absolwentów z lat 1964 i 1965 są tylko dwie kobiety Krystyna Puchalik i Maria Ciechanowska (stanowi to 5,7% wszystkich absolwentów).

Tym bardziej miłym wydarzeniem jest nadanie w 1965 r. pierwszego tytułu doktora mgr inż. Annie Skrzywan. W tym samym roku tytuły doktorów otrzymali jeszcze Aleksander Kwieciński, Ryszard Gessing, Józef Tabin i Kazimierz Gołębiowski. W ciągu pierwszych czterech lat istnienia Wydziału stopnie doktora odebrało czternaście osób, w tym siedmiu własnych pracowników.

Dyplom pierwszego absolwenta Wydziału

Do postępów w pracach naukowych oraz do szerzenia wiedzy z zakresu automatyki i dziedzin pokrewnych przyczynia się w dużym stopniu Seminarium Automatyki, zorganizowane przez doc. S. Węgrzyną, na którym co tydzień referowano ważniejsze prace własne pracowników Wydziału, jak również pracowników przemysłu oraz tematy przeglądowe, obejmujące najnowsze osiągnięcia nauki i techniki światowej. Trwałą kontynuacją Seminarium było organizowane przez Instytut Automatyki i kierowane przez wiele lat przez doc. R. Krzyżanowskiego Seminarium Urządzeń i Układów Automatyki.

Wyniki prac naukowych są publikowane w Zeszytach Naukowych serii Automatyka, których pierwszy numer ukazał się w roku 1961. Redaktorami tej serii zeszytów byli kolejno: dr T. Szweda, dr Z. Pogoda, doc. S. Malzacher, dr Anna Skrzywan-Kosek i obecnie dr K. Simek.

■ **Pierwsze 10-lecie**

Na działalność pierwszego dziesięciolecia przypadają początki stosowania w kraju tzw. nauczania programowego i budowy maszyn dydaktycznych. Maszyny uczące, egzaminujące i repetycyjne wykonywano na użytek własny Wydziału i na zlecenia zewnętrzne, dla innych uczelni i szkół. Żywe zainteresowanie tym nowym narzędziem w dydaktyce i obiecujące

wyniki doświadczeń spowodowały, że na Wydziale w 1968 r. powołano Ośrodek Doświadczalny Maszyn Dydaktycznych.

Pierwsza reorganizacja Wydziału ma miejsce w roku 1968. Zostaje powołana (ósma) Katedra Dynamiki Układów Mechanicznych, którą kieruje prof. Bogdan Skalmierski. W Katedrze zajęto się problematyką układów sprężystych i lepko-sprężystych w ramach teorii deterministycznych układów mechanicznych z wymuszeniami stochastycznymi oraz stabilności układów mechanicznych.

W czasie kadencji dziekańskiej prof. T. Zagajewskiego, która trwała do 1968 r., nowo powstały Wydział okrzepł. Spokojne i zrównoważone prowadzenie spraw Wydziału przez Dziekana uwidoczniło się w stabilnym i wyważonym rozwoju Wydziału. Pod koniec tego okresu zaczęto różnicować kształcenie studentów. Pojawiły się trzy specjalizacje: Automatyki przemysłowej, Systemów kompleksowego sterowania i Elektronicznych urządzeń automatyki.

W trudnym dla Uczelni okresie, po wstrząsach w 1968 r., Dziekanem Wydziału Automatyki został prof. H. Kowalowski. W okresie kadencji prof. H. Kowalowskiego nastąpiły na Wydziale znaczne zmiany organizacyjne. W pierwszej fazie tych zmian w 1969 r. zmniejszyła się liczba katedr do pięciu. W rezultacie powstały Katedra Automatyzacji Procesów Przemysłowych (J. Siwiński), Katedra Elektroniki (S. Malzacher), Katedra Kompleksowych Systemów Sterowania (S. Węgrzyn), Katedra Technologii Urządzeń Automatyki (H. Kowalowski) i Katedra Informatyki (A. Macura). W tym samym okresie powołano na Wydziale Automatyki Oddział Elektronicznej Aparatury Medycznej, kierowany przez doc. A. Kwiecińskiego. Oddział ten prowadził najpierw studia inżynierskie, a od 1973 r. pełne studia magisterskie.

Władze i administracja wydziału:

Dziekan: doc. dr inż. Henryk KOWALOWSKI

Prodziekan: doc. dr inż. Stanisław MALZACHER

Prodziekan: doc. dr inż. Janusz PIOTROWSKI

Kierownik Studium Wieczorowego:

doc. dr hab. inż. Adam MACURA

Kierownik Studiów Dziennych Zawodowych, specjalność Elektroniczna Aparatura Medyczna: doc. dr inż. Aleksander KWIECIŃSKI

Kierownik Studium Podyplomowego Automatyki:

doc. dr hab. inż. Zdzisław TRYBALSKI

Kierownik Studiów Doktoranckich:

prof. zw. dr inż. Stefan WĘGRZYN

Dziekanat Wydziału: ul. M. Strzody 28, tel. 91-29-52

Kierownik Dziekanatu: Krystyna RUTKOWSKA

Sekretariat Studium Wieczorowego: ul. Katowicka 2, tel. 91-10-46

Kierownik Sekretariatu: Janina DYNYS

Rada Wydziału:

Przewodniczący: Dziekan doc. dr inż. Henryk KOWALOWSKI

Członkowie: doc. dr inż. Jerzy KOPKA, doc. dr inż. Aleksander KWIECIŃSKI,
doc. dr hab. inż. Adam MACURA, doc. dr inż. Stanisław MAL-
ZACHER, doc. dr inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, doc. dr inż. Janusz
PIOTROWSKI, prof. nzw. mgr inż. Edmund ROMER, prof. nzw.
dr inż. Jerzy SIWIŃSKI, doc. dr hab. inż. Bogdan SKALMIERSKI,
doc. dr hab. inż. Zdzisław TRYBALSKI, prof. zw. dr inż. Stefan
WĘGRZYN, prof. zw. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI

Delegaci wykładowców i młodszych pracowników nauki: dr inż. Olgierd PALU-
SIŃSKI, dr inż. Wojciech TARNOWSKI

Utworzono na Wydziale Komisje:

Doboru Kandydatów na I rok studiów

Przewodniczący: Dziekan doc. dr inż. Henryk KOWALOWSKI

Zastępca przewodniczącego: doc. dr hab. inż. Bogdan SKALMIERSKI

Członkowie: Przedstawiciel POP PZPR: doc. dr inż. Jerzy
KOPKA, Przedstawiciel Kuratorium: Ignacy JANUS

Sekretarze techniczni: mgr inż. Władysław CIAŻYŃSKI, mgr inż. Krzysztof
TANNENBERG

Egzaminu Dyplomowego

Przewodniczący: Dziekan doc. dr inż. Henryk KOWALOWSKI

Członkowie: doc. dr inż. Jerzy KOPKA, doc. dr inż. Aleksander KWIECIŃ-
SKI, doc. dr hab. inż. Adam MACURA, doc. dr inż. Stanisław
MALZACHER, doc. dr inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, doc. dr inż.
Janusz PIOTROWSKI, prof. nzw. mgr inż. Edmund ROMER,
prof. nzw. dr inż. Jerzy SIWIŃSKI, doc. dr hab. inż. Bogdan
SKALMIERSKI, doc. dr hab. inż. Zdzisław TRYBALSKI, prof.

zw. dr inż. Stefan WĘGRZYN, prof. zw. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI

ds. Usprawnienia Procesu Dydaktycznego

Członkowie: doc. dr inż. Jerzy KOPKA, doc. dr hab. inż. Adam MACURA, doc. dr inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, doc. dr hab. inż. Bogdan SKALMIERSKI

Referent praktyk: mgr inż. Jurand SOBCZYK

Referent ds. bytowych studentów: mgr inż. Bogusław WOJCIECHOWSKI

Referenci ds. podziału godzin: mgr inż. Stanisław ŚWITALSKI,
mgr inż. Jerzy FRĄCZEK

Katedra Automatyzacji Procesów Przemysłowych – ul. Katowicka 2,

Kierownik Katedry: prof. nzw. dr inż. Jerzy SIWIŃSKI
Docenci: dr inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, dr hab. inż. Zdzisław TRYBALSKI
Adiunkci: dr inż. Reginald KRZYŻANOWSKI, dr inż. Ferdynand WAGNER
St. asystenci: mgr inż. Halina KAMIONKA-MIKUŁA, mgr inż. Jerzy KLAMKA, mgr inż. Stanisław KUBIT, mgr inż. Jerzy KUŹNIK, dr inż. Henryk MAŁYSIAK, mgr inż. Jan PIECHA, mgr inż. Józef SENKAŁA, mgr inż. Stanisław ŚWITALSKI, mgr inż. Mirosław ZABOROWSKI, mgr inż. Mikołaj ZIAJA
Asystent: mgr inż. Leszek DEC
Stażyści: mgr inż. Janusz KÜNSTLER, mgr inż. Jerzy MIKULSKI, mgr inż. Roman PLAZA, mgr inż. Jerzy SKORWIDER
Asystent naukowo-techniczny: mgr inż. Mieczysław REMBOWIECKI
Nauczyciel zawodu: Wiesław HAMELA
St. mistrz: Edmund LOGA
St. technik: Helena PAWLISZEWSKA
Technicy: Adam KOPEĆ, Józef ŁASKOWIEC
Laborant: Henryk KRYSTOWSKI

Katedra prowadzi specjalizację Automatyka przemysłowa, przygotowując inżynierów projektantów i użytkowników przede wszystkim procesów technologicznych, w których stosuje się konwencjonalne urządzenia regulacyjne oraz cyfrowe i analogowe maszyny matematyczne.

Katedra Elektroniki – ul. Katowicka 10

Kierownik Katedry: doc. dr inż. Stanisław MALZACHER

Profesor zwyczajny: dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI

Docent: dr inż. Jerzy KOPKA

St. wykładowca: mgr inż. Czesława KOLMER

Adiunkt: dr inż. Jerzy WITKOWSKI

St. asystenci: mgr inż. Adam BŁASZKOWSKI, mgr inż. Karol BRESLER, mgr inż. Władysław CIAŻYŃSKI, mgr inż. Nelli CHWOJNICKA, mgr inż. Jerzy FRĄCKOWIAK, dr inż. Leon LASEK, mgr inż. Jerzy MAZUR, mgr inż. Andrzej SZUMSKI, mgr inż. Roman TRZASKALIK

Asystenci: mgr inż. Włodzimierz SZMELCER, mgr inż. Jurand SOBCZYK, mgr inż. Krzysztof TANNENBERG

Asystent naukowo-techniczny: mgr inż. Zygmunt KRZYWOŃ

Sażyści: mgr inż. Henryk KOLKA, mgr inż. Dariusz LASEK, mgr inż. Ryszard LIGORSKI, mgr inż. Edward PRZENIOSŁO

St. technik: Jan SKULSKI

Technicy: Stanisław NOWAK, Jerzy SZPECHT

St. laboranci: Hilary DRZIZGA, Aleksandra HAŃSKA, Bogumiła SKULSKA

Katedra prowadzi specjalizację Elektroniczne urządzenia automatyki, przygotowując absolwentów z zakresu elektroniki do pracy w biurach projektowych, przedsiębiorstwach przemysłowych i instytutach naukowych przy projektowaniu, produkcji i eksploatacji elektronicznych urządzeń automatyki.

Katedra Kompleksowych Systemów Sterowania – ul. Katowicka 10

Kierownik Katedry: prof. zw. dr inż. Stefan WĘGRZYN

Adiunkci: dr inż. Adam BUKOWY, dr inż. Ryszard GESSING, dr inż. Anna SKRZYWAN-KOSEK, dr inż. Olgierd PALUSIŃSKI

St. asystenci: mgr inż. Maciej BARGIELSKI, mgr inż. Aleksander GÓRNY, mgr inż. Michał LATARNIK, mgr inż. Alicja WAKULICZ-DEJA, mgr inż. Lech ZNAMIROWSKI

Asystent: mgr inż. Krzysztof NAŁĘCKI

Asystent naukowo-techniczny: Edward HUDZIK

Sażyści: mgr inż. Andrzej BOBER, mgr inż. Marcin BRODZIAK, mgr inż. Janusz CZAPNIK, mgr inż. Marcin SKOWRONEK

Technicy: Maria WIŚNIEWSKA, Joachim SZYMAŃSKI
St. laborant: Jerzy NIEMCZYK
Laborant: Stanisław PUCKA

Katedra prowadzi specjalizację Systemy kompleksowego sterowania i kształci inżynierów automatyków, projektantów i użytkowników układów automatyki do kompleksowego sterowania złożonymi procesami.

Katedra Informatyki – ul. M. Strzody 28, tel. 91-22-35

Kierownik Katedry: doc. dr hab. inż. Adam MACURA
Profesor nadzw.: mgr inż. Edmund ROMER
Docenci: dr inż. Janusz PIOTROWSKI, dr hab. inż. Bogdan SKALMIERSKI
St. wykładowca: dr inż. Tadeusz SZWEDA
Adiunkci: dr inż. Ernest CZOGAŁA, dr inż. Andrzej TYLIKOWSKI
St. asystenci: mgr inż. Jan CHOJCAN, mgr inż. Piotr GEMBALA, mgr inż. Jerzy FRĄCZEK, mgr inż. Lucjan KARWAN, mgr inż. Stanisław KOPACZ, mgr inż. Krystian RESPONDEK, mgr inż. Kazimierz SKABA
Asystent: mgr inż. Jerzy BARCHAŃSKI
Stażyści: mgr inż. Norbert RURAŃSKI, mgr inż. Henryk WYRWOŁ
St. technik: Leonard NOWIASZEK
Technicy: Ryszard RZEPKA, Zbigniew WIŚNIEWSKI, Antoni ŻUROWSKI
St. laboranci: Józef BUCHALIK, Maria KNAPIK

Katedra zajmuje się problematyką wytwarzania, przenoszenia oraz pomiarów sygnałów z uwzględnieniem informacji przenoszonej przez sygnał wraz z technologicznymi środkami realizacji.

Katedra Technologii Urządzeń Automatyki – ul. M. Strzody 28,

Kierownik Katedry: doc. dr inż. Henryk KOWALOWSKI
Docent: dr inż. Aleksander KWIECIŃSKI
Wykładowca: mgr inż. Jan DĄBROWA
St. asystenci: mgr inż. Zbigniew BORTLICZEK, mgr inż. Jan KAŁUSKI, mgr inż. Bronisław STACHURSKI, mgr inż. Henryk SŁUPIŃSKI,

mgr inż. Stanisław SZELEJEWSKI, dr inż. Wojciech TAR-
NOWSKI
Stażysta: mgr inż. Barbara SZNAPKA-BRYTAN
Mistrz: Grzegorz DOMALANUS
St. laborant: Alicja KUCIAS

Katedra prowadzi specjalność Konstrukcja urządzeń automatyki rozwijając kompleksowo problematykę budowy, projektowania, konstrukcji, wytwarzania, pomiarów elementów i urządzeń automatyki, działających na zasadach elektromagnetycznej, elektronicznej i mechanicznej.

Działalność naukowo-dydaktyczna pięciu nowych Katedr obejmuje kierunki niereprezentowane na żadnej innej uczelni krajowej. Rozwój tych kierunków powiązanych ściśle z wprowadzaniem do życia szeroko pojętej automatyzacji jest tym bardziej aktualny, że dotyczą one różnych rodzajów technologii i mają ogólny charakter jak sama automatyka.

Dynamiczny rozwój Wydziału obok osiągnięć naukowych może ilustrować liczba studentów kształconych na wszystkich rodzajach studiów prowadzonych przez Wydział:

dziennie studia magisterskie	730
dziennie studia inżynierskie	30
wieczorowe studia dla pracujących	280
studia doktoranckie	15
studia podyplomowe	84
studia magisterskie eksternistyczne	25

Sumaryczna liczba studentów przekroczyła 1100 osób, co daje też pogląd o naukowo-dydaktycznym potencjale kadrowym Wydziału.

Zadania kształcenia i pracy naukowej realizuje kadra wysoko wykwalifikowanych pracowników naukowo-dydaktycznych złożona z czterech profesorów, dziewięciu docentów, pięćdziesięciu dziewięciu adiunktów, starszych asystentów i asystentów, oraz dwudziestu pięciu pracowników technicznych.

Następstwem wydarzeń 1968 r. była w skali całego kraju likwidacja tradycyjnych katedr w uczelniach wyższych. Decyzje miały podłoże polityczne. W miejsce katedr wprowadzono, podobno łatwiejsze do kierowania, większe jednostki organizacyjne, czyli instytuty.

Zarządzeniem Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 15.09.1971 roku, powołano na Wydziale Automatyki cztery Instytuty:

- Instytut Automatyki Przemysłowej i Pomiarów (prof. Jerzy Siwiński)
- Instytut Kompleksowych Systemów Sterowania (prof. Stefan Węgrzyn)
- Instytut Konstrukcji i Technologii Urządzeń Automatyki i Elektroniki (prof. Henryk Kowalowski)
- Instytut Aparatury i Automatyki Medycznej (doc. Jerzy Kopka).

Równocześnie w 1971 r. dla podkreślenia dynamicznie rozwijającej się na Wydziale Automatyki dziedziny Informatyka zmienia się nazwa Wydziału na Wydział Automatyki i Informatyki.

W okresie kadencji prof. H. Kowalowskiego nastąpił znaczny wzrost liczby zarówno samodzielnych, jak i pomocniczych pracowników nauki i studentów. Zostały także rozwiązane trudności lokalowe Wydziału po oddaniu w 1973 r. nowego gmachu, co przyczyniło się do integracji Wydziału i zapewniło mu lepsze warunki rozwoju.

Nowy budynek Wydziału

Mija pierwsze dziesięć lat działalności Wydziału.

■ **Kolejne dziesięciolecie Wydziału**

We wrześniu 1973 funkcję Dziekana Wydziału objął doc. Jerzy Kopka. Pierwszym zadaniem, którego podjął się nowy Dziekan, było utworzenie Instytutu Elektroniki. Jego starania w tym kierunku zostały uwieńczone powodzeniem i w październiku 1974 r. Instytut Elektroniki kierowany przez prof. T. Zagajewskiego rozpoczął swoją działalność.

W związku z intensywnym rozwojem informatyki z inicjatywy prof. S. Węgrzyna zostały opracowane programy dla nowego kierunku Informatyka i od października 1975 r. został uruchomiony na Wydziale Automatyki i Informatyki nowy kierunek kształcenia. Jednocześnie, zaznaczając zmiany w ukierunkowaniu prowadzonych w nim prac Instytut Kompleksowych Systemów Sterowania zmienił nazwę na Instytut Informatyki Czasu Rzeczywistego.

W 1977 r. nastąpiły kolejne korekty organizacyjne, w wyniku których z połączenia Instytutu Automatyki Przemysłowej i Pomiarów z Instytutem Konstrukcji i Technologii Urządzeń Automatyki i Elektroniki powstał Instytut Automatyki kierowany przez prof. H. Kowalowskiego. Nowa struktura Wydziału zczterema Instytutami Informatyki Czasu Rzeczywistego, Elektroniki, Aparatury i Automatyki Medycznej i Automatyki utrzymała się bez zmian do końca roku akademickiego 1983/84.

W okresie kadencji doc. J. Kopki liczba pracowników i studentów na Wydziale znacznie wzrosła. W latach 1976-1980 było 23 profesorów i docentów, ponad 160 adiunktów i asystentów, a liczba studentów przyjmowanych na pierwszy rok studiów kształtowała się na poziomie powyżej 300.

Po niepokojach 1980 roku, w 1981 Dziekanem Wydziału został prof. S. Malzacher.

Kierownictwo Wydziału:

Dziekan: prof. dr inż. Stanisław MALZACHER

Prodziekani ds. Nauczania i Wychowania: prof. dr hab. inż. Adam MACURA,
doc. dr hab. inż. Jerzy FRĄCZEK

Prodziekan ds. Studiów dla Pracujących: doc. dr Jan WALICHIEWICZ

Rada Wydziału:

prof. dr inż. Stanisław MALZACHER, prof. dr hab. inż. Ryszard GESSING, prof. dr hab. inż. Andrzej GRZYWAK, prof. dr inż. Henryk KOWALOWSKI, prof. dr hab. inż. Adam MACURA, prof. dr hab. inż. Antoni NIEDERLIŃSKI, prof. dr hab. inż. Zdzi-

sław TRYBALSKI, prof. dr inż. Stefan WĘGRZYN, doc. dr hab. inż. Ernest CZOGAŁA, doc. dr hab. inż. Jerzy FRĄCZEK, doc. dr hab. inż. Jerzy KLAMKA, doc. dr inż. Jerzy KOPKA, doc. dr inż. Reginald KRZYŻANOWSKI, doc. dr inż. Janusz PIOTROWSKI, doc. dr inż. Zdzisław POGODA, doc. dr inż. Wojciech TARNOWSKI, doc. dr Jan WALICHIEWICZ, dr hab. inż. Mirosław ZABOROWSKI, dr inż. Henryk MAŁYSIAK, dr inż. Adam PAWLAK, dr inż. Stanisław WALUŚ, mgr inż. Zygmunt FRANKIEWICZ, mgr inż. Edward SOLARSKI, Emilia SZAFRAŃSKA, Stefan SENCZYNA, Zbigniew SMYK, Joanna TYCHY, Mirosław OSSYSEK, dr inż. Edward PRZENIOSŁO, prof. mgr inż. Edmund ROMER, prof. dr inż. Jerzy SIWIŃSKI, prof. dr inż. Tadeusz ZAGAJEWSKI.

Otwarcie Dni Wydziału w 1978 roku

Rozpoczynająca się we wrześniu 1981r. kadencja była najtrudniejszą kadencją w historii Wydziału. Był to okres bardzo ciężkiej próby, nie tylko dla Wydziału – okres, w którym uczucia rezygnacji, zwątpienia, niepewności i nadziei przeplatały się nawzajem. Można powiedzieć, że Wydział wyszedł z tej próby obronną ręką. Chociaż zmniejszyła się w widoczny sposób liczba studentów, a także pracowników, to jednak aktywność Wydziału na wielu jego polach działania utrzymała się na wysokim poziomie. Na przykład liczba obronionych przewodów doktorskich w 1983 r. wynosiła 17 i tylko dwa razy w historii Wydziału liczba ta była wyższa – w 1980 (21) i 1979 (20). W 1983 r. przeprowadzono 3 pomyślnie zakończone kolokwia habilitacyjne, co stanowiło najwyższą

liczbę kolokwiów zdanych w ciągu roku kalendarzowego w historii Wydziału. Do grudnia 1983 r. na Wydziale obroniono 177 rozpraw doktorskich (w tym 102 pracowników Wydziału), przeprowadzono 16 przewodów habilitacyjnych (w tym 9 pracowników Wydziału), wydano 2175 dyplomów na studiach dziennych i 619 na studiach dla pracujących. Wydział może się poszczycić bardzo znaczącymi osiągnięciami w pracach dla potrzeb przemysłu i współpracą z ośrodkami zagranicznymi.

Kończy się drugie dziesięciolecie działalności Wydziału.

O dwudziestolecu Wydziału można z całą pewnością stwierdzić, że był to okres dynamicznego i wszechstronnego jego rozwoju. O osiągniętej w tym czasie randze Wydziału najlepiej świadczą nazwiska ludzi, którzy się z nim związali. Profesor T. Zagajewski, członek rzeczywisty PAN, prof. S. Węgrzyn, członek rzeczywisty PAN, profesorowie E. Romer, J. Siwiński, Z. Trybalski, H. Kowalowski, A. Macura, Z. Grzywak, R. Gessing, B. Skalmierski, A. Niederliński, S. Malzacher mają, każdy w swojej dziedzinie, ugruntowaną pozycję na terenie kraju i każdy z nich jest indywidualnością.

Pod koniec kadencji dziekańskiej prof. S. Malzachera zapadła decyzja o połączeniu Instytutów Elektroniki oraz Aparatury i Automatyki Medycznej w jeden Instytut Elektroniki z dyrektorem doc. J. Kopką. Równocześnie zatwierdzono zmianę nazwy Wydziału na Automatyki, Elektroniki i Informatyki z trzema Instytutami Automatyki, Elektroniki i Informatyki wchodzącymi w jego skład. Nowa struktura organizacyjna Wydziału odzwierciedla trójczłonową jego nazwę i jednocześnie prowadzone trzy kierunki studiów o nazwach odpowiadających nazwom Instytutów. W roku 1984 zmieniają się władze Wydziału rozpoczynając kolejne trzecie dziesięciolecie jego historii.

Kierownictwo Wydziału:

Dziekan: prof. dr hab. inż. Ryszard GESSING

Prodziekani: doc. dr inż. Zdzisław POGODA, doc. dr Jan WALICHIEWICZ

Nowa struktura Wydziału:

Instytut Automatyki

Dyrektor Instytutu: prof. dr hab. inż. Zdzisław TRYBALSKI

Zastępcy dyrektora: prof. dr hab. inż. Ryszard GESSING, doc. dr hab. inż. Jerzy KLAMKA

Profesorowie: Ryszard GESSING, Henryk KOWALOWSKI, Antoni NIEDERLIŃSKI, Zdzisław TRYBALSKI

Docenci: Jerzy FRĄCZEK, Jerzy KLAMKA, Reginald KRZYŻANOWSKI, Janusz PIOTROWSKI, Wojciech TARNOWSKI

Doktor habilitowany: Mirosław ZABOROWSKI

Zakłady: Teorii Sterowania (prof. R. Gessing), Automatyzacji Procesów Przemysłowych (prof. A. Niederliński), Urządzeń i Układów Automatyki (doc. R. Krzyżanowski), Systemów Pomiarowych (doc. J. Piotrowski), Konstrukcji Urządzeń Automatyki (doc. W. Tarnowski), Automatyzacji Procesów Dyskretnych i Robotyki (prof. H. Kowalowski)

Instytut Elektroniki

Dyrektor Instytutu: doc. dr inż. Jerzy KOPKA

Zastępcy dyrektora: prof. dr inż. Stanisław MALZACHER,
prof. dr hab. inż. Adam MACURA

Profesorowie: Adam MACURA, Stanisław MALZACHER

Docenci: Ernest CZOGAŁA, Jerzy KOPKA, Zdzisław POGODA, Jan WALICHIEWICZ

Doktor hab.: Witold PEDRYCZ

Zakłady: Teorii Obwodów i Sygnałów (prof. A. Macura), Podstaw Elektroniki (prof. S. Malzacher), Układów Cyfrowych i Mikroprocesorowych (doc. Z. Pogoda), Elektroniki Biomedycznej (doc. J. Kopka)

Instytut Informatyki

Dyrektor Instytutu: prof. dr inż. Stefan WĘGRZYN

Zastępca dyrektora: prof. dr hab. inż. Andrzej GRZYWAK

Profesorowie: Stefan WĘGRZYN, Andrzej GRZYWAK

Zakłady: Podstaw i Metod Informatyki (prof. S. Węgrzyn), Urządzeń Informatyki (prof. A. Grzywak)

Wydział ma dobre perspektywy rozwoju, co gwarantują zarówno uprawiane nowoczesne i atrakcyjne dyscypliny nauki, przyciągające zdolną młodzież, jak również pracująca kadra naukowa. Wydaje się, że współpracując wzajemnie i wciągając do współpracy młodych zdolnych ludzi będzie można kontynuować, wzbogacać i dalej rozwijać najlepsze tradycje uczelni akademickiej.

W 1985 roku Rektorem Politechniki Śląskiej zostaje Profesor Antoni Niederliński.

Obrady Rady Wydziału w starej sali posiedzeń

W 1987 roku, zgodnie z wymogami ustawy rozpoczyna się kadencja nowych władz Wydziału. Dziekanem po raz drugi (po 6-cio letniej przerwie) zostaje doc. dr inż. Jerzy KOPKA, a prodziekanami ds. Nauczania i Wychowania dla kierunku:

Automatyka: doc. dr inż. Franciszek MARECKI

Elektronika: prof. dr hab. inż. Ernest CZOGAŁA

Informatyka: prof. dr hab. inż. Andrzej GRZYWAK

W tymże roku na Wydziale zatrudnionych jest prawie 200 nauczycieli akademickich, obroniono 8 doktoratów i 2 habilitacje. Studia ukończyło 187 magistrów inżynierów. Przyjęto także pierwszych studentów na nowy kierunek studiów Automatyka i Robotyka. W rok później otwarto kolejny nowy kierunek Telekomunikacja.

Wydział prowadzi bardzo intensywną działalność w zakresie popularyzacji swoich osiągnięć naukowo-badawczych w środowiskach akademickich

i przemysłowych, organizując liczne konferencje, seminaria i sesje naukowe krajowe i międzynarodowe.

W roku 1990 zmienia się ustawa o szkolnictwie wyższym, która oprócz tytułu profesora wprowadza stanowiska profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego. Stanowiska profesorskie zdecydowano się zapisywać, w odróżnieniu od tytułu, po nazwisku nauczyciela. Kolejne zmiany ustawy w 1993 r. wymuszają dostosowanie nazw kierunków studiów do jej zapisów. Powołano na Wydziale kierunki Automatyka i Robotyka, Elektronika i Telekomunikacja oraz Informatyka. Na tych trzech kierunkach prowadzone były w trybie dziennym studia inżynierskie i magisterskie, oraz w trybie wieczorowym studia inżynierskie i uzupełniające studia magisterskie. Na każdym z tych trzech kierunków studenci na wyższych latach dziennych studiów magisterskich mogą wybierać spośród kilku specjalności. Dopasowanie programu studiów do indywidualnych zainteresowań uzyskuje się także dzięki bogatej ofercie przedmiotów obieralnych, a dla dobrych studentów możliwa jest w pełni indywidualna organizacja studiów.

Nowe władze Wydziału rozpoczynają kadencję w roku 1990.

Dziekan: dr hab. inż. Jan CHOJCAN, prof. Pol. Śl.

Prodziekani ds. Studenckich dla kierunku:

Automatyka i Robotyka: dr hab. inż. Andrzej ŚWIERNIAK, prof. Pol. Śl.

Elektronika i Telekomunikacja: dr inż. Jerzy MAZUR

Informatyka: dr hab. inż. Stanisław KOZIELSKI, prof. Pol. Śl.

Na Wydziale zatrudnionych jest 309 pracowników, w tym 248 nauczycieli akademickich. Kadra samodzielnych pracowników nauki liczy 20 profesorów tytularnych i 9 profesorów Politechniki Śląskiej. Rada Wydziału, którą tworzą, oprócz samodzielnych pracowników nauki, 7 adiunktów, 6 pracowników pozostałych grup i 8 studentów, ma uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk technicznych oraz stopnia doktora habilitowanego z zakresu automatyki i robotyki, elektroniki oraz informatyki.

Wydział prowadzi pięcioletnie studia magisterskie na trzech kierunkach o następujących specjalnościach:

- Automatyka i Robotyka, specjalności: Automatyka, Robotyka, Komputerowe Systemy Sterowania, Systemy Pomiarowe
- Elektronika i Telekomunikacja, specjalności: Mikroelektronika, Telekomunikacja, Aparatura Elektroniczna oraz specjalizacja Elektronika Biomedyczna

- Informatyka, specjalności: Oprogramowanie Systemowe oraz Bazy Danych, Sieci i Systemy Komputerowe.

Ponadto na kierunku Elektronika i Telekomunikacja prowadzone są wieczorowe studia zawodowe na specjalności Aparatura Elektroniczna, a od roku akademickiego 1995/96 uruchomiono studia dzienne inżynierskie na kierunku Automatyka i Robotyka oraz Elektronika i Telekomunikacja, a także studia doktoranckie na kierunku Elektronika i Telekomunikacja. W roku akademickim 1994/95 kształci się na studiach dziennych prawie 1900 studentów, a na studiach wieczorowych ponad 200.

W latach 1985-94 Wydział prowadzi również dwusemestralne studia podyplomowe z następujących zagadnień: elektroniczne cyfrowe układy scalone, systemy mikrokomputerowe, systemy pomiarowe, budowa i zastosowanie systemów mikrokomputerowych, systemy telekomunikacji, automatyzacja gospodarki wodno-ściekowej oraz sieci i systemy mikrokomputerowe.

Działalność naukowa Wydziału prowadzona jest w zakładach, będących jednostkami wewnętrznymi instytutów.

W Instytucie Automatyki podstawowe kierunki badań obejmują: rozwój teorii sterowania z uwzględnieniem sterowania hierarchicznego wielkimi systemami i sterowania procesami biomedycznymi, automatyzację procesów przemysłowych, robotykę i automatyzację dyskretnych procesów przemysłowych, układy i urządzenia automatyki (modelowanie i projektowanie) oraz systemy pomiarowe wraz z sieciami transmisji sygnałów i aparaturą iskrobezpieczną.

Działalność naukowa Instytutu Elektroniki obejmuje m.in.: rozwój teorii obwodów i sygnałów, układy cyfrowe i mikroprocesorowe, a w tym sterowniki programowalne, automatyczne testowanie systemów cyfrowych, elektronikę biomedyczną, telekomunikację oraz technologię elektronową z uwzględnieniem specjalnych układów hybrydowych i zastosowaniem związków krzemoorganicznych przy wytwarzaniu szklów domieszkowanych.

Głównymi kierunkami badań Instytutu Informatyki są: teoretyczne podstawy informatyki obejmujące m.in. prace nad teorią procesów obliczeniowych i systemów przetwarzania danych oraz systemów ewolucyjnych, rozwój metod projektowania i tworzenia oprogramowania oraz baz danych, projektowanie i konstrukcja sprzętu informatycznego, podstawy i metody tworzenia sieciowych środowisk komputerowych.

Pracownicy naukowcy Wydziału współpracują z wieloma ośrodkami akademickimi oraz firmami zagranicznymi. Należą do nich m.in.: Uniwersytety w Lille, Valenciennes i Lannion (Francja), Uniwersytety w Liege i Leuven (Belgia), Uniwersytet i Wyższe Szkoły Techniczne w Rostocku, Magdeburgu, Würzburgu i Merseburgu (Niemcy), Uniwersytety w Montrealu i Laval (Kanada), Uniwersytet w Sankt Petersburgu (Rosja) oraz IBM, DIGITAL Equipment Corp. (USA) i CEGELEC (Francja). Wydział współuczestniczył w realizacji II etapu programu IEP (Education in Control Systems and Information Technology, 1992/93) wraz z 16 instytucjami europejskimi, w ramach którego zorganizował anglojęzyczną szkołę letnią (Tempus Summer School TSS'93 on Advanced Control Concepts and Tools, 1993). Dzięki współpracy z zagranicą i wieloma firmami krajowymi oraz aktywności w realizacji grantów, Wydział ma dobrą, nowoczesną bazę techniczną wykorzystywaną w badaniach naukowych i dydaktyce.

W roku 1994 Wydział rozpoczyna kolejne czwarte dziesięciolecie swojej historii.

W 1996 roku Rektorem Politechniki Śląskiej wybrano Profesora Boleśława Pochopienia.

Wybrano władze Wydziału na dwie kolejne kadencje 1996-2002:

Dziekan:	prof. dr hab. inż. Stanisław KOZIELSKI
Prodziekan ds. kierunku:	
Automatyka i Robotyka:	prof. dr hab. inż. Konrad WOJCIECHOWSKI
Elektronika i Telekomunikacja:	dr inż. Adam BŁASZKOWSKI
Informatyka:	doc. dr inż. Henryk MAŁYSIAK
Pełnomocnik ds CKI w Rybniku:	dr inż. Jerzy MAZUR

Władze Wydziału przedstawiają kandydatom na studia ciągle nowe oferty nie tylko kierunków studiów, ale także ośrodków je prowadzących. W roku 1999 otwarto na Wydziale pięcioletnie studia magisterskie w języku angielskim na Makrokierunku, kierunku innowacyjnym w skali kraju. Makrokierunek łączy w sobie wszystkie trzy kierunki Automatykę i Robotykę, Elektronikę i Informatykę. Pierwsi dyplomanci Makrokierunku opuścili mury Wydziału w roku 2005. W roku 2001 Wydział uruchomił na trzech ww. kierunkach studia inżynierskie w ośrodku zamiejscowym Politechniki Śląskiej w Rybniku (Centrum Kształcenia Inżynierów). 9 lipca 2002 roku podpisano porozumienie pomiędzy Politechniką Śląską, władzami Wydziału a Zarządem Miasta Sosnowiec o uruchomieniu studiów dziennych I stopnia w Sosnowcu na wszystkich trzech kierunkach.

Uroczystość 40-lecia Wydziału

W roku 2002 na Wydziale pracowało ponad 230 pracowników, obroniono 12 prac doktorskich, studiowało prawie 900 studentów, absolwentami zostało 372 studentów. W ramach programu SOCRATES-ERASMUS, w którym Wydział bierze udział od roku 1998, prowadzona jest współpraca z 20 europejskimi uczelniami wyższymi, a w latach 2002-2004 w wymianie międzynarodowej brało udział 29 studentów.

W roku 2004 Wydział rozpoczyna piąte dziesięciolecie swojej historii.

Zostają wybrane władze Wydziału na dwie kolejne kadencje 2002-2008:

Dziekan: prof. dr hab. inż. Jerzy RUTKOWSKI

Prodziekani ds. kierunków:

Automatyka i Robotyka, Biotechnologia: prof. dr hab. inż. Zdzisław DUDA

Elektronika i Telekomunikacja: dr inż. Władysław CIAŻYŃSKI

Informatyka: dr inż. Wojciech MIELCZAREK

Pełnomocnicy:

ds. Makrokierunku: prof. dr hab. inż. Ewaryst TKACZ, 2002-2005

dr inż. Joanna POLAŃSKA, 2005-2008

ds. CKI w Rybniku:	dr inż. Władysław CIAŻYŃSKI, 2002-2005 dr inż. Wojciech MIELCZAREK, 2005-2008
ds. Ośrodka w Sosnowcu:	prof. dr hab. inż. Leon LASEK, 2002-2005 dr inż. Władysław CIAŻYŃSKI, 2005-2008

Na Wydziale zatrudnionych jest 316 pracowników, w tym 230 nauczycieli akademickich. Ponadto zajęcia dydaktyczne prowadzi 86 doktorantów stypendystów. Kadra samodzielnych pracowników nauki liczy 19 profesorów tytularnych, 12 profesorów Politechniki Śląskiej i 4 doktorów habilitowanych. W 2004 roku obroniono 36 prac doktorskich i 5 habilitacji. Absolwentów było 994, z czego zdecydowana większość na stacjonarnych studiach magisterskich. Liczba studentów na wszystkich rodzajach studiów wynosi 4724, w tym 1117 przyjętych na pierwszy rok.

W roku 2005 po raz pierwszy pojawiła się na Wydziale grupa studentów międzywydziałowego kierunku studiów Biotechnologia. Kierunek ten został utworzony we współpracy z Wydziałem Chemicznym oraz Wydziałem Inżynierii Środowiska i Energetyki. Pierwsi absolwenci (25 osób) studiów stacjonarnych inżynierskich opuścili mury Wydziału w 2009 roku. W 2010 roku studia ukończyli pierwsi absolwenci (18 osób) studiów magisterskich.

Wydział AEI prowadzi dwustopniowe pięcioletnie studia (6-semestralne studia inżynierskie i 4-semestralne uzupełniające studia magisterskie) na trzech kierunkach o następujących specjalnościach:

- Automatyka i Robotyka, specjalności: Automatyka, Systemy Pomiarowe, Robotyka, Komputerowe Systemy Sterowania, Przetwarzanie Informacji i Sterowanie w Biotechnologii
- Elektronika i Telekomunikacja, specjalności: Aparatura Elektroniczna, Telekomunikacja, Elektronika Biomedyczna
- Informatyka, specjalności: Oprogramowanie Systemowe, Bazy Danych, Sieci i Systemy Komputerowe, Informatyka w Systemach Sterowania, Informatyka w Medycynie, Internet i Systemy Multimedialne
- Makrokierunek (zajęcia prowadzone są w języku angielskim), specjalności: Automatyka i Robotyka, Informatyka, Elektronika i Telekomunikacja
- Biotechnologia, specjalność: Bioinformatyka

W roku 2007, po raz pierwszy, przeprowadzono rekrutację na zorganizowany przez Wydział nowy kierunek Inżynieria Biomedyczna. W trzy lata później kierunek ten oraz studiujący na nim studenci zostali przejęci przez powstały w 2010 roku nowy wydział – Wydział Inżynierii Biomedycznej.

Na Wydziale prowadzone są również dwusemestralne studia podyplomowe: Sieci Komputerowe, Systemy Mikrokomputerowe i Bazy Danych (w Instytucie Informatyki), Systemy Informacji Przestrzennej.

W 2006 roku Profesor Zdzisław Trybalski został Honorowym Profesorem Politechniki Śląskiej.

W ramach Wydziału AEI działają trzy Instytuty o następującej strukturze:

- Instytut Automatyki, Zakłady: Teorii Sterowania, Automatyzacji Procesów Przemysłowych, Urządzeń i Układów Automatyki, Systemów Pomiarowych, Robotyki i Automatyzacji Procesów Dyskretnych
- Instytut Elektroniki, Zakłady: Teorii Obwodów i Sygnałów, Podstaw Elektroniki, Układów cyfrowych i Mikroprocesorowych, Telekomunikacji, Elektroniki Biomedycznej
- Instytut Informatyki, Zakłady: Teorii Informatyki, Urządzeń Informatyki, Oprogramowania, Mikroinformatyki i Teorii Automatów Cyfrowych, Teorii i Projektowania Systemów Komputerowych

W roku 2008 odbyły się na Wydziale kolejne wybory władz.

Dziekan: prof. dr hab. inż. Zdzisław DUDA

Prodziekan ds. Studenckich i Współpracy Międzynarodowej:

prof. dr hab. inż. Joanna POLAŃSKA

Prodziekani ds. Studenckich: dr hab. inż. Zbigniew RYMARSKI,

dr inż. Rafał CUPEK

Wydział prowadzi bardzo intensywną działalność w zakresie popularyzacji swoich osiągnięć naukowo-badawczych w środowiskach akademickich i przemysłowych, organizując liczne konferencje, seminaria i sesje naukowe zarówno krajowe jak i międzynarodowe. Warta podkreślenia jest duża aktywność publikacyjna pracowników naukowych Wydziału.

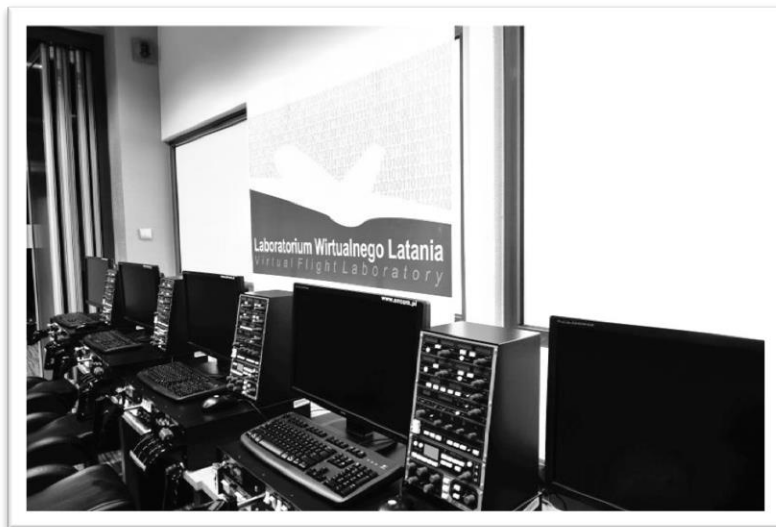
Pracownicy naukowcy Wydziału współpracują z wieloma ośrodkami akademickimi na całym świecie. Należą do nich między innymi: Rice University, Houston (USA), University of Texas, Houston (USA), Washington University, St. Louis (USA), Southern Illinois University, Edwardsville (USA), Eindhoven University (Holandia), L.A.A.S. du C.N.R.S., Toulouse (Francja), Laval University (Kanada), Instytut Inżynierii Biomedycznej, Brno (Słowacja), Trent University w Nottingham (Wielka Brytania), University of Southern California (USA), Uniwersytet w Valenciennes (Francja), Uniwersytet w Lille (Francja), Kingston Universi-

ty (Wielka Brytania), Uniwersytet Paris-Nord (Francja), University of Arizona, Tucson (USA), California State University, Northridge (USA).

Dzięki współpracy z wieloma firmami zagranicznymi i krajowymi oraz aktywności w realizacji grantów, projektów i programów badawczych, Wydział ma dobrą, nowoczesną bazę techniczną, wykorzystywaną w badaniach naukowych i dydaktyce, między innymi laboratoria nowoczesnych sterowników swobodnie programowalnych i sieci przemysłowych, rozpoznawania obrazów i grafiki komputerowej, ultrasonograf komputerowy, laboratorium procesów sygnałowych i przetwarzania obrazów, laboratoria robotyki, przemysłowe instalacje pilotażowe dystrybucji energii cieplnej i neutralizacji ścieków, stanowisko aktywnego tłumienia hałasu, stanowisko przetwarzania obrazów stereowizyjnych, układ lewitacji magnetycznej, analizatory stanów logicznych i widm, system satelitarny, system pomiarowy ruchu oka, system do badania odporności elektromagnetycznej systemów mikroprocesorowych, systemy IBM AS/400 i IBM iSeries 810 z pełnym oprogramowaniem, systemy zarządzania bazami danych, system Case firmy Rational Rose.

Jedno z nowoczesnych laboratoriów dydaktycznych

Laboratorium Wirtualnego Latania

W 2013 roku Profesor Andrzej Świerniak został Honorowym Profesorem Politechniki Śląskiej.

Jest rok akademicki 2013/2014. Kierownictwo Wydziału tworzą:

Dziekan: prof. dr hab. inż. Adam CZORNIK

Prodziekani:

ds. Nauki i Współpracy Międzynarodowej oraz Makrokierunku:

prof. dr hab. inż. Joanna POLAŃSKA

ds. Studenckich: dr inż. Katarzyna MOŚCIŃSKA

ds. Ogólnych: dr inż. Krzysztof SIMEK

ds. Organizacji i Rozwoju: dr inż. Rafał CUPEK, 2012-2013,

dr inż. Krzysztof TOKARZ, od 2013

Członkami Rady Wydziału są:

Profesorowie: Adam CZORNIK: Przewodniczący Rady Wydziału, Ewa BIELIŃSKA, Marian BŁACHUTA, Andrzej CHYDZIŃSKI, Krzysztof CYRAN, Tadeusz CZACHÓRSKI, Zbigniew CZECH, Jacek CZECHOT, Sebastian DEOROWICZ, Zdzisław DUDA, Jarosław FIGWER, Zdzisław FILUS, Krzysztof FUJAREWICZ, Marcin GORAWSKI, Edward HRYNKIEWICZ, Dariusz KANIA, Andrzej KARWOWSKI, Jerzy KASPRZYK, Marek KIMMEL, Jerzy KLAMKA, Stanisław KOZIELSKI, Andrzej KWIECIEŃ, Jacek ŁĘSKI, Mieczysław METZ-

GER, Aleksander NAWRAT, Henryk PALUS, Marek PAWEŁCZYK, Bolesław POCHOPIEŃ, Joanna POLAŃSKA, Andrzej POLAŃSKI, Jerzy RUTKOWSKI, Joanna RZESZOWSKA, Bogdan SMOŁKA, Katarzyna STĄPOR, Jacek SZUBER, Andrzej ŚWIERNIAK, Konrad WOJCIECHOWSKI

Doktorzy hab.: Dariusz CHOIŃSKI, Leszek DZICZKOWSKI, Adam GAŁUSZKA, Damian GRZECHCA, Jacek IZYDORCZYK, Jacek KONOPACKI, Marian KOTAS, Andrzej PUŁKA, Zbigniew RYMARSKI, Ewa STRASZECKA, Marek SIKORA, Tadeusz SZKODNY, Jarosław ŚMIEJA, Adam ŚWITOŃSKI, Piotr ZAWADZKI, Bartłomiej ZIELIŃSKI

Doktorzy: Katarzyna MOŚCIŃSKA, Krzysztof SIMEK, Krzysztof TOKARZ, Witold ILEWICZ, Jolanta KRYSTEK, Robert CZERWIŃSKI, Dariusz WÓJCIK, Dariusz AUGUSTYN, Przemysław SZMAL

Pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi - Barbara MAŁYSIAK

Doktoranci: Franciszek BIŃCZYK, Aleksandra KRZYWOŃ

Przedstawiciele Samorządu Studenckiego: Artur BALSAM, Arkadiusz BURY, Tomasz DĄBEK, Daniel DRESZER, Piotr WODOK, Krzysztof HANZEL, Tomasz JARZYŃSKI, Sara LISZKA, Magdalena PABIAN, Stefania PERLAK, Patrycja WALA, Patrycja KSIĄŻEK, Angela PRONOBIS

Zaproszeni goście: prof. dr hab. inż. Ryszard GESSING, mgr inż. Jarosław HOMA, Małgorzata JASKÓLSKA

Uroczystość wręczenia dyplomów – Rada Wydziału i absolwenci

Biuro Dziekana: Kierownik Biura Dziekana: mgr Barbara MAŁYSIAK, mgr Bogusława KUBOSZ, Gabriela MAŁYSA, mgr inż. Małgorzata MOŁOŃ, mgr inż. Małgorzata GIELAROWSKA-KOSIOR, mgr inż. Aldona ROSNER, mgr inż. Michał NIEZABITOWSKI, mgr Maria SKORY, lic. Nina RYŚ.

Instytut Automatyki

Dyrekcja Instytutu:

Dyrektor: prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak
Z-ca Dyrektora ds. Nauki: prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger
Z-ca Dyrektora ds. Dydaktyki: dr hab. inż. Marek Pawełczyk, prof. Pol. Śl.

Sekretariat Instytutu Automatyki

Kierownik sekcji adm.-tech.: mgr Elżbieta Gajda
Specjaliści adm.: mgr Laura Frydrychowska, mgr Małgorzata Nierychlewska

Zakład Sterowania i Robotyki

Kierownik Zakładu: dr hab. inż. Marian Błachuta, prof. Pol. Śl.
Profesorowie: Ryszard Gessing, Zdzisław Duda, Adam Czornik, Aleksander Nawrat
Adiunkci z hab.: Adam Gałuszka, Tadeusz Szkodny
Adiunkci: Artur Babiarz, Robert Bieda, Damian Bereska, Roman Czyba, Rafał Grygiel, Krzysztof Jaskot, Zygmunt Kuś, Danuta Pamuła, Krzysztof Skrzypczyk
Starsi wykł. z dr.: Aleksander Staszulonek, Krzysztof Simek
Asystenci z dr.: Radosław Zawiski, Krzysztof Daniec, Roman Koteras
Doktoranci: Michał Niezabitowski, Tomasz Grzeszczak, Paweł Iwaneczko, Karol Jędrasiak, Wojciech Janusz, Adrian Olczyk, Michał Mikulski, Grzegorz Szafranski
Starszy tech.: Jan Skrzyniarz
Specj. adm.: mgr inż. Marzena Dudek

Zakład Pomiarów i Systemów Sterowania

Kierownik Zakładu: dr hab. inż. Marek Pawełczyk, prof. Pol. Śl.
Profesorowie: Jerzy Klamka, Jarosław Figwer, Ewa Bielińska, Jerzy Kasprzyk
Adiunkci: Dariusz Bismor, Dariusz Buchcik, Sebastian Budzan, Krzysztof Czyż, Teresa Główka, Tomasz Grochowski, Janusz Hajda, Witold Ilewicz, Ryszard Januszewski, Andrzej Kozyra, Jacek Loska, Małgo-

rzata Michalczyk, Jerzy Kościński, Zbigniew Ogonowski, Krzysztof
Plaza, Józef Wiora, Alicja Wiora, Janusz Wyrwał, Roman Wyżgolik
Asystent z dr.: Krzysztof Mazur
Doktoranci: Łukasz Maliński, Piotr Krauze, Sebastian Kurczyk, Stanisław
Wrona, Witold Wierzchowski
Ref. adm.: lic. Hanna Marek
Techn.: Lech Jaskólski, Piotr Kotowicz
Starszy tech.: mgr inż. Łukasz Rataj

Zakład Urządzeń i Układów Automatyki

Kierownik Zakładu: prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger
Profesorowie: Jacek Czczot, Dariusz Choiński
Adiunkci: Tomasz Kłopot, Piotr Łaszczyk, Witold Nocoń, Grzegorz
Polaków, Piotr Skupin, Krzysztof Stebel
Asystent z dr.: Szymon Ogonowski
Doktoranci: Michał Frątczak, Witold Kłopot, Małgorzata Niedźwiedź,
Paweł Nowak
Specjalista: mgr inż. Henryk Jakubiec
Mechanik: Klaudiusz Szotys
Specjalista adm.: Małgorzata Jaskólska

Zakład Inżynierii Systemów

Kierownik Zakładu: prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak
Profesorowie: Marek Kimmel, Joanna Rzeszowska, Krzysztof Fujare-
wicz, Jarosław Śmieja
Adiunkci: Damian Borys, Waldemar Grzechca, Mieczysław Jago-
dziński, Jolanta Krystek, Anna Lalik, Marcin Pacholczyk,
Tomasz Primke, Krzysztof Psiuk-Maksymowicz, Krzysz-
tof Puszyński, Magdalena Skonieczna, Sebastian Student,
Izabella Ślęzak-Prochazka, Roman Jaksik, Tomasz Woj-
dyła
Starszy wykł z dr.: Bożena Paluchiewicz
Asystenci: Patryk Janus, Krzysztof Łakomiec, Anna Naumowicz
Doktoranci: Wojciech Bensz, Małgorzata Białka, Krzysztof Biernacki,
Marzena Dołbniak, Marta Danch-Wierzchowska, Karoli-
na Gajda, Danuta Gawęł, Dorota Hudy, Aleksandra
Krzywoń, Natalia Rydlak, Monika Kurpas, Małgorzata

Kardyńska, Karolina Kurasz, Arkadiusz Jamróz, Katarzyna Jonak
Specjalista: mgr inż. Andrzej Fortuna
Specjalista adm.: mgr inż. Aleksandra Szczerbik

Zakład Analizy Eksploracyjnej Danych

Kierownik Zakładu: dr hab. inż. Joanna Polańska, prof. Pol. Śl
Profesorowie: Bogdan Smółka, Henryk Palus
Adiunkci: Artur Bal, Artur Cieślar-Pobuda, Mariusz Frąckiewicz, Zbigniew Starosolski, Marek Szczepański
Asystenci z dr.: Michał Marczyk, Andrzej Kordecki
Doktoranci: Krystian Rydlak, Joanna Żyła, Franciszek Bińczyk, Anna Papież, Anna Marcisz, Łukasz Król, Anna Cichońska, Krystyna Malik
Starszy tech.: Edward Marchewka

Instytut Automatyki prowadzi badania teoretyczne i eksperymentalne w zakresie szeroko rozumianej automatyki i robotyki oraz biotechnologii przemysłowej i bioinformatyki. W szczególności prowadzone badania obejmują następujące zagadnienia:

- synteza układów sterowania dla różnych struktur układowych i informacyjnych, projektowanie inteligentnych robotów stacjonarnych i mobilnych: sterowanie, nawigacja, systemy sensoryczne, interfejsy; projektowanie układów sterowania obiektów bezzałogowych oraz zarządzania grupami obiektów bezzałogowych; konstrukcja systemów sensorycznych w oparciu o czujniki MEMS oraz informację wizyjną, wykorzystanie metod sztucznej inteligencji w sterowaniu.
- podstawy integracji rozproszonych systemów automatyki i informatyki przemysłowej ze szczególnym uwzględnieniem problemów ich energooszczędności i bezpieczeństwa; fenomenologiczne i matematyczne modelowanie, symulacja i sterowanie ciągłych procesów przemysłowych, w szczególności procesów biotechnologii środowiskowej, zaawansowane algorytmy sterowania nieliniowymi procesami biotechnologicznymi, projektowanie, konstrukcja i testowanie urządzeń automatyki, w tym inteligentnych przetworników, urządzeń wykonawczych, regulatorów i sterowników oraz rozproszonych systemów sterowania, sterowanie wykorzystujące systemy wieloagentowe.

- przetwarzanie sygnałów dla celów sterowania i analizy procesów, w tym modelowanie oraz identyfikacja modeli sygnałów i obiektów, generacja sygnałów o zadanych własnościach, aktywna redukcja hałasu oraz aktywna i półaktywna redukcja drgań mechanicznych, sterowanie procesami rozdrabniania; systemy sterowania i podejmowania decyzji, w szczególności modelowanie oraz sterowanie wielowymiarowych procesów z recyklem masy i energii, systemy sterowania nadrzędnego i operatorskiego, sterowanie ogrzewaniem budynków, badanie sterowalności układów dynamicznych; systemy, procedury i metody pomiarowe, w tym: badania termowizyjne, pomiary wieloparametrowe, badanie oraz kalibracja czujników wielkości fizycznych.
- analiza danych pochodzących z głębokiego sekwencjonowania, eksperymentów mikromacierzowych i innych badań transkryptomicznych i genomicznych, modelowanie rozwoju guzów i różnych typów terapii antynowotworowej, statyczna analiza procesu uszkodzeń i napraw DNA, wykorzystanie wyników obrazowania biomedycznego pochodzących z tomografii komputerowej, rezonansu magnetycznego, USG i inn., modelowanie modułów regulatorowych w szlakach sygnalizacyjnych sieci genowo-komórkowych, badania interakcji między różnymi populacjami komórkowymi, analiza wrażliwościowa modeli biologicznych i technicznych, wykorzystanie technik sztucznej inteligencji i teorii gier w genetyce i biologii molekularnej, a także w zagadnieniach syntezy nowych leków antynowotworowych; modelowanie i sterowanie procesów dyskretnych i hybrydowych, a w szczególności: analiza i synteza algorytmów harmonogramowania produkcji i balansowania linii montażowych, wykorzystanie technik badań operacyjnych w sterowaniu produkcją, zarządzanie projektami i modelowanie procesów biologicznych, analiza systemów hybrydowych technicznych i biologicznych, wykorzystanie algorytmów inspirowanych biologicznie w zagadnieniach zarządzania i sterowania produkcją.
- zastosowanie technik analizy eksploracyjnej danych, statystyki oraz metod modelowania matematycznego w zagadnieniach z zakresu biologii i medycyny, a przede wszystkim w problemach analizy danych pozyskiwanych z wykorzystaniem technik wysokoprzepustowych biologii molekularnej, w tym genetyki, genomiki, transkryptomiki, proteomiki oraz metabolomiki, konstrukcja narzędzi bioinformatycznych pozwalających na reannotację wysokoprzepustowych platform pomiarowych oraz identyfikację i korektę

artefaktów pojawiających się w trakcie procesu pomiarowego; wyszukiwanie i archiwizacja cyfrowej informacji wizyjnej, metody i algorytmy redukcji szumów w obrazach cyfrowych i sekwencjach wideo, rozpoznawanie i przetwarzanie obrazów barwnych.

Instytut Elektroniki

Dyrekcja Instytutu:

Dyrektor: dr hab. inż. Edward Hryniewicz, prof. Pol. Śl.
Z-ca Dyrektora ds. Nauki: dr hab. inż. Zdzisław Filus, prof. Pol. Śl.
Z-ca Dyrektora ds. Dydaktyki: dr hab. inż. Jacek Konopacki

Sekretariat Instytutu Elektroniki

Specjalista adm.: mgr Beata Bielawny
Starszy ref.: mgr inż. Edyta Kawa
Specjalista adm.: Maria Langier
Starszy spec. adm.: lic. adm. Tatiana Niedziela

Zakład Elektroniki Biomedycznej

Kierownik Zakładu: prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Adiunkci z hab.: Marian Kotas, Ewa Straszeka
Adiunkci: Robert Czabański, Norbert Henzel, Jerzy Ignatowicz, Michał Jeżewski, Michał Kozielski, Tomasz Pander, Stanisław Pietraszek, Tomasz Przybyła
Specjalista: Łucja Lewandowska

Zakład Podstaw Elektroniki i Radiotechniki

Kierownik Zakładu: dr hab. inż. Zdzisław Filus, prof. Pol. Śl.
Profesor: Andrzej Karwowski
Adiunkci: Jacek Chęciński, Jerzy Fiołka, Zenon Kidoń, Adam Kristof, Sławomir Lasota, Mirosław Magnuski, Andrzej Malcher, Artur Noga, Wojciech Oliwa, Maciej Surma, Tomasz Topa, Grzegorz Wieczorek, Dariusz Wójcik
Starszy wykł. z dr.: Andrzej Błonarowicz
Doktorant: Krzysztof Bernacki
St. ref. tech.: inż. Sławomir Bednarz
Specjalista: mgr inż. Szymon Para

Zakład Telekomunikacji

Kierownik Zakładu: dr hab. inż. Jacek Izydorczyk, adiunkt z habilitacją
Adiunkt z hab.: Leszek Dziczkowski
Adiunkci: Piotr Zawadzki, Adam Duktor, Maria Dziczkowska,
Grzegorz Dziwoki, Piotr Kłosowski, Marcin Kucharczyk,
Wojciech Sułek
Starszy wykł. z dr.: Jerzy Wojtuszek
Starszy specj.: mgr inż. Andrzej Czyż

Zakład Teorii Obwodów i Sygnałów

Kierownik Zakładu: prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski
Adiunkci z hab.: Damian Grzechca, Jacek Konopacki, Andrzej Pułka
Adiunkci: Łukasz Chruszczyk, Tomasz Golonek, Andrzej Kukiełka,
Jan Machniewski, Katarzyna Mościńska
Starszy specj.: inż. Tomasz Szymański

Zakład Układów Cyfrowych i Mikroprocesorowych

Kierownik Zakładu: prof. dr hab. inż. Dariusz Kania
Profesor: Edward Hryniewicz
Adiunkci: Mirosław Chmiel, Robert Czerwiński, Tomasz Karbolino,
Krzysztof Gucwa, Józef Kulisz, Adam Milik, Adam Pawlak,
Krzysztof Pucher, Tomasz Rudnicki, Wojciech Sakowski,
Dariusz Stachańczyk, Krzysztof Taborek, Bernard Wyrwoł
Starszy wykł.: Dariusz Polok
Specj. inż.-tech.: mgr inż. Jarosław Wrotniak
Specjalista: lic. Piotr Zając

Zakład Mikroelektroniki i Biotechnologii

Kierownik Zakładu: prof. dr hab. inż. Jacek Szuber
Adiunkt z hab.: Zbigniew Rymarski
Adiunkci: Wojciech Filipowski, Weronika Izydorczyk, Piotr Kościelniak,
Piotr Kowalik, Monika Kwoka, Jerzy Uljanow, Krzysztof Waczyński,
Edyta Wróbel
Doktoranci: Aleksander Maciej Miera, Michał Sitarz
Starszy ref. tech.: mgr inż. Natalia Waczyńska - Niemiec
Specjalista: Czesław Ziober

W **Instytucie Elektroniki** prowadzone są badania naukowe na poziomie systemów i układów elektronicznych i telekomunikacyjnych oraz na poziomie elementów tych układów, z wykorzystaniem najnowocześniejszego sprzętu pomiarowego i obliczeniowego oraz oprogramowania. W badaniach uwzględnia się zarówno aspekt teoretyczny jak i praktyczny. Szczegółowe tematy badawcze obejmują następujące dziedziny:

- synteza analogowych układów elektronicznych, układy elektroniki mocy, mikroprocesorowe systemy pomiarowe, modelowanie numeryczne obiektów promieniujących i rozpraszających fale elektromagnetyczne, kompatybilność elektromagnetyczna, optoelektronika i technika światłowodowa.
- synteza logiczna, testowanie i testowalność systemów cyfrowych, projektowanie systemów cyfrowych z układami programowalnymi, układów ASIC i komponentów wirtualnych (VC), szybkich jednostek centralnych sterowników programowalnych (PLC) i zastosowań PLC, cyfrowe metody przetwarzania częstotliwości, systemy sterowania i akwizycji danych, systemy wieloprocessorowe i wbudowane, metody rozproszonego projektowania.
- wspomagana komputerowo analiza i projektowanie układów elektronicznych, testowanie i diagnostyka analogowych i mieszanych sygnałowo układów elektronicznych, modelowanie i symulacja układów cyfrowych i analogowo-cyfrowych, cyfrowe przetwarzania sygnałów i projektowanie filtrów cyfrowych, zastosowanie metod sztucznej inteligencji w teorii obwodów i elektronice, nauczanie wspomagane technologiami informacyjnymi.
- kryptografia kwantowa i jej zastosowania, problemy bezpieczeństwa w sieciach lokalnych, optymalizacja konstrukcji sprzętowo-programowej systemów mobilnych, optymalizacja systemów cyfrowej transmisji, cyfrowe przetwarzanie mowy w telekomunikacji.
- biocybernetyka i inżynieria biomedyczna, a w szczególności przetwarzanie informacji w medycynie oraz medyczne systemy informatyczne, systemy ekspertowe i diagnostyczne oraz bazy danych, projektowanie i konstrukcja elektronicznej aparatury medycznej.
- amorficzne stopy rezystywne w aspekcie zastosowań w elektronice do precyzyjnych rezystorów warstwowych, krzemowe struktury dyfuzyjne z rozwirowywanymi szklami krzemowymi w aspekcie zastosowań w fotowoltaice, nanostruktury przezroczystych tlenków przewodzących w aspekcie zastosowań w fotowoltaice oraz w sensoryce gazów, podłoża półprzewodnikowych w aspekcie zastosowań w mikroelektronice.

Instytut Informatyki

Dyrekcja Instytutu:

Dyrektor: prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski

Z-ca Dyrektora ds. Nauki: prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski

Z-ca Dyrektora ds. Dydaktyki: dr inż. Krzysztof Cyran

Administracja ogólna: Barbara Bąk, Teresa Bajer, mgr Katarzyna Michalak, mgr inż. Danuta Stech

Zakład Teorii Informatyki

Kierownik Zakładu: prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski

Profesorowie: Marcin Gorawski, Katarzyna Stapor

Adiunkci: Dariusz Augustyn, Małgorzata Bach, Piotr Bajerski, Robert Brzeski, Adam Duszeńko, Jacek Frączek, Katarzyna Haręźlak, Paweł Kasprowski, Bożena Małysiak-Mrozek Alina Momot, Dariusz Mrozek, Wojciech Oleksy, Ewa Płuciennik-Psota, Jerzy Respondek, Robert Tutajewicz, Aleksandra Werner, Łukasz Wyciślik, Hafedh Zghidi

Doktoranci: Marek Drewniak, Michał Drzewiecki, Anna Gorawska, Jakub Guziur, Marcin Niemiec, Robert Ozga, Krzysztof Pasterak, Grzegorz Powąła, Mateusz Stasch, Szymon Ziemek

Pracownik adm: mgr Dorota Huget

Prac inż. tech.: mgr inż. Jacek Pietraszuk

Zespół Urzędzeń Informatyki

Kierownik Zespołu: dr hab. inż. Andrzej Kwiecień, prof. Pol. Śl.

Adiunkci: Dariusz Caban, Rafał Cupek, Adam Domański, Jarosław Flak, Piotr Gaj, Michał Maćkowski, Wojciech Mielczarek, Krzysztof Skorowniak, Mirosław Skórzewski, Piotr Stera, Jacek Stój, Stanisław Wideł, Adam Ziębiński

Doktoranci: Tomasz Danielczyk, Łukasz Herb, Damian Karbowski, Filip Kłębczyk, Damian Kusnik, Michał Sawicki

Pracownicy inż.-tech.: mgr inż. Piotr Brzoza, mgr inż. Aleksander Cisek

Pracownik adm.: Małgorzata Gładysz

Zespół Oprogramowania

Kierownik Zespołu: dr inż. Przemysław Szmaj

Profesorowie: Zbigniew Czech, Sebastian Deorowicz

Adiunkci: Agnieszka Debudaj-Grabysz, Krzysztof Dobosz, Piotr Fabian, Michał Kawulok, Michał Kolano, Jacek Lach, Wojciech Mikanik, Dariusz Myszor, Karolina Nurzyńska, Krzysztof Simiński, Roman Starosolski, Jacek Szedel, Michał Świdorski, Jacek Widuch

Doktoranci: Maciej Długosz, Tomasz Drosik, Tomasz Herud, Tomasz Jastrząb, Marek Kokot, Grzegorz Kwiatkowski, Łukasz Lipka, Jakub Michulec, Jakub Nalepa, Daniel Pokusa, Paweł Sadowski, Janusz Zientek

Pracownicy adm.: mgr inż. Katarzyna Chałubiec, Aleksandra Skórczyńska

Zespół Mikroinformatyki i Teorii Automatów Cyfrowych

Kierownik Zespołu: dr inż. Krzysztof Tokarz

Profesorowie: Krzysztof Cyran, Bolesław Pochopień

Adiunkt z hab.: Bartłomiej Zieliński

Adiunkci: Grzegorz Baron, Piotr Czekalski, Gabriel Drabik, Adam Opara, Urszula Stańczyk

St. wykładowca: Jarosław Paduch

Wykładowca: Oleg Antemijczuk

Doktoranci: Adam Hupa, Tomasz Płuciennik, Stanisław Świerc, Marcin Wierzchanowski, Adam Zazula

Pracownik inż.-tech.: mgr Jarosław Nosiadek

Pracownicy adm.: mgr Dagmara Sokołowska, Ewelina Czyż

Zespół Teorii i Projektowania Systemów Komputerowych

Kierownik Zespołu: dr inż. Ryszard Winiarczyk

Profesorowie: Tadeusz Czachórski, Andrzej Chudziński

Adiunkt z hab.: Marek Sikora

Adiunkci: Błażej Adamczyk, Arkadiusz Biernacki, Agnieszka Brachman, Aleksandra Gruca, Marcin Michalak, Robert Wójcicki

Doktoranci: Tomasz Fortuna, Bartosz Górny, Monika Nycz, Łukasz Stypka, Zacheusz Siedlecki

Pracownik inż.-tech.: mgr Krzysztof Głuch

Zespół Grafiki Wizji i Symulacji Komputerowej

Kierownik Zespołu: prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski

Profesor: Andrzej Polański

Adiunkt z hab.: Adam Świtoński

Adiunkci: Henryk Josiński, Ewa Lach, Rafał Pokrzywa, Przemysław

Kurowski, Ewa Starzewska-Karwan, Agnieszka Szczęsna

Doktoranci: Krzysztof Domino, Kamil Lebek, Daniel Krasnokucki, Tomasz Moroń, Marcin Paszkuta, Damian Pęszor, Przemysław Pruszkowski, Michał Staniszewski, Robert Wawrzyniak

Głównymi kierunkami badań **Instytutu Informatyki** są: teoretyczne podstawy informatyki, metody projektowania i tworzenia oprogramowania, bazy danych, projektowanie i konstrukcja sprzętu informatycznego, podstawy i metody tworzenia sieciowych środowisk komputerowych. Szczegółowa problematyka kierunków badań obejmuje następujące zagadnienia:

- prace nad teorią procesów obliczeniowych, teorią systemów przetwarzania informacji obejmujące między innymi podstawy ich projektowania, modelowanie i ocenę ich wydajności i efektywności, zagadnienia nieklasycznych architektur systemów komputerowych oraz algorytmy i systemy modelowania układów dynamicznych, prace nad teorią systemów ewolucyjnych, prace nad teorią systemów informatycznych (skupionych i rozproszonych), obejmujące między innymi systemy ekspertowe i doradcze, przemysłowe systemy dyspozytorskie, w tym metody wnioskowania, modyfikacji i ochrony zbiorów danych oraz metody przekształcania różnych form reprezentacji danych oraz prace nad teorią bezpieczeństwa i ochrony danych w sieciach i systemach komputerowych,
- rozwój metod projektowania i tworzenia oprogramowania, animację i wizualizację programów, tworzenie prezentacji multimedialnych, rozwój metod i tworzenie oprogramowania do przetwarzania języków naturalnych, w szczególności do tłumaczenia wypowiedzi z języka migowego i na język migowy, tworzenie elementów i kompletowanie oprogramowania narzędziowego i nowoczesnych środowisk programistycznych, rozwój metod programowania sterowników przemysłowych, rozwój metod modelowania i związanych z nimi programowych narzędzi do oceny efektywności pracy sieci komputerowych,
- rozwój metod projektowania struktury logicznej relacyjnych baz danych, prace nad językami zapytań oraz preprocesorami tych języków, opracowanie metod oceny własności systemów zarządzania bazami danych, integrację baz danych w heterogenicznym środowisku sieci komputerowych, prace nad kontrolą integralności i ochroną danych w rozproszonych bazach danych, prace nad wykorzystaniem i rozwojem hurtowni danych,

- metody syntezy i analizy układów cyfrowych, algorytmy symulacji układów cyfrowych i analogowych, metody projektowania i konstrukcji systemów mikroprocesorowych, sterowników, modułów akwizycji obrazów i procesorów wstępnego przetwarzania obrazów, modułów akwizycji i generacji dźwięku, kompilacji krzemowej w komputerowym wspomaganiu projektowania układów VLSI, testowanie systemów cyfrowych,
- prace związane z architekturą sieci komputerowych i bezprzewodowych segmentów sieci, w tym sieci przemysłowych, podstawy teoretyczne i narzędzia do implementacji i testowania protokołów komunikacyjnych w sieciach komputerowych, modelowanie i ocenę wydajności sieci komputerowych, współbieżną realizację algorytmów w sieciach komputerowych, opracowanie narzędzi tworzących środowisko umożliwiające prowadzenie obliczeń równoległych w komputerowych systemach sieciowych, rozproszone systemy operacyjne i rozproszone bazy danych, rozproszoną realizację zadań w złożonych procesach wyszukiwania w bazach danych, bezpieczeństwo sieci komputerowych.

Kończy się piąte dziesięciolecie Wydziału. Rozpoczyna się rok 2014.

Wydział Automatyki, Elektroniki i Informatyki wchodzi w rok 2014 z kategorią A w ocenie działalności naukowo-badawczej jednostek podstawowych dokonanej przez MNiSW. Nakłady ogółem na działalność badawczą osiągnęły ponad 7 mln złotych. Wydział może się pochwalić największą w skali Uczelni wartością nakładów rocznych w projektach badawczych w Politechnice Śląskiej. Wydział w 2013 roku podpisał najwięcej umów o dofinansowania. Zrealizowano ogółem 35 projektów, w tym 31 projektów PBU. Wykonano ogółem 59 prac badawczych, w tym 37 usługowo-badawczych. Rok finansowy Wydział zakończył wynikiem dodatnim.

Wynikiem działalności naukowo-badawczej pracowników są publikacje. Naukowcy Wydziału mają w dorobku 2013 roku 79 publikacji z listy Filadelfijskiej, 93 w czasopiśmie z listy Ministerstwa, 23 w anglojęzycznych czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym i 8 w czasopiśmie krajowych. Wydział wydał po 5 książek dydaktycznych, podręczników, zeszytów naukowych i 1 monografię. Liczba cytowań wg bazy WoS wyniosła 1485. Zostało opublikowanych łącznie 19 książek i podręczników oraz 252 artykuły w materiałach konferencyjnych. Pracownicy uczestniczyli w organizacji 8 konferencji, w tym 2 międzynarodowych w języku angielskim, 6 z udziałem gości zagranicznych i 1 krajowej.

W ślad za osiągnięciami naukowo-badawczymi idą awanse naukowe pracowników. W 2013/2014 tytuły profesorskie otrzymali prof. Adam. Czornik (2013) i prof. Dariusz Kania (luty 2014). Wydział wystąpił o przyznanie tytułów profesorskich dla doktorów habilitowanych Marka Pawełczyka, Andrzeja Kwietnia, Andrzeja Chydziańskiego, Edwarda Hryniewiczza a także Mariana Błachuty, Joanny Polańskiej, Jarosława Figwera, Marcina Gorawskiego i Bogdana Smółki.

Obrady Rady Wydziału w nowej sali

W 2013 roku na Wydziale obroniono siedem rozpraw habilitacyjnych, a w 2014 doktorami habilitowanymi zostali Adam Gałuszka i Marek Sikora – pracownicy Wydziału oraz Ryszard Leniowski. Także najmłodszy pracownicy naukowcy Wydziału mogą pochwalić się sukcesami. Doktorami nauk technicznych w roku 2013 zostało 16 doktorantów a w 2014 już 9. Autorką ostatniej obronionej pracy doktorskiej jest mgr inż. Marta Iwanaszko.

Na Wydziale zatrudnionych jest wśród 369 pracowników prawie 230 nauczycieli akademickich, którzy prowadzą zajęcia dla 2634 studentów studiów stacjonarnych, 348 studiów niestacjonarnych i 206 studentów na studiach doktoranckich. Studenci rozwijają swoje zainteresowania naukowe uczestnicząc w pracach 17 kół naukowych prowadzonych przez pracowników Wydziału.

Ze studentami w codziennym kontakcie są pracownicy Dziekanatu.

Pracownice dziekanatu

Dziekanat

Kierownik Dziekanatu: mgr Mariola Duda

Kierunek Informatyka: mgr Mariola Duda

Kierunek Elektronika i Telekomunikacja, Teleinformatyka:
lic. Ewa Charczyszyn

Makrokierunek, LLP Erasmus, studia doktoranckie:
Izabela Kulczyna

Kierunek Automatyka i Robotyka, Biotechnologia:
Alicja Nierychlewska

Studia niestacjonarne, plany studiów:
mgr Maria Skotnicka

Dyplomy: mgr inż. Agata Cudak-Tutajewicz

Pomoc materialna dla studentów:
mgr inż. Agnieszka Deja

Dział IT

mgr inż. Wojciech Wojtowicz, inż. Witold Warzecha, Edward Szumiński.

Administracja Budynku

Dyrektor administracyjny: mgr inż. Jarosław Homa,
Janina Brzyska, Michał Stypółkowski, Mirosława Adamczewska, Jadwiga Dorota Adamek, Ewa Brzęczek, Jolanta Ciupek, Agnieszka Cieplik-Dyrbuś, Janina Drozdowicz, Stanisław Marian Durys, Teresa Jasińska, Jolanta Jonda, Jolanta Kot, Grażna Maria Krysiak, Przemysław Kula, Kornelia Mainka, Mariola Masorz, Maria Namysło, Małgorzata Nawrocka, Iwona Nierychło, Irena Otwinowska, Ingrida Barbara Tiszbierok, Urszula Tkaczyk, Barbara Wilczek, Bogusława Wiśniewska, Gabriela Żyła, Jarosław Charczyszyn, Artur Kazimierz Milka, Jan Mieczysław Szwarczyński.

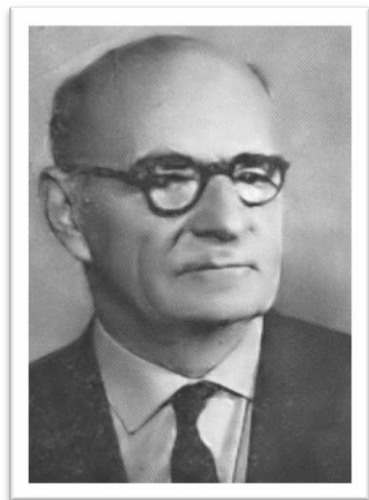

Założyciele Wydziału

**Prof. zw. mgr inż. Edmund Romer
(1904 – 1988)**

(opracował Jerzy Frączek)

Prof. Edmund Romer urodził się 18 lutego 1904 r. we Lwowie przy ulicy Ujejskiej 6. Był synem prof. Eugeniusza Romera, wybitnego polskiego geografa i kartografa o światowym autorytecie. Fascynacja ojcem, gorącym patriotą, zaangażowanym w działalność niepodległościową, zasłużonym w przygotowaniu materiałów na wersalską Konferencję Pokojową a zarazem jej uczestnikiem jako ekspertem delegacji polskiej, miała duży wpływ na poglądy i decyzje życiowe prof. Edmunda Romera. Jak pisze we wspomnieniach: *„Nie zdołałem w nich oddać z dostateczną wyrazistością, czym był Ojciec dla mnie samego, a tym bardziej odmalować, a nawet dostatecznie naszkicować tę niezwykłą postać. Walory jego charakteru, intelektu, woli, jego odwaga i prawość, wreszcie jego głęboko emocjonalny, ale i rozumny patriotyzm stworzyły postać potężną i dynamiczną, zbudowały dzieło o formacie niepospolitym”*.

„Postać potężna” była niedoścignionym wzorem dla prof. Edmunda Romera. Przekazując w 1966 r. swoim współpracownikom z Katedry Miernictwa Przemysłowego Politechniki Śląskiej egzemplarz książki autorstwa Łucji Mazurkiewicz-Herzowej *„Eugeniusz Romer”*, wpisał dedykację: *„Moim współpracownikom ofiaruję jak nigdy dla mnie niedościgniony wzór”*.

Ważną decyzją życiową po maturze było podjęcie w 1922 r. studiów na Politechnice Gdańskiej. Wiadomość radosna o przyjęciu na studia była oczekiwana z niepewnością. Ta radość to możliwość dotarcia do „gdańskiego okna na świat”:

„Pozostawało mi zaledwie kilkanaście dni pobytu w domu przed wielką przygodą, jaką była dla mnie, osiemnastolatka, wyprawa na studia na koniec Rzeczypospolitej, w gdańskie okno na świat. Okno tak żywo uświadomione i przeżywane w ciągu miesięcy, gdy powstawał „Geograficzno-Statystyczny Atlas Polski” w Wiedniu, tak barwnie opisany przez Ojca w czasie jego wykładów wojennych o Polsce.”

„Okno na świat, Gdańsk, leży przede mną. Jeszcze podróż przez Polskę – ... i już Gdańsk, Politechnika, Bratnia Pomoc i Bałtyk, w końcu inauguracja i pierwszy wykład: to wszystko zasłania mi chwilowo cały świat.”

Pierwsze kontakty z Bratnią Pomocą zainspirowały prof. Edmunda Romera do czynnego udziału w jej pracach podczas studiów. Został jej sekretarzem, a następnie przewodniczącym. W skomplikowanej wówczas sytuacji politycznej w Polsce, prof. Edmund Romer miał trudną rolę do spełnienia jako prezes Bratniej Pomocy Studentów Polaków Politechniki Gdańskiej. Tak to ujmuje we wspomnieniach:

„Nasze politycznie mało zaangażowane i nie wyrobione środowisko – wszak byliśmy na Zachodnich Kresach – nie ulegało rozbiciu czy skłóceniu. ... W zarządzie Bratniaka nie doszło do żadnych sporów czy dyskryminacji, staraliśmy się jedynie spełniać nasze zadania jak najlepiej.”

Od początku studiów prof. Edmund Romer wykazał duże zainteresowanie i aktywność w sprawach postrzegania Polski w Europie w świetle ustaleń wersalskiej Konferencji Pokojowej. I znowu we wspomnieniach emocje te są najlepiej wyrażone:

„Ale wnet listowne sprawozdania systematycznie wędrują do Lwowa. ... Niektóre z nich są świadectwem, z jaką pasją wgryzam się w nowe środowisko, w tygiel, w którym stapiają się wszystkie dawne dzielnice – więcej niż trzy, bo Śląsk, Wileńszczyznę i Pomorze trzeba osobno wyróżnić. Listy świadczą też o rodzinnej agenturze w Gdańsku: zamawiam dla Ojca pismo geograficzne, nieosiągalne jeszcze w Polsce, a dla Politechniki Gdańskiej funduję ścienną mapę Polski Eugeniusza Romera, bo ta, którą zademonstrował wykładowca geografii, Herr Bockelmann, ma niezgodne z rzeczywistością granice.”

Tak rozpoczął się normalny tok studiów i wreszcie czas na egzaminy:

„Nadszedł następny, czwarty już semestr w Gdańsku, po którym po raz pierwszy zgłosiłem się do egzaminu. Odmienne niż na uczelniach polskich, w THD zdawało się, zgodnie z zasadami stosowanymi w większości uczelni niemieckich, tylko cztery razy w czasie studiów, a mianowicie: częściowy półdyplom (Diplom-Teil-Vorprüfung), półdyplom (Diplom-Vorprüfung), częściowy dyplom (Diplom-Teil-Prüfung) i wreszcie „główny” dyplom (Diplom-Hauptprüfung). Postanowiłem zgłosić się z wszystkich podstawowych przedmiotów pierwszych czterech semestrów (przede wszystkim matematyka, fizyka, elektrotechnika, mechanika i inne drobniejsze, razem 8 przedmiotów). Oznaczało to twarde kucie przez całe letnie wakacje ...”

Duże znaczenie w programie studiów miały praktyki zawodowe. Ostatnia z praktyk miała przełomowe znaczenie w przemyśleniach co do dalszych planów odnośnie działalności zawodowej prof. Edmunda Romera:

„Praktyka w Brown-Boveri dobiegła końca, wróciłem do Gdańska. Wiele się nauczyłem, wiele skorzystałem. A najważniejszy był wniosek, jaki wysnułem z praktyki: „nie święci garnki lepią”, oraz wynikła z niego głęboko zakonspirowana myśl i postanowienie - pragnę i zamierzam przyczynić się do rozwoju przemysłu elektrotechniczno-precyzyjnego w Polsce. W tym celu po uzyskaniu dyplomu rozpoczną odpowiednią produkcję, na przykład liczników energii elektrycznej. Wierzę, że podołam temu zadaniu.”

Z tym postanowieniem prof. Edmund Romer kończył studia. Tak komentuje ich finał we wspomnieniach:

„Gdy zdołałem zelektryfikować linię kolejową z Gdańska do Gdyni (moja praca dyplomowa obroniona w grudniu 1927 r.), przytulił mnie dom rodzinny. Ważny etap mojego życia skończył się pełnym sukcesem uzyskanym w normalnym czasie, co zostało z uznaniem, ale bez emfazy przyjęte przez rodziców.”

Dzięki finansowemu wsparciu ojca, prof. Edmund Romer rozpoczął w 1929 r. produkcję zestawów do ćwiczeń z optyki dla uczniów gimnazjów. Był to początek firmy o nazwie Zakład Pomocy Naukowych. Nowością w skali polskiej było prowadzenie ćwiczeń przez samych uczniów, co było już rozpowszechnione w Europie, zamiast dotychczasowych demonstracji. Opracowano w Zakładzie bardziej złożoną i dokładną aparaturę pomiarową, przede wszystkim elektryczne przyrządy pomiarowe, głównie magnetoelektryczne. Rozpoczęto seryjną produkcję przyrządów pomiarowych prądu stałego, przemiennego

i wielkiej częstotliwości. Były one przeznaczone dla laboratoriów, telekomunikacji, przemysłu samochodowego i wojska.

Wojna spowodowała, że kontynuacja zawodowa nastąpiła po powrocie prof. Edmunda Romera do kraju w 1946 r. Miała ona miejsce w spółdzielni „Ognisko” w Bytomiu, założonej przez Jego byłych pracowników. W tym okresie Profesor nawiązał kontakt z Politechniką Śląską. W 1949 r. objął kierownictwo Zakładu Optyki i Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Śląskiej, który utworzył prof. Tadeusz Malarski. Prof. Edmund Romer przyczynił się do rozwoju tego Zakładu inicjując opracowanie i produkcję elektrycznej aparatury pomiarowej o dużej dokładności. Od tego też momentu prof. Edmund Romer rozpoczął swoją działalność dydaktyczną i naukową na Politechnice Śląskiej. Od 1948 r. rozpoczął działalność wykładową w Katedrze Pomiarów Maszyn Ciepłych Wydziału Mechanicznego. Opracował nowy przedmiot: „Przemysłowe przyrządy do pomiaru i regulacji”. W 1956 r. przeszedł na Wydział Elektryczny i objął kierownictwo Zakładu Miernictwa Wielkości Nielelektrycznych, gdzie zorganizował od podstaw laboratorium. Tak zatem rozpoczął działalność naukowo-dydaktyczną, która doprowadziła do ukształtowania profilu „Miernictwa przemysłowego”, który to profil jest widoczny i ceniony do dnia dzisiejszego w skali całego kraju.

Edmund Romer był jednym z inicjatorów powstania, a później organizatorów na Politechnice Śląskiej nowego Wydziału Automatyki. Wydział powstał w 1964 r., a Edmund Romer zorganizował na nim Katedrę Miernictwa Przemysłowego i objął jej kierownictwo. Z zespołem współpracowników (Janusz Piotrowski, Jerzy Frączek), którzy przeszli wraz z nim z Jego zakładu na Wydziale Elektrycznym stworzył nowe laboratoria, opracował nowe wykłady, rozwinął szeroko prace badawcze na rzecz przemysłu. Współpracował głównie z przemysłem hutniczym i z Krakowską Fabryką Aparatów Pomiarowych. Tytuł profesora uzyskał pracując już na Wydziale Automatyki, bo w roku 1965. Profesorem zwyczajnym został mianowany w roku 1971.

Kiedy w roku 1969 liczbę Katedr na Wydziale Automatyki zmniejszono z 7 do 5, zespół ludzi skupionych wokół prof. Edmunda Romera wszedł w skład nowej Katedry Informatyki jako Zespół Metrologii. Kiedy w roku 1971 następuje przejście do struktury instytutowej Wydziału, Zespół wchodzi w skład Instytutu Automatyki i Pomiarów pod nazwą Zespołu Systemów Pomiarowych.

W wielu publikacjach są wymienione dokonania prof. Edmunda Romera w wielokierunkowym wymiarze Jego działalności. Czołowe miejsce w dydaktyce i działalności naukowo-badawczej zajmuje „Miernictwo Wielkości Nielelektrycz-

nych". Na podkreślenie zasługuje „działalność badawcza”. Ma ona istotne znaczenie w zrozumieniu postawy Profesora, gdyż prof. Edmund Romer był wybitnym eksperymentatorem. Przywiązywał niezwykle dużą wagę do dochodzenia przy metrologicznej ocenie wielkości mierzonej i właściwości metrologicznych przyrządów pomiarowych poprzez precyzyjnie zaplanowany eksperyment. Taka postawa widoczna była w programach wykładów jak i opracowanych przez Profesora skryptach i podręczniku. Doświadczali tego również Jego doktoranci.

Prof. Edmund Romer jest autorem wielu skryptów z zakresu miernictwa przemysłowego. Podstawowym jednak jest podręcznik „Miernictwo Przemysłowe”, którego wydanie trzecie w PWN z 1978 r. stanowi do dnia dzisiejszego wyzwanie-wzór „oczekujący” na następcę (następców!?), który (którzy) podejmie (podejmą) trud kontynuacji tematycznej w realiach nowoczesnej techniki elektronicznej, mikroprocesorowej i informatycznej, różnorodnej technologii czujników oraz rozwoju przemysłowych systemów pomiarowych z magistralami obiektowymi, w których podstawowymi, w sensie pomiarowym, są czujniki inteligentne.

Tajemnica powodzeń prof. Edmunda Romera tkwiła przede wszystkim w znakomitej organizacji pracy. Podstawową zasadą pracy była jej systematyczność oraz samokontrola, prowadząca do coraz lepszego użytkowania czasu. Hołdował zasadzie pracy codziennej, nieprzerywanej, wytrwałej i konsekwentnej. W pracy naukowej własnej jak i swoich uczniów przestrzegał zasady wyrażonej w znanym przysłowiu: „Najlepsze jest wrogiem dobrego”, co pociągało za sobą zasadę szybkiego tempa pracy.

Politechnika Śląska wiele zawdzięcza prof. Edmundowi Romerowi. Był jednym z kreatorów Wydziału Automatyki. Pełnił funkcje dydaktyczne, naukowe i organizacyjne. Ich wymienianie jest zbędne. Wymowne natomiast jest uhonorowanie wyników Jego działalności. Za zasługi dla Politechniki Śląskiej, Senat Politechniki Śląskiej nadał prof. Edmundowi Romerowi w dniu 18 marca 1985 r. tytuł Doktora Honoris Causa, charakteryzując Profesora następująco:

„Metrolog o dużym dorobku naukowym w dziedzinie miernictwa przemysłowego, konstrukcji aparatury pomiarowej precyzyjnej i przemysłowej oraz technologii produkcji takiej aparatury.”

Profesor Edmund Romer zmarł dnia 10 października 1988 r. Wszyscy którzy mieli zaszczyt z nim współpracować zawsze będą wspominać go jako człowieka niezwykle pracowitego, oddanego bez reszty swoim obowiązkom za-

wodowym, wymagającego solidnej i uczciwej pracy od swoich współpracowników, ale życzliwego i spolegliwego. Za zasługi dla kraju, dla nauki, dla Politechniki Śląskiej i Wydziału Automatyki, ale także za sposób życia i postępowania zasłużył na naszą wdzięczną pamięć i szacunek.

17 czerwca 2005 roku na uroczystym posiedzeniu Rady Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki odsłonięto tablicę pamiątkową poświęconą Profesorowi.

**Prof. dr inż. Jerzy Siwiński
(1908 - 1990)**

(Opracował Bolesław Pochopień)

Jerzy Siwiński, syn Jana i Marii z Chwalińskich, urodził się 21 listopada 1908 roku w Słodkowie, powiat Turek, województwo poznańskie. Ojciec był urzędnikiem. W 1927 roku zdał maturę w gimnazjum matematyczno-przyrodniczym w Łęczycy. W latach 1927-1932 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej uzyskując dyplom inżyniera elektryka. Po uzyskaniu dyplomu studiował na specjalności „centrale automatyczne”.

W latach 1933-1937 pracował w Dyrekcji Okręgowej Poczty i Telegrafii w Poznaniu, a z kolei w latach 1937-1939 w Rejonowym Urzędzie Telefonii i Telegrafii w Krakowie, jako naczelnik i główny inżynier. W 1937 roku, w odstępie siedmiu miesięcy, zmarli Jego rodzice. W 1939 roku ożenił się z Władysławą z Marchwiaków. W latach 1938-1939 pracował w Szkole Przemysłowej w Krakowie, a w latach 1939-1945 w Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki, gdzie prowadził wykłady z central automatycznych, sygnalizacji i sterowania zdalnego. Uzyskawszy uprawnienia mistrzowskie w Cechu Elektroinstalatorów w Krakowie, w latach 1940-1944 pracował również jako samodzielny rzemieślnik-instalator. W latach 1943-1944 współpracował z Armią Kra-

jową przygotowując liczną grupę pocztowców, wysiedlonych z województwa poznańskiego do Krakowa, do szybkiego uruchomienia służb pocztowo-telekomunikacyjnych po wyzwoleniu kraju. Brał również udział w akcjach charytatywnych rozdzielania zapomóg pieniężnych przysyłanych przez AK.

Po zakończeniu działań wojennych na Górnym Śląsku mgr inż. Jerzy Siwiński zamieszkał w Katowicach przy ul. Kościuszki 45 m.9, zostając zatrudniony z dniem 29 stycznia 1945 roku w Dyrekcji Okręgowej Poczty i Telekomunikacji w Katowicach na stanowisku wicedyrektora, a w okresie od 1 maja 1945 roku do 1 marca 1952 roku na stanowisku dyrektora. Okazał się sprawnym organizatorem, doprowadzając m.in. do szybkiej odbudowy i uruchomienia Śląskiej Centrali Telefonicznej w Katowicach oraz wielu urządzeń telekomunikacyjnych na terenie Górnego Śląska i Opolszczyzny, za co został odznaczony w 1946 roku Złotym Krzyżem Zasługi.

Z Politechniką Śląską związał się we wrześniu 1948 roku prowadząc, jako wykładowca, a od 1 września 1951 roku, w niepełnym wymiarze, jako zastępca profesora w Katedrze Elektryfikacji Kopalń na Wydziale Górniczym, wykłady na Oddziale Elektrycznym Wydziału Górniczego oraz na Wydziale Elektrycznym z takich przedmiotów jak: Automatyka napędów elektrycznych, Telemechanika, Zasady automatyki i telemechaniki, Sygnalizacja i automatyzacja w górnictwie. Z dniem 1 marca 1952 roku został pełnoetatowym pracownikiem Politechniki Śląskiej. W ramach realizowanego, w latach 1952-1954, przewodu kandydackiego z zakresu automatyki i telemechaniki przedstawił pracę kandydacką na temat „Synteza i analiza schematów przekaźnikowo-stykowych w zastosowaniu do automatyzacji niektórych urządzeń górniczych”, uzyskując w dniu 24 stycznia 1955 roku stopień kandydata nauk technicznych, nadany przez Radę Wydziału Górniczego i zatwierdzony przez Centralną Komisję Kwalifikacyjną dla pracowników nauki. W dniu 27 kwietnia 1956 roku uzyskał tytuł naukowy docenta, nadany uchwałą CKK dla pracowników nauki, a z dniem 1 maja 1956 roku został powołany przez Ministra Szkolnictwa Wyższego na stanowisko docenta etatowego. W latach 1957-1964 pełnił obowiązki kierownika dwóch zakładów naukowych na Wydziale Górniczym: Zakładu Automatyki i Telemechaniki Górniczej i Zakładu Automatyki Napędu Elektrycznego.

W latach 1962-1964 doc. dr inż. Jerzy Siwiński aktywnie uczestniczył w pracach organizacyjnych związanych z utworzeniem nowego wydziału w Politechnice Śląskiej. Minister Szkolnictwa Wyższego powołał w 1964 roku w Politechnice Śląskiej, pierwszy w Polsce, Wydział Automatyki, a Rada Państwa

nadała doc. dr. inż. Jerzemu Siwińskiemu tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego. Na nowo utworzonym wydziale prof. dr inż. Jerzy Siwiński zostaje kierownikiem Katedry Automatyki Procesów Przemysłowych, którą organizuje od podstaw. W latach 1964-1966 pełni również funkcję Prodziekana. W 1969 roku zostaje kierownikiem wielozespołowej Katedry Automatyzacji Procesów Przemysłowych i Pomiarów. Prowadzi m.in. wykłady z zakresu teorii automatów, układów przełączających, automatyki napędu, automatyki przemysłowej, dynamiki procesów jednostkowych. W 1971 roku na podstawie decyzji Rady Państwa uzyskuje tytuł naukowy profesora zwyczajnego. W tym samym roku zostaje powołany na stanowisko dyrektora Instytutu Automatyki Przemysłowej i Pomiarów, powstałego z połączenia trzech byłych katedr. W latach 1971-1977 Profesor był również kierownikiem specjalizacji „Automatyka przemysłowa”. W 1972 roku Wydział Automatyki zmienił nazwę na Wydział Automatyki i Informatyki, na którym powołano nowy kierunek studiów o nazwie „informatyka”. W 1977 roku, w wyniku reorganizacji Wydziału Automatyki i Informatyki, Profesor wraz z Zespołem Teorii Automatów zostaje przeniesiony do Instytutu Informatyki Czasu Rzeczywistego. Równocześnie zostaje zatrudniony na pół etatu w Zakładzie Systemów Automatyki Kompleksowej Polskiej Akademii Nauk w Gliwicach. W 1979 roku przechodzi na emeryturę, ale w dalszym ciągu prowadzi wykłady, pełni obowiązki promotora i recenzenta w przewodach doktorskich, uczestniczy w posiedzeniach Rady Wydziału i seminariach naukowych Instytutu Informatyki.

Profesor był uznanym uczonym o dużym dorobku naukowym, twórcą szkoły naukowej w dziedzinie zastosowań teorii automatów w praktyce przemysłowej. Wypromował kilkuset absolwentów, licznych doktorów, z których wielu uzyskało stopnie doktora habilitowanego, tytuły profesora, członkostwo w Polskiej Akademii Nauk. Jest autorem oryginalnej metody syntezy asynchronicznych sekwencyjnych układów cyfrowych zwanej „metodą tablic kolejności łączy” i jej uproszczonej wersji, zwanych również „metodami Siwińskiego”, prezentowanych również na międzynarodowych konferencjach. Profesor jest autorem lub współautorem wielu prac naukowych i podręczników, wielokrotnie uzupełnianych i wznawianych, chociażby wymienić: „Automatyka napędu elektrycznego”, „Układy przekaźnikowe w automatyce”, „Układy przełączające w automatyce”. Uzyskały one duże uznanie w kraju i poza jego granicami, o czym świadczą obszerne i pozytywne recenzje.

Prof. Gogolewski tak pisał o książce „Automatyka napędu elektrycznego”: *Jest to obszerne zawierające 476 stron monograficznie ujęte wydawnictwo, pierwsze tego typu w Polsce. Jako długoletni profesor Napędu Elektrycznego czynny w Szkolnictwie Wyższym i w Przemśle mogę z całą odpowiedzialnością oświadczyć, że książka doc. J. Siwińskiego jest bezbłędna i w ogóle doskonała zarówno pod względem merytorycznym i dydaktycznym.*

Książki Profesora dotyczące teorii automatów były uznawane za podstawowe pozycje z tego zakresu w naszej literaturze. Wiele prac na zlecenie przemysłu, prowadzonych pod kierunkiem Profesora, zostało wdrożonych przyczyniając się do rozwoju różnych gałęzi przemysłu.

Prof. dr inż. Jerzy Siwiński był członkiem Polskiego Komitetu Pomiarów i Automatyki, uhonorowany tytułem senior member Sekcji Polskiej Institute of Electrical and Electronics Engineers, przewodniczącym i członkiem wielu Rad Naukowych. Bogaty i różnorodny dorobek naukowy Profesora stanowi nieprzemijający wkład w rozwój nauki.

W uznaniu tego dorobku naukowego w dziedzinie teorii automatów, automatyki napędu elektrycznego i automatyzacji procesów przemysłowych oraz zasług dla rozwoju automatyki, informatyki i telekomunikacji, a także w wychowaniu wielu pokoleń studentów i pracowników naukowych, Rektor i Senat Politechniki Śląskiej nadał prof. dr. inż. Jerzemu Siwińskiemu tytuł honorowy Doktora Honoris Causa w dniu 24 maja 1986 roku.

A jakim Profesorem był człowiekiem? Z opinii wielu wybitnych Profesorów wybrałem m.in. takie stwierdzenia: *Charakter zrównoważony i spokojny, w stosunku do studentów koleżeński i przystępny, lecz konsekwentny, stanowczy i nie pobłażliwy. Wśród teletechników polskich uchodzi za dobrego fachowca w dziedzinie techniki łączenia oraz sygnalizacji i miernictwa (...) Wykłady, jasne i zwięzłe, mają wielkie powodzenie u słuchaczy i cieszą się dużą frekwencją (...) Dał się poznać jako bardzo dobry wykładowca oraz jako gorliwy i sumienny pracownik naukowy. Swoją wiedzę fachową i teoretyczną (...) dzielił się w całej pełni z młodzieżą ku zupełnemu jej zadowoleniu i uznaniu.*

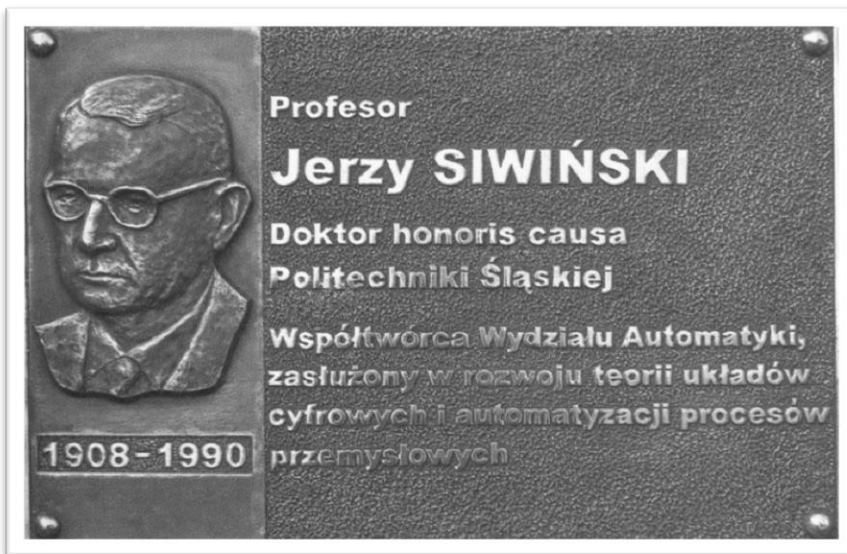
Nie sposób nie wspomnieć o czynnej współpracy z organizacjami naukowo-technicznymi, w tym Stowarzyszeniu Elektryków Polskich (SEP), którego członkiem został w 1933 roku, jak również Naczelną Organizacją Techniczną (NOT). W kolejnych kadencjach został wybrany do pełnienia funkcji wiceprezesa (1951-1952) i funkcji prezesa (1952-1953) Oddziału Zagłębia Węglowego SEP w Katowicach. W latach 1950-1955 był członkiem prezydium zarządu woje-

wódzkiego Społecznego Komitetu Radiofonizacji Kraju. W latach 1955-1956 był przewodniczącym koła SEP przy Politechnice Śląskiej, a od 1965 roku przewodniczącym Oddziału Wojewódzkiego Polskiego Komitetu Pomiarów i Automatyki (PKPiA) przy Oddziale Wojewódzkim NOT w Katowicach i członkiem prezydium PKPiA przy Zarządzie Głównym NOT w Warszawie.

Wśród wielu nagród, odznaczeń i wyróżnień warto wymienić m.in.: 5 Nagród Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za wyróżniające się podręczniki akademickie, kształcenie kadry naukowej i działalność dydaktyczno-wychowawczą; Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski; Złotą Odznakę Honorową SEP, Złotą Odznakę Społecznego Komitetu Radiofonizacji Kraju; Złotą Odznakę Honorową NOT; Złotą Odznakę Zasłużonemu dla Rozwoju Województwa Katowickiego; Medal Pamiątkowy SEP im. Prof. Pożaryskiego.

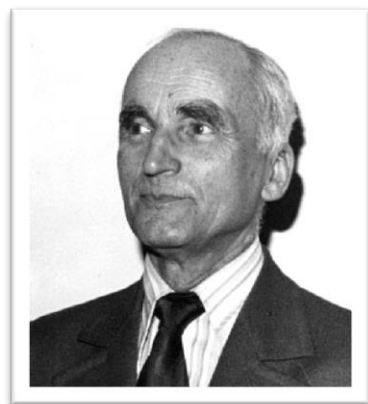
Prof. Jerzy Siwiński zmarł w Wigilię 24 grudnia 1990 roku. Jeszcze w ostatnich dniach swego życia, w czasie rozmów, był dobrej myśli, dzieląc się swoimi planami na przyszłość. Pochowany został na cmentarzu parafialnym przy kościele pw. św. Piotra i Pawła w Katowicach.

W 2005 roku w gmachu Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach umieszczono tablicę pamiątkową z podobizną Profesora i napisem: Profesor Jerzy Siwiński, Doktor honoris causa, Współtwórca Wydziału Automatyki, zasłużony w rozwoju teorii układów cyfrowych i automatyzacji procesów przemysłowych.

**Prof. zw. dr inż. Tadeusz Zagajewski
(1912-2010)**

(opracował Adam Błaszkowski)

Tadeusz Zagajewski urodził się 16 grudnia 1912 r. we Lwowie. Jego Ojciec doktor filozofii Karol Zagajewski był profesorem gimnazjalnym i wizytatorem kuratorium, lektorem Uniwersytetu Lwowskiego (UJK) i autorem popularnej w całej Polsce gramatyki jęz. niemieckiego. W 1930 r. po zdaniu egzaminu dojrzałości Tadeusz Zagajewski rozpoczął studia na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej, gdzie w 1935 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka z wynikiem bardzo dobrym.

W latach 1935-36 odbył służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim, a w 1936 r. rozpoczął pracę w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych w Warszawie. Przyczyna przeprowadzki do Warszawy była prozaiczna: w rodzinnym Lwowie inż. Zagajewski nie mógł znaleźć pracy odpowiadającej jego kwalifikacjom i zainteresowaniom. W Warszawie dał się poznać jako utalentowany konstruktor krótkofalowych nadajników radiokomunikacyjnych. Po wybuchu wojny, we wrześniu 1939 r. wrócił do okupowanego przez Sowieców Lwowa i po uruchomieniu Lwowskiego Instytutu Politechnicznego (LIP) rozpoczął pracę jako asystent w Katedrze Radiotechniki, kierowanej przez wybitnego

radiotechnika prof. Janusza Groszkowskiego. Prowadził tam ćwiczenia tablicowe i laboratoryjne oraz wykłady z urządzeń radionadawczych.

W 1941 r., po agresji hitlerowskich Niemiec na ZSRR, Politechnika i inne uczelnie zostały zamknięte. Inż. T. Zagajewski zatrudnił się wówczas jako technik w Parowozowni Lwów-Wschód. Wykorzystując swoje umiejętności konstruktorskie, naprawiał tam nadajniki radiowe dla Armii Krajowej. Po zdobyciu Lwowa przez wojska sowieckie w 1944 r. i ponownym uruchomieniu LIP został docentem w Katedrze Radiotechniki.

Profesor w czasie wykładu

W październiku 1945 r. przyjechał z żoną, dwójką dzieci, dwiema siostrami i rodzicami do Gliwic, gdzie 4 listopada 1945 r. rozpoczął pracę jako adiunkt na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Wykazał się wtedy dużą inwencją przy uruchamianiu laboratorium radiotechnicznego, wykorzystując do tego dostępne materiały i urządzenia poniemieckie, dary pochodzące z przemysłu i UNRRA oraz sprzęt pochodzący z prywatnych zakupów.

9 października 1946 r. inż. T. Zagajewski obronił na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej pracę doktorską i 1 września 1947 r. został mianowany zastępcą profesora i kierownikiem Katedry Radiotechniki na Wydziale Elektrycznym. We wrześniu 1951 r. dr inż. T. Zagajewski został kontraktowym profesorem nadzwyczajnym Katedry Radiotechniki.

W latach 1947-1953 prowadził wykłady dla Grupy Słaboprądowej (nazwanej później Telekomunikacyjną) z miernictwa radiotechnicznego, lamp elektronowych, urządzeń radionadawczych i urządzeń zasilających, a dla Grupy

Silnoprądowej wykłady i ćwiczenia z radiotechniki. W roku akademickim 1955-56 pełnił funkcję Dziekana Wydziału Elektrycznego, a w latach 1956-1959 funkcję prorektora Politechniki Śląskiej ds. nauki.

Kiedy w 1952 r. Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego zdecydowało o likwidacji Grupy Telekomunikacyjnej, grupa pracowników naukowych Wydziału Elektrycznego zwróciła się do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego z prośbą o powołanie nowej specjalności „Automatyka i telemekhanika”. Wniosek uzupełniono bardzo nowoczesnym jak na owe czasy programem studiów. Po uzyskaniu zgody, w 1954 r. powołano dwie nowe katedry, w tym Katedrę Elektroniki Przemysłowej z prof. T. Zagajewskim jako kierownikiem.

1 października 1961 r. powołano na Wydziale Elektrycznym Oddział Automatyki z kierownikiem prof. T. Zagajewskim. Jednocześnie powstał Zespół Automatyki, który w ciągu 2 lat przygotował podstawowe założenia organizacyjne i plan studiów nowego Wydziału Automatyki.

15 lutego 1964 r. powołano nowy Wydział Automatyki z 7 katedrami: jedną z nich była kierowana przez T. Zagajewskiego Katedra Elektroniki Przemysłowej. Na pierwszym posiedzeniu Rady Wydziału Automatyki, 10 lutego 1964 r. na pierwszego Dziekana wydziału wybrano prof. dr. inż. Tadeusza Zagajewskiego.

W marcu 1968 r., po przedstawieniu „Dziadów” w Teatrze Narodowym w Warszawie i zawieszeniu przedstawienia przez władze, w wielu miastach Polski doszło do protestu środowisk twórczych i młodzieży szkół wyższych, a w Gliwicach studentów Wydziału Automatyki i innych wydziałów Politechniki Śląskiej. Po tych wydarzeniach, które przeszły do historii jako „wydarzenia marcowe”, pod wpływem nacisków władz uczelni Profesor, który wystąpił wówczas w obronie studentów, zrezygnował z funkcji Dziekana i kierownika katedry. Gdy opuszczał dziekanat, delegacja studentów przyniosła mu bukiet z 200 róż. Katedra Elektroniki Przemysłowej została przemianowana na Katedrę Elektroniki, a prof. T. Zagajewski został od 1 października 1969 r. zastępcą doc. Stanisława Malzachera. O swej nominacji tak pisze w swojej wspomnieniowej książce „W moich oczach – 45 lat z Prof. T. Zagajewskim” prof. Stanisław Malzacher: *Ponieważ od 1965 r. byłem już docentem etatowym, mianowano mnie tymczasowo kierownikiem tej nowej Katedry, zgodnie z klasyczną zasadą senatu rzymskiego, o rządzeniu przez dzielenie, czyli 'divide et impera'. Naradziłem się z Profesorem, co mam robić i w wyniku tej rozmowy przyjąłem nominację.*

W 1971 r., po kolejnej reorganizacji, Katedra Elektroniki weszła, jako jedna z 3 katedr, w skład Instytutu Konstrukcji i Technologii Urządzeń Automatyki i Elektroniki z dyrektorem prof. H. Kowalowskim. Zastępcą dyrektora ds. nauki tego Instytutu został prof. T. Zagajewski.

W 1974 r. z inicjatywy profesora Zagajewskiego został powołany do życia Instytut Elektroniki, a on sam został mianowany jego dyrektorem i na tym stanowisku pracował aż do przejścia na emeryturę w 1983 r. Po przejściu na emeryturę Profesor nadal pracował naukowo i prowadził wykłady.

Pod kierownictwem prof. T. Zagajewskiego wykonało prace dyplomowe ponad 200 magistrów inżynierów oraz inżynierów. Wielu wychowanków, a potem współpracowników, zostało profesorami i docentami.

Profesor został w 1960 r. członkiem-korespondentem, a w 1976 r. członkiem rzeczywistym PAN. Był współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej i przewodniczącym jego Zarządu Głównego w latach 1973-1976. W Oddziale Gliwickim był pierwszym przewodniczącym. W 1980 r. otrzymał godność Członka Honorowego PTETiS.

Do Stowarzyszenia Elektryków Polskich wstąpił w 1932 r. we Lwowie, jeszcze w trakcie studiów na Politechnice. W 1974 r. otrzymał Złotą Odznakę Honorową SEP, a w 2002 r. Medal im. prof. Stanisława Fryzego.

Profesor nie należał do żadnej partii politycznej, ale w 1980 r. objął przewodnictwo Zespołu Doradców Solidarności na Politechnice Śląskiej.

Dorobek publikacyjny prof. T. Zagajewskiego obejmuje ok. 70 prac oryginalnych w czasopismach naukowych i technicznych, a ponadto książki i podręczniki, stale modernizowane i dostosowywane do nowych potrzeb. Na podręcznikach prof. T. Zagajewskiego wychowało się kilka pokoleń studentów i inżynierów elektroników.

Poza pracami teoretycznymi zespół Katedry pod Jego kierownictwem wykonywał wiele prac dla przemysłu. Dotyczyły one zastosowań przemysłowych elektroniki, technologii i zastosowania grzejnictwa indukcyjnego i dielektrycznego wielkiej częstotliwości, opracowania różnych metod i aparatury pomiarowej i sterowniczej, projektowania elementów logicznych do zastosowań przemysłowych oraz badań nieniszczących materiałów.

W 1992 r. Senat Politechniki Śląskiej w uznaniu Jego wielkich zasług dla rozwoju nauki polskiej i Politechniki Śląskiej nadał Mu tytuł Doktora Honoris Causa. Natomiast w grudniu 2002 r., w dziewięćdziesiątą rocznicę urodzin Pro-

fesora, odbyła się na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki uroczysta otwarta sesja Rady Wydziału z udziałem pracowników Wydziału, wychowanków Profesora i licznych gości.

Nadanie tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Śląskiej

Jubileusz Profesora Tadeusza Zagajewskiego

Profesor otrzymał wiele odznaczeń i nagród państwowych, m.in.: Krzyż Komandorski OOP z Gwiazdą i Medal KEN.

Jest ojcem dwojga dzieci: córki Ewy, która była pracownikiem naukowym Politechniki Śląskiej i Politechniki Szczecińskiej oraz syna Adama – poety, eseisty, krytyka literackiego, tłumacza i wykładowcy na uniwersytetach w Houston i Chicago.

Profesor Tadeusz Zagajewski dożył sędziwego wieku i zmarł w Gliwicach 28 września 2010 r. Pochowany został na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

W grudniu 2012 roku, w setną rocznicę urodzin profesora, zorganizowana została na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki kolejna okolicznościowa sesja pod nazwą: „Profesor Tadeusz Zagajewski twórca elektroniki przemysłowej w Polsce”, podczas której odsłonięta została pamiątkowa tablica poświęcona Profesorowi.

**Prof. dr hab. inż. Zdzisław Trybalski
(1922-2008)**

*(z tekstu przedstawiającego sylwetki założycieli
Wydziału Automatyki)*

Urodził się 13 lipca 1922r. w Jarosławiu, w rodzinie urzędnika państwowego. W czerwcu roku 1939 ukończył liceum matematyczno-fizyczne im. A. Witkowskiego w Jarosławiu. Wybuch wojny spowodował, że od października zatrudnił się w Elektrowni Miejskiej w charakterze monter. Po dwu latach pracy, tj. we wrześniu 1941, podjął naukę w Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Krakowie, którą to szkołę ukończył w 1943 roku uzyskując tytuł technika. W tym samym roku przeniósł się do Lwowa, gdzie rozpoczął studia na tamtejszej Politechnice, działającej w czasie okupacji pod nazwą Staatliche Technische Fachkurse. Równolegle z oficjalnym programem realizował pod opieką Rektora prof. dr inż. Włodzimierza Burzyńskiego i Dziekana prof. dr inż. Kazimierza Idaszewskiego (późniejszego pierwszego Dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej) tajne studia według programu przedwojennej Politechniki Lwowskiej. W marcu 1945 roku opuścił Lwów i przeniósł się na Wydział Elektryczny organizującej się Politechniki Śląskiej, w jej tymczasowej siedzibie w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. W październiku 1945 roku w związku z uzyskaniem przez Politechnikę Śląską stałej lokalizacji w Gliwicach pojawił się na Śląsku.

W Gliwicach student Zdzisław Trybalski mieszkał w pionierskich powojennych warunkach i studiował na organizującym się dopiero Wydziale Elektrycznym. W mieście, w którym nigdy wcześniej nie było wyższej uczelni powstawała Politechnika, której zadaniem było zaspokojenie zapotrzebowania Górnego Śląska, najbardziej uprzemysłowionej części kraju, na kadre inżynierską, oraz stworzenie zaplecza naukowego dla śląskiego przemysłu.

Powstający Wydział Elektryczny Politechniki miał początkowo profil ukształtowany na wzór Politechniki Lwowskiej, z której pochodziła większość kadry naukowej. Był to tradycyjny profil silnopiędowy, aczkolwiek na Wydziale od początków jego istnienia działała Katedra Radiotechniki, kierowana od 1.11.1945 przez prof. Tadeusza Malarskiego (a później przez dr inż. Tadeusza Zagajewskiego). Nie przewidywano większego rozwoju działu elektrotechniki znanego wówczas pod nazwą „elektrotechniki słabopiędowej”, czyli dzisiejszej elektroniki. Dopiero dyskusje zainicjowane przez kilku studentów ówczesnego II roku, między innymi Stefana Węgrzyna i Zdzisława Trybalskiego, skłoniły prof. Malarskiego do utworzenia Grupy Telekomunikacyjnej, podobnej do kierowanej przez Niego przed wojną, w Politechnice Lwowskiej.

Laboratoria dydaktyczne Wydziału powstawały wspólnym wysiłkiem pracowników i studentów-zapaleńców. Sprzętu, który mógłby stać się podstawą ich budowy, w szczególności związanego z teletechniką, wtedy nie było. Przemysł krajowy jeszcze prawie go nie produkował. Aparaturę kupowano w różnych firmach prywatnych, w jeszcze wówczas działających sklepach komisyjnych, a także u przypadkowych dostawców. W 1948 roku Wydział Elektryczny otrzymał pewną ilość aparatury z darów UNRRA. Były to urządzenia i przyrządy pomiarowe pochodzące częściowo z demobilu armii amerykańskiej, a częściowo z zapasów przekazanych przez przemysł krajów zachodnich.

Grupę Telekomunikacyjną obsługiwały dwie katedry: oprócz istniejącej od początku Katedry Radiotechniki zorganizowano w 1947 r. Katedrę Teletechniki (kierownik – Ł. Dorosz, dojeżdżający z Gdańska). Do pracy dydaktycznej Grupy zaangażowano ponadto Józefa Szpileckiego z Katedry Fizyki, Czesławę Kornagę-Kolmerową z Katedry Radiotechniki, Karola Lubelskiego z Katedry Podstaw Elektrotechniki oraz Jerzego Siwińskiego, ówczesnego dyrektora Okręgu Poczty i Telegrafów w Katowicach. Prócz nich swoją karierę nauczycieli akademickich rozpoczęło w charakterze młodszych asystentów wielu studentów ostatnich lat studiów, późniejszych pracowników naukowych Wydziału. Zdzisław Trybalski już jako student trzeciego roku od 1.9.1946 pracuje w Katedrze Teletechniki, prowadząc zajęcia dydaktyczne (ćwiczenia tablicowe i laboratoryjne) ze swoimi młodszymi kolegami, z przedmiotów takich jak teletransmisja

i projektowanie łączy teletransmisyjnych typu DUPLEX. Dla przykładu laboratorium teletransmisji było zorganizowane w Stacji Wzmacniaków Międzyimiastowych w Mysłowicach, stanowiącej węzeł międzynarodowego pierścienia kablowego łączącego m. in. Kijów, Bratysławę, Wiedeń, Pragę, Lipsk i Berlin.

Zdzisław Trybalski studia kończy w roku 1949 uzyskując w „swojej” Katedrze dyplom mgr inż. elektrotechnika w zakresie teletechniki za pracę pt. „Kable koaxialne i ich własności transmisyjne”.

W roku akademickim 1951/52 Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego postanowiło przeprowadzić stopniową likwidację Grupy Telekomunikacyjnej w Politechnice Śląskiej uważając, że szkolenie inżynierów łączności powinno być skupione w trzech ośrodkach: warszawskim, wrocławskim i gdańskim. Do tej decyzji przyczyniło się także znaczne osłabienie ośrodka gliwickiego wskutek śmierci, w krótkim odstępie czasu, prof. T. Malarskiego (1952) i prof. Ł. Dorosza (1954). W nowej sytuacji, która wytworzyła się po wspomnianej decyzji Ministerstwa, postanowiono wykorzystać istniejący potencjał kadrowy i dość już bogate wyposażenie laboratoryjne Grupy Telekomunikacyjnej do celów bardziej odpowiadających potrzebom śląskiego regionu. Za dziedzinę szczególnie ważną uznano automatykę i elektronikę przemysłową, które zaczynały wchodzić do codziennej praktyki, w miarę postępującej rozbudowy i modernizacji zakładów przemysłowych. Z pomocą Rady Wydziału Elektrycznego zostały opracowane propozycje powołania nowej specjalności o nazwie „Automatyka i telemechanika przemysłowa” z nowoczesnym, jak na owe czasy, planem studiów. Propozycję tę, po wielu oporach i trudnych dyskusjach, Ministerstwo zatwierdziło i w roku akademickim 1953/1954 nowa specjalność została uruchomiona.

W tym miejscu należy zauważyć, że przed wojną polskie wyższe uczelnie techniczne zapewniały absolwentom w swoich dziedzinach techniki dobre przygotowanie w zakresie statyki procesów, nie dawały natomiast przygotowania do analizy występujących w obiektach przemysłowych stanów nieustalonych. Brak naukowych metod analizy stanów nieustalonych był poważną barierą przy wprowadzaniu automatyzacji. Świadomi tych ograniczeń studenci wyższych lat Wydziału Elektrycznego, będący jednocześnie pracownikami dydaktycznymi, zorganizowali w celach samokształcenia Seminarium Automatyki, w którym – zwłaszcza, jeśli prześledzimy późniejsze losy jego inicjatorów i uczestników – można dopatrywać się korzeni Wydziału Automatyki. Pierwszym prowadzącym te spotkania naukowe był Stefan Węgrzyn, później przejął od niego tę funkcję Zdzisław Trybalski. Seminarium Automatyki na długie lata pozostało forum ożywionych dyskusji naukowych i czynnikiem integrującym grupę osób zainteresowanych nową dziedziną wiedzy, jaką wówczas była automatyka.

Mgr inż. Zdzisław Trybalski w roku 1956 obronił pracę doktorską na temat „Analiza własności regulacyjnych wymienników ciepła”, przygotowaną pod opieką prof. dr inż. Tadeusza Hoblera. Wcześniej, bo w roku akademickim 1953/54, został mianowany na stopień zastępcy profesora i zaczął pełnić funkcję kierownika Katedry Elektroautomatyki Przemysłowej. W latach 1953-56 pełnił też funkcję Prodziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej.

W roku 1962 dr inż. Zdzisław Trybalski przedstawił pracę habilitacyjną, która w środowisku tradycyjnych „elektryków” stanowiła ewenement i otwierała nowe pole badań, gdyż była związana tematycznie z zagadnieniami stanów nieustalonych w aparatach wymiany ciepła. Jej temat to „Zarys ogólnej metody doboru regulacyjnie optymalnego aparatu wymiany ciepła, oraz jego zastępczej uproszczonej funkcji przejścia”. Po obronie habilitacji i mianowaniu na stopień docenta etatowego został kierownikiem Katedry Urządzeń i Układów Automatyki. Doc. dr hab. Zdzisław Trybalski nawiązuje liczne kontakty z przemysłem. Kierowana przez niego Katedra prowadzi pierwsze prace naukowe z dziedziny automatyki i podejmuje się opracowywania prototypowych urządzeń.

Utworzenie na Wydziale Elektrycznym kilku Katedr zajmujących się zagadnieniami elektrotechniki słaboprądowej i automatyki stało się ważnym impulsem do wyodrębnienia się na tym Wydziale Oddziału Automatyki. Doc. dr hab. Zdzisław Trybalski staje się jednym z inicjatorów jego przekształcenia w samodzielny Wydział Automatyki i w latach 1962-1964 podejmuje aktywną działalność w grupie pracującej nad organizacją takiego Wydziału. We wszystkich dyskusjach programowych postuluje opracowanie takich programów i specjalności, które by stymulowały rozwiązania rzeczywistych problemów powstających w warunkach przemysłowych. Wysiłki grupy inicjatywnej zaowocują powołaniem przez ministra Szkolnictwa Wyższego w 1964 r. w Politechnice Śląskiej pierwszego w Polsce samodzielnego Wydziału Automatyki, którego pierwszym Dziekanem zostaje prof. Tadeusz Zagajewski. Doc. dr hab. Zdzisław Trybalski w pierwszej strukturze organizacyjnej Wydziału zostaje kierownikiem Katedry Urządzeń Automatyki.

Po reorganizacji w roku 1969 pełni funkcje kierownika Zakładu Urządzeń i Układów Automatyki w Instytucie Automatyki Przemysłowej i Pomiarów, utworzonym z połączenia dwu Katedr. W roku 1974 uzyskuje tytuł profesora nadzwyczajnego.

W ramach kolejnej reorganizacji Wydział Automatyki Politechniki Śląskiej zostaje w 1971r. przemianowany na Wydział Automatyki i Informatyki. W 1983r. w związku z demokratyzacją życia naukowego odbywają się po raz pierwszy w jednostkach organizacyjnych Politechniki Śląskiej wolne wybory,

w których prof. Z. Trybalski zostaje wybrany na Dyrektora Instytutu Automatyki. Funkcję tę pełni aż do przejścia na emeryturę w 1992r. W 1990 Prezydent RP nadaje Mu tytuł profesora zwyczajnego.

Odejście na emeryturę, wymuszone przez zapisy Ustawy o szkolnictwie wyższym, nie oznaczało jednak przerwania Jego pracy naukowej. Prof. Zdzisław Trybalski jeszcze przez długie lata uczestniczył w pracach naukowych Instytutu Automatyki, brał czynny udział w cotygodniowych seminariach oraz w posiedzeniach Rady Wydziału.

Bardzo istotnym problemem w procesie nauczania w zakresie automatyki w pierwszych latach po wojnie był brak podręczników akademickich z tej dziedziny. Dorobek Profesora zawiera wiele książek, skryptów i podręczników, stale aktualizowanych i dostosowywanych do nowych potrzeb dydaktycznych. Ważnym podręcznikiem była opracowana na podstawie wcześniejszych skryptów i wydana przez PWN w roku 1978 książka pt. „Urządzenia i układy automatycznej regulacji”. Innym był wydany po raz pierwszy w 1982 przez PWN skrypt pt. „Automatyzacja procesów chemicznych”. Na szczególną uwagę zasługuje również dwutomowe monograficzne opracowanie pt. „Zasady automatyki, informatyki i inżynierii systemów dla chemików” wydane przez PWN Warszawa (wydanie pierwsze: tom I w roku 1984, a tom II w 1985 roku).

Przez wszystkie lata pracy prof. Zdzisław Trybalski prowadził ze swadą wykłady, wysoko oceniane przez kolejne roczniki studentów. Profesor był opiekunem ponad 200 magisterskich prac dyplomowych, promotorem 23 prac doktorskich i opiekunem 3 rozpraw habilitacyjnych, kilku jego wychowanków uzyskało tytuł profesora.

Prof. Zdzisław Trybalski utrzymywał ścisłe kontakty z zagranicznymi ośrodkami naukowymi i z przemysłem. Jako młody naukowiec odbył np. w latach 1973-76 staże w Katedrze Automatyki Kotłów i Turbin Parowych Wyższej Szkoły Technicznej w oraz w Wydziale Techniki Regulacji Automatycznej firmy SIEMENS w Karlsruhe (łącznie 6 miesięcy). Brał również udział w pracach nad automatyzacją dużej instalacji syntezy amoniaku w czeskich Zakładach Chemicznych w Usti nad Łabą, oraz w budowie w północno-zachodnich Czechach Elektrowni Kadaň, będącej w całości polską inwestycją (1984-86). W latach 1979 oraz 1982 pracował jako visiting professor w Wyższej Szkole Technicznej w Magdeburgu, a w 1991r. w Uniwersytecie Technicznym Halle-Merseburg. Był doradcą technicznym ds. automatyki w największych w kraju zakładach chemicznych, rafineriach, hutach i biurach projektowych. Prowadził duże projekty badawcze we współpracy z instytutami branżowymi, np. Instytutem Chemii Nieorganicznej w Gliwicach i Instytutem Przeróbki Węgla w Wyrach. Z opracowa-

nych konstrukcji uzyskał kilka patentów. Był inicjatorem i organizatorem wielu krajowych konferencji i seminariów naukowych w dziedzinie automatyki. W latach 1986-92 był członkiem Rady Naukowej Instytutu Automatyki PAN, od 1992 roku był członkiem Rady Naukowej Instytutu Informatyki PAN.

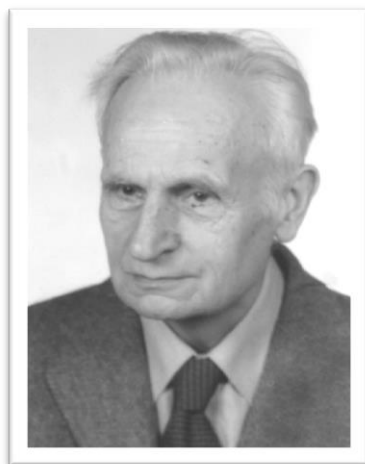
Chociaż oryginalna działalność naukowa Prof. Zdzisława Trybalskiego obejmuje w różnych okresach również liczne inne wątki, to główną dziedziną zainteresowań naukowych Profesora była automatyzacja procesów chemicznych i cieplnych, a w szczególności problematyka heurystycznych, wielowymiarowych przemysłowych układów sterowania. Profesor opracowywał modele matematyczne aparatów i procesów cieplnych i chemicznych, i w oparciu o te modele badał charakterystyki sterowania wymienników ciepła i egzotermicznych reaktorów chemicznych, zwłaszcza fluidalnych. W tej dziedzinie wydał ważną monografię oraz wiele skryptów akademickich, a także opublikował kilkadziesiąt artykułów prasie fachowej. Prof. Zdzisław Trybalski jest uznawany za pioniera współpracy nauki z przemysłem, autorytet w dziedzinie automatyzacji procesów przemysłowych.

Za zasługi w pracy naukowej i współpracy z przemysłem, a także osiągnięcia dydaktyczne, został wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi, oraz nagrodami Ministra Edukacji Narodowej i Rektora Politechniki Śląskiej. Do najważniejszych należą: Złoty Krzyż Zasługi (1973), Złota Odznaka Zasłużonemu w Rozwoju Wojew. Katowickiego (1974), nagrody indywidualne Ministra Edukacji Narodowej (1977, 1979), Odznaka Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej (1978), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1980), Medal 40-lecia Polski Ludowej (1984), Medal 40-lecia Politechniki Śląskiej (1984), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1988), Medal 60-lecia Politechniki Śląskiej (2005), Tytuł Honorowego Profesora Politechniki Śląskiej (2006).

Profesor Zdzisław Trybalski zmarł 28 stycznia 2008 roku. Jest pochowany na Cmentarzu Lipowym w Gliwicach.

**Prof. zw. dr inż. Stefan Węgrzyn
(1925 – 2011)**

(opracowali: Stanisław Kozielski, Halina Węgrzyn)

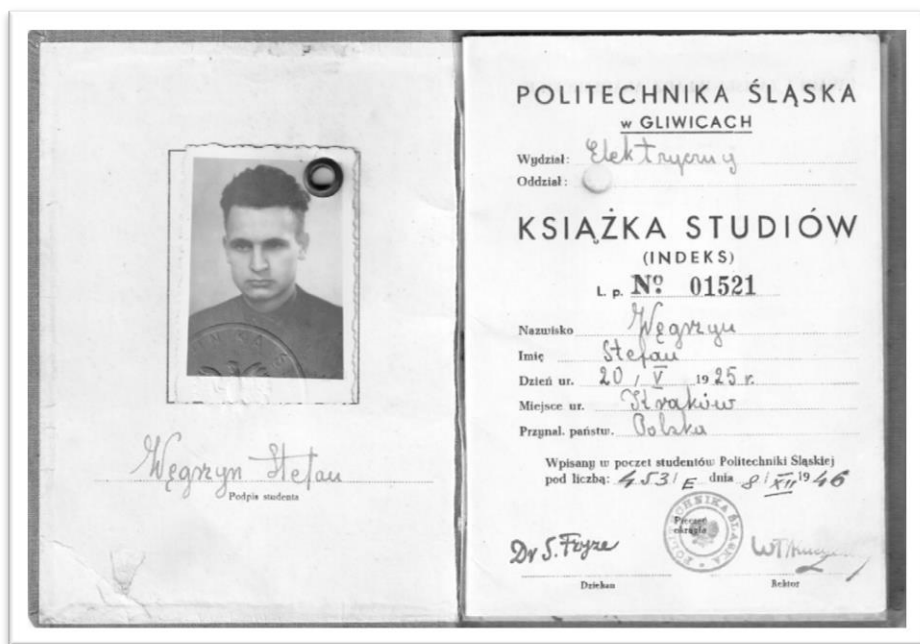
Stefan Węgrzyn urodził się 20 maja 1925 roku w Krakowie. Szkołę powszechną i gimnazjum ukończył w Borysławiu, tam zaczął też uczęszczać do szkoły średniej. W czasie okupacji zaczął pracować w przemyśle naftowym – był pomocnikiem maszynisty. Maturę zdał w roku 1943 w ramach tajnego nauczania z zakresu liceum matematyczno-fizycznego.

W roku 1943 został zaprzysiężony w Borysławiu jako żołnierz AK (pseudonim Sak) w grupie łączności. Montował i obsługiwał urządzenia radiowe, brał też udział w przerzutach materiałów i broni.

W 1944 r. wyjechał do Lwowa, gdzie ukończył pierwszy rok studiów na Wydziale Elektrotechnicznym Lwowskiego Instytutu Politechnicznego. W roku 1945 wrócił do Polski i kontynuował studia w Politechnice Śląskiej, początkowo w Krakowie, następnie w Gliwicach, i tam 25 lutego 1949 r. Stefan Węgrzyn złożył z wynikiem bardzo dobrym egzamin dyplomowy, uzyskując tytuł mgr. inż. elektryka.

Już na III roku studiów, tzn. od 1946 r., został zaangażowany w charakterze młodszego asystenta w Katedrze Podstaw Elektrotechniki, kierowanej przez znanego uczonego prof. dr inż. Stanisława Fryzego.

Skupił wtedy swoje naukowe zainteresowania na analizie stanów nieustalonych w obwodach elektrycznych. Zastosowaniu rachunku operatorowego do tej analizy poświęcony był pierwszy skrypt Profesora wydany w roku 1949. Były to pionierskie badania w polskiej elektrotechnice, podjęte przez Stefana Węgrzyna, otwierające jej nowy rozdział – rozdział stanów nieustalonych.

Indeks Stefana Węgrzyna - studenta Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej - Gliwice 1946

W roku 1951, w dwa lata po ukończeniu studiów, mgr inż. S. Węgrzyn przedłożył pracę doktorską pt. „Niektóre zagadnienia stanów nieustalonych we wzmacniaczach wielostopniowych”, którą obronił z wyróżnieniem. Był to dziewiąty w kolejności przewód doktorski prowadzony i zakończony w Politechnice Śląskiej.

Skrypt i prowadzone przez Niego wykłady z tej dziedziny dały początek książce „Rachunek operatorowy”, która stała się podstawowym podręcznikiem rachunku operatorowego dla kilku roczników studentów wydziałów elektrycz-

nych i elektronicznych. Następną książka to „Przebiegi Nieustalone w Liniach i Układach Łańcuchowych” – wydana w roku 1958, również przez PWN. Wkrótce ukazały się tłumaczenia obu tych książek za granicą, w Niemczech, we Francji i w Czechosłowacji.

Na Uniwersytecie w Tuluzie, w trakcie stypendium naukowego, które otrzymał w roku 1959, złożył pracę doktorską nt. Wykresy przestrzenne w zastosowaniu do analizy stanów nieustalonych w liniach i układach o parametrach rozłożonych. Rozprawę obronił z odznaczeniem w roku 1960 i otrzymał tytuł doktora nauk fizycznych.

Doktorat prof. Stefana Węgrzyna Uniwersytetu w Tuluzie – Tuluz 1960

Druga dziedzina nauki, do której prace Stefana Węgrzyna wniosły trwa-
ły wkład, to automatyka. W tej dziedzinie Profesor wprowadził do analizy stabil-
ności układów pojęcia miary odległości i przestrzeni metrycznych Banacha, póź-
niej te pojęcia wykorzystał również w problemach identyfikacji obiektów. Z tego
zakresu Profesor opublikował wiele prac w Biuletynach Naukowych Polskiej
i Francuskiej Akademii Nauk.

Pracom naukowym towarzyszyły działania organizacyjne. Już w roku 1953 zorganizował Sekcję Automatyki, później Zakład i Katedrę Teorii Regulacji na Wydziale Elektrycznym, co w roku 1964 stało się jednym z czynników sprzyjających powstaniu odrębnego Wydziału Automatyki w Politechnice Śląskiej, pierwszego takiego wydziału w kraju. Od roku 1960 Profesor prowadził wykłady z zakresu automatyki w Polsce, we Francji (na Uniwersytecie w Lille), byłym Związku Radzieckim (w Elektroenergetycznym Instytucie w Nowosybirsku) oraz w Kanadzie (na Uniwersytetach Laval i Sherbrooke).

W roku 1963 ukazała się nakładem PWN książka pt. „Podstawy Automatyki”. Książka ta doczekała się w Polsce kolejno sześciu wydań (ostatnie w roku 1980). Książka została przetłumaczona na język francuski i wydana w roku 1965 w Paryżu. Prof. S. Węgrzyn miał też w swym dorobku współautorstwo 5 patentów potwierdzone dokumentami Urzędu Patentowego.

Uchwałą Rady Państwa z 25.11.1961 r. doc. S. Węgrzyn został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego, a w roku 1968, również Uchwałą Rady Państwa – otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W 1964 r. prof. S. Węgrzyn został, w wieku 39 lat, wybrany członkiem korespondentem PAN – był wówczas najmłodszym członkiem PAN. W roku 1973 został, w wyniku wyborów, członkiem rzeczywistym PAN. Był też wieloletnim członkiem Prezydium PAN i przewodniczącym Komitetu Informatyki PAN.

Oprócz Politechniki Śląskiej prof. S. Węgrzyn pracował od 1955 r. w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie, a w roku 1962 został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora ds. naukowych w Instytucie Automatyki PAN w Warszawie. W 1968 r. Profesor doprowadził do utworzenia Zakładu Systemów Automatyki Kompleksowej PAN w Gliwicach i został jego kierownikiem.

Kierując pracami nad rozwojem przemysłowej automatyki kompleksowej, Profesor szczególną uwagę skupił na wykorzystaniu komputerowych systemów sterowania. Wynikiem prowadzonych przez prof. S. Węgrzyna tzw. problemów węzłowych było m.in. uruchomienie pierwszych skomputeryzowanych procesów technologicznych w śląskich zakładach przemysłowych. Efektem tych zainteresowań było również powstanie Instytutu Kompleksowych Systemów Sterowania na Politechnice Śląskiej, którym kierował.

Gliwice – miasto, które wybrano na siedzibę Politechniki Śląskiej również doceniło wkład Profesora w naukę, dydaktykę, w rozwój Uczelni, wpisując Go w roku 1978 do Księgi Ludzi Zasłużonych dla Gliwic. Po latach, w roku 1993,

Towarzystwo Przyjaciół Gliwic przyznało Mu Nagrodę Honorową TPG w uznaniu dorobku naukowego „rozślawiającego Politechnikę Śląską i miasto Gliwice w kraju i poza jego granicami”.

Prace nad wykorzystaniem komputerów do sterowania skupiły uwagę Profesora na informatyce. Informatyka to trzecia dziedzina nauki, do której wniósł znaczący, naukowy wkład. W swych badaniach prof. S. Węgrzyn rozwinął teoretyczne podstawy informatyki. Na Wydziale Automatyki i Informatyki Politechniki Śląskiej Profesor utworzył kierunek studiów Informatyka oraz Instytut Informatyki Czasu Rzeczywistego, przemianowany następnie na Instytut Informatyki. Oprócz wielu innych publikacji ukazała się kolejna książka Profesora wydana w PWN w roku 1982, nosząca tytuł „Podstawy Informatyki” – ważny podręcznik dla studentów informatyki – a później skrypt „Wykłady z Podstaw Informatyki Prof. S. Węgrzyna”.

Aktywność organizacyjna prof. S. Węgrzyna i wzrost potencjału naukowego jednostki doprowadziły do przekształcenia w 1989 r. Zakładu Systemów Automatyki Kompleksowej PAN w Gliwicach w Instytut Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN, którego Profesor był dyrektorem do 2002 r., a następnie w latach 2003-2006 dyrektorem do spraw naukowych. Do końca życia był w IITiS PAN kierownikiem Zakładu Niekonwencjonalnych Problemów Informatyki, a także Redaktorem Naczelnym kwartalnika PAN Theoretical and Applied Informatics.

Kolejnym wyzwaniem, które podjął Profesor były informatyczne podstawy systemów ewolucyjnych i próba odpowiedzi na pytanie, w jaki sposób można wykorzystać metody informatyki do poszerzenia granic naszego poznania i rozszyfrowania tajemnic przetwarzania informacji, które następuje w organizmach żywych. Tym samym Profesor włączył się twórczo do tworzenia dziedziny o charakterze interdyscyplinarnym, obejmującej m.in.: informatykę, inżynierię genetyczną, biologię molekularną, medycynę, nanotechnologię, nanomateriały. Powstało szereg prac oraz książka: "Developmental Systems at the Crossroads of System Theory, Computer Science, and Genetic Engineering" (Springer Verlag, New York). Ostatnie prace i książki Profesora z tej tematyki, to "Kwantowe systemy informatyki" oraz "Molekularne systemy informatyki".

Do wspomnianej już działalności w zakresie organizacji nauki należy również zaliczyć aktywność profesora Węgrzyna w tworzeniu Oddziału Gliwickiego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Był

jednym z członków założycieli tego Oddziału, a w latach 1965-1967 jego przewodniczącym.

W roku 1995 prof. S. Węgrzyn został wybrany członkiem czynnym Polskiej Akademii Umiejętności.

W uznaniu osiągnięć naukowych Profesor Stefan Węgrzyn został wyróżniony tytułami Doktora Honoris Causa przez Uniwersytet w Lille we Francji (1973), Uniwersytet w Sherbrooke w Kanadzie (1977), Akademię Górniczo-Hutniczą w Krakowie (1989), Politechnikę Śląską (1988) i Politechnikę Rzeszowską (2004). Władze Francji – za wkład wniesiony do kultury i nauki tego kraju – nadały Profesorowi w roku 1977 tytuł kawalera, zaś w roku 1983 oficera Palm Akademickich.

Profesor został wyróżniony Nagrodami Państwowymi (1966, 1976), Nagrodami Ministra (1963, 1964, 1972, 1974, 1978, 1981, 1982, 1987, 1990), Nagrodami PAN (1974, 1983), Nagrodami Wojewódzkimi (1965, 1976), a także Krzyżem Armii Krajowej (1994), został też, m.in. Kawalerem Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (1993).

W grudniu 2001 r. odbyła się w Politechnice Śląskiej wyjątkowa uroczystość odnowienia doktoratu Profesora po pięćdziesięciu latach. Laudację wygłosił ówczesny Rektor prof. dr hab. inż. Bolesław Pochopień, a Jubilat wygłosił referat „O mojej pracy doktorskiej sprzed pięćdziesięciu lat”.

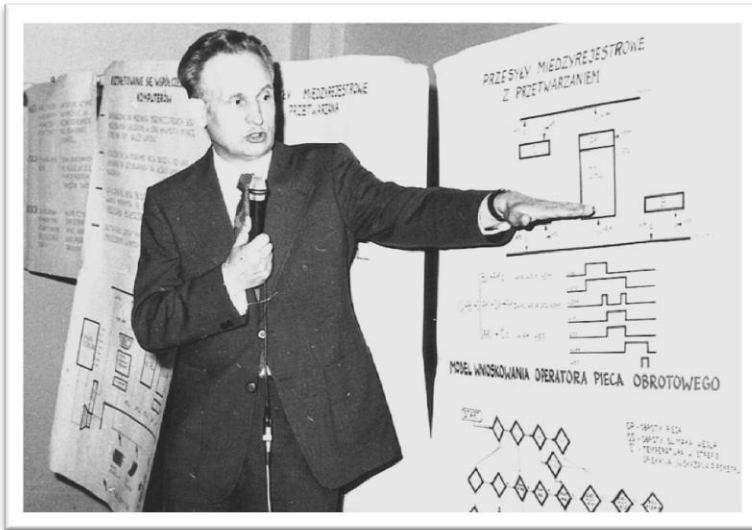
Prof. Stefan Węgrzyn wykształcił kilkadziesiąt roczników magistrów inżynierów elektryków, elektroników, automatyków i informatyków. Wypromował około 60 doktorów nauk technicznych. Niektórzy z Jego wychowanków zostali członkami Polskiej Akademii Nauk.

Do ostatnich niemal dni aktywnie uczestniczył w życiu Uczelni, Wydziału i Instytutu Informatyki. Jeszcze wiosną 2011 roku uczestniczył w posiedzeniach Rady Wydziału i seminariach Instytutu Informatyki.

Jego uczniowie zawsze byli pod wrażeniem wykładów i referatów naukowych Profesora. To, co było wyjątkowe w tych wykładach, co uderzało, to poszukiwanie najprostszej formy opisu, a także fizycznej interpretacji badanych zjawisk, metod czy modeli. To było charakterystyczne od Jego pracy doktorskiej (o metodzie dwóch przeciwnych stanów ustalonych) do ostatnich prac nad molekularnymi systemami informatyki.

Dowodem popularności wykładów Profesora była m.in. „Złota kreda” – wyróżnienie przyznane Profesorowi w roku 1979 przez studentów Wydziału

Automatyki i Informatyki w konkursie dla najlepszego dydaktyka i wychowawcę młodzieży.

Prof. Stefan Węgrzyn na seminarium naukowym w Zakładzie Systemów Automatyki Kompleksowej PAN (1976) referuje prace nad komputerowym systemem sterowania piecem obrotowym w cementowni Opole

Profesor był wybitną osobowością i wyjątkową indywidualnością. Dzięki wyjątkowym przymiotom umysłu zaskakiwał słuchaczy, czy uczestników dyskusji, wnikliwością i trafnością uwag czy opinii i oryginalnością proponowanych w dyskusji rozwiązań.

Prof. S. Węgrzyn był uczonym, który wniósł wielki wkład w rozwój elektrotechniki, automatyki i informatyki nie tylko w Polsce.

Był jednym z pracowników Politechniki Śląskiej, który wniósł niezwykle dużo w rozwój swej Uczelni, który współtworzył Wydział Automatyki, Elektroniki i Informatyki, który stworzył na Politechnice Śląskiej kierunek Informatyka i Instytut Informatyki.

Był członkiem Polskiej Akademii Nauk, który stworzył w Gliwicach Instytut Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN.

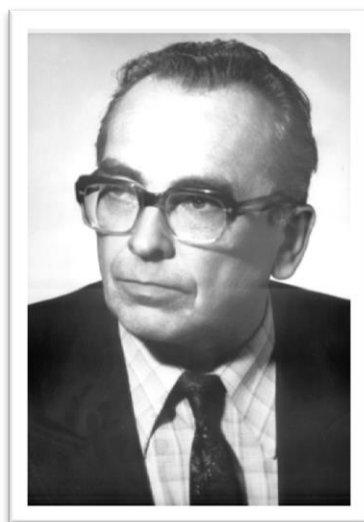
Na stoku Gubałówki (lata sześćdziesiąte)

Poza nauką, która była dla Niego najważniejsza, interesował się żywo bieżącymi sprawami, polityką. Bardzo lubił pogawędzić. Pasjonował się historią, zwłaszcza okresem II wojny światowej, którą przeżył bynajmniej nie „za piecem”. Był też miłośnikiem nart i wędrówek górskich. Szczególnie upodobał sobie Zakopane i Tatry, gdzie prawie zawsze spędzał wolny czas i urlopy. W Gliwicach lubił długie spacery i rowerowe przejażdżki.

Profesor Stefan Węgrzyn zmarł 28 lipca 2011 roku. Został pochowany 3 sierpnia na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach. Pozostał w naszej pamięci jako wybitny uczony, wyjątkowa osobowość i wielki organizator na polu nauki.

**Prof. zw. dr inż. Henryk Kowalowski
(1925-2005)**

(opracował Tadeusz Szkodny)

Profesor Henryk Kowalowski urodził się 24 sierpnia 1925 roku w Krakowie. Tu uczył się w III Państwowej Szkole Podstawowej, a następnie w III Gimnazjum Ogólnokształcącym im. Jana III Sobieskiego, od września 1939 roku w trybie nauczania tajnego. Jego młodzieńcze lata przypadają na trudny czas pożogi wojennej. Wojna zabrała Mu na długi okres Ojca, uczestnika powstań śląskich, oficera WP w służbie czynnej we wrześniu 1939 roku. Ojciec został internowany na Litwie po wkroczeniu Armii Czerwonej i osadzony w obozie w Kozielsku. Wyszedł z Rosji z armią gen. Andersa, a po powrocie do kraju z Anglii w 1946 roku przeniesiony został w stan spoczynku w stopniu wojskowym podpułkownika.

W czerwcu 1943 roku Henryk Kowalowski ukończył Państwową Szkołę Budowy Maszyn i Elektrotechniki (wówczas niemiecką) w Krakowie, uzyskując dyplom technika budowy maszyn, zweryfikowany w tej samej, już polskiej szkole w lutym 1945 roku. Po blisko rocznej pracy w fabryce opon samochodowych w Krakowie oraz pracy w Śląsko-Opolskiej Grupie Operacyjnej Ministerstwa

Przemysłu, przybył do Gliwic w związku z zamiarem podjęcia studiów na tworzącej się od podstaw Politechnice Śląskiej. Z entuzjazmem pokolenia, któremu udało się przeżyć koszmar wojny, jako kandydat na przyszłego studenta, pomagał wraz z kolegami urządzać sale wykładowe. Pomoc polegała na odgruzowywaniu, szkleniu okien, oczyszczaniu terenu i sal wykładowych w budynkach przekazywanych uczelni przez likwidowane szpitale wojskowe.

Studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej ukończył w maju 1951 roku z wynikiem bardzo dobrym. Już przed ukończeniem studiów rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną pod kierunkiem prof. Władysława Kołka na stanowisku młodszego asystenta w Katedrze Maszyn Elektrycznych. Aktywnie działał w PPS, PZPR, Związku Studentów "Bratnia Pomoc" i w ZNP.

Od października 1952 roku do listopada 1955 roku studiował w Moskwie w Katedrze Maszyn Elektrycznych Moskiewskiego Instytutu Energetycznego (MEI). Tam uzyskał stopień naukowy kandydata nauk technicznych, równoważny polskiemu stopniowi naukowemu doktora nauk technicznych. Po powrocie do kraju, od kwietnia 1956 roku pracował na stanowisku adiunkta w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Śląskiej. Zainicjował pierwsze w Katedrze prace z dziedziny mikromaszyn elektrycznych. Był współautorem projektu dwufazowego asynchronicznego silnika wykonawczego z wirnikiem puszgowym, który został zrealizowany przez zleceniodawcę w postaci pierwszej w kraju serii prototypowej. Uczestniczył w pracach Zespołu Automatyki, mających na celu przekształcenie działającego na Wydziale Elektrycznym Oddziału Automatyki w samodzielny Wydział Automatyki. Opóźnianie się stosownej decyzji Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego spowodowało, iż z prośbą o interwencję zwrócono się do I sekretarza KW PZPR w Katowicach, Edwarda Gierka. Wystąpienie w sprawie przyspieszenia powołania Wydziału Automatyki, datowane 10.09.1963r., podpisał "za grupę partyjną naukowców Wydziału Elektrycznego" dr inż. Henryk Kowalowski. Interwencja odniosła skutek i zarządzeniem Ministra z dnia 30.12.1963r. powołano Wydział Automatyki na Politechnice Śląskiej.

W 1966 roku dr inż. Henryk Kowalowski został kierownikiem Katedry Konstrukcji Aparatów Automatyki Wydziału Automatyki (funkcję tę sprawował jako pełniący obowiązki od roku 1964). Zorganizował od podstaw zespół naukowo-dydaktyczny, którego zadaniem była działalność dydaktyczna i naukowo-dydaktyczna w zakresie projektowania, konstruowania, wytwarzania i badania elementów i urządzeń automatyki. Prowadził liczne prace naukowo-badawcze dla przemysłu o bardzo różnorodnej tematyce. Wśród nich był projekt i prototyp sztucznej nerki, przekazany do Kliniki Nefrologicznej Śląskiej Akademii Medycznej. W tym okresie jako wiceprzewodniczący Rady Zakładowej ZNP do spraw

socjalno-bytowych organizował od 1965 r. ośrodek wczasowy Politechniki Śląskiej w Jastrzębiej Górze.

01.10.1968r., decyzją Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, obejmuje stanowisko Dziekana Wydziału Automatyki. Decyzją Rektora był powoływany na tę funkcję jeszcze dwukrotnie i pełnił ją do 1973 r. W 1971 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego i został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Śląskiej. W czasie pełnienia funkcji Dziekana prof. Henryk Kowalowski włożył wiele wysiłku w organizację budowy nowego gmachu Wydziału, którą ukończono latem 1973 r.

Profesor Henryk Kowalowski ze współpracownikami

W latach 1977-1981 pracował na stanowisku dyrektora Instytutu Automatyki. W okresie tym rozwijał prace badawcze nad automatyzacją i robotyzacją dyskretnych procesów przemysłowych. Za opracowanie i wdrożenie systemu dyspozytorskiego sterowania linią montażową SILMOT zespół kierowany przez Profesora otrzymał nagrodę II stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Był pomysłodawcą i organizatorem w 1978 roku pierwszej Krajowej Konferencji Automatyzacji Dyskretnych Procesów Przemysłowych, która odbywa się do chwili obecnej w cyklu dwuletnim i stanowi ważne forum wymiany doświadczeń specjalistów w tej dziedzinie (obecnie Krajowa Konferencja Automatyzacji Procesów Dyskretnych). W 1986 roku otrzymał tytuł naukowy profesora zwyczajnego, nadany przez Radę Państwa.

Dzięki Jego staraniom od 1 października 1987 roku na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki rozpoczęto kształcenie na nowym kierunku Automatyka i Robotyka. Profesor Kowalowski współtworzył nowy program studiów dla tego kierunku; zorganizował też i wyposażył w roboty przemysłowe nowoczesne laboratorium dydaktyczne.

W 1995 roku Profesor obchodził podwójny jubileusz: 70 rocznicę urodzin oraz 50-lecie studiów i pracy na Politechnice Śląskiej. Instytut Automatyki zorganizował wtedy Seminarium Naukowe poświęcone 50-leciu pracy naukowej Profesora Kowalowskiego. W tym samym roku Profesor odszedł na emeryturę. Już jako emeryt brał udział w uroczystościach 40-lecia Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki w 2004 r. jako jeden z jego współtwórców-założycieli.

Prof. Kowalowski jest autorem lub współautorem monografii i licznych prac naukowych. Był członkiem Komitetu Automatyki i Robotyki PAN, Sekcji Cybernetyki w Górnictwie Komitetu Górnictwa PAN, Rady Naukowej Instytutu Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN w Gliwicach, przewodniczącym Sekcji Robotyki w Polskim Komitecie Automatyki i Pomiarów NOT. Uzyskał liczne odznaczenia państwowe i uczelniane, w tym Złoty Krzyż Zasługi, Medal 30-lecia i 40-lecia Polski Ludowej, Medal 25-lecia i 40-lecia Politechniki Śląskiej, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Order Sztandaru Pracy II klasy.

Profesor był zawsze wierny swoim poglądom, których nie zmieniał. Po rozwiązaniu PZPR pozostał bezpartyjnym. Od początku działalności NSZZ "Solidarność" na Wydziale był zdecydowanym przeciwnikiem celów i metod tego związku. Podczas strajku okupacyjnego studentów Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki jako jedyny wpisał się własnoręcznie na listę osób niepopierających strajku.

W życiu prywatnym był człowiekiem życzliwym, zawsze w chwilach trudnych pocieszał, służył pomocą i słowami otuchy. Od 1955 r. troskliwie opiekował się niepełnosprawną żoną. Kilka miesięcy przed śmiercią ciężko zachorował. W tym czasie Jego żona również ciężko chorowała i przebywała w szpitalu. Pomimo swej choroby Profesor codziennie odwiedzał żonę. Po Jej powrocie do domu, pomimo coraz większego bólu Profesor wstawał w godzinach południowych i przygotowywał obiady dla żony i siebie. Był wzorem troskliwości męża względem żony. Kilka dni przed śmiercią został odwieziony do szpitala, zostawiając żonę samą w domu.

Profesor zmarł 10 lutego 2005r. Współpracownicy i przyjaciele zapamiętają go Go jako człowieka o wielkiej życzliwości i nieocenionych zasługach dla Uczelni, Wydziału AEI i Instytutu Automatyki.

**Prof. zw. dr hab. inż. Adam Macura
(urodzony 1925)**

*(z tekstu przedstawiającego sylwetki założycieli
Wydziału Automatyki)*

Adam Macura urodził się w Katowicach 31 marca 1925 r. Szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące ukończył w rodzinnym mieście, a następnie studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, uzyskując w 1951 r. tytuł magistra inżyniera elektryka o specjalności radiotechnika. Już w trakcie studiów w 1949 roku rozpoczyna pracę jako asystent w Katedrze Fizyki pod kierunkiem prof. Tadeusza Malarskiego, a następnie od 1953 roku pracuje w Katedrze Podstaw Elektrotechniki pod kierunkiem prof. Stanisława Fryzego – znakomitych profesorów wywodzących się z Politechniki Lwowskiej. W tym okresie powstają pierwsze oryginalne prace naukowe mgr inż. Adama Macury związane ze stabilnością układów elektrycznych, oraz analizą i syntezą układów nieliniowych. Ich podsumowaniem była rozprawa na temat “Analiza własności oporów ujemnych i stabilności układów zawierających takie opory”. Rada Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej na podstawie tej rozprawy nadała mu w 1955 roku stopień doktora nauk technicznych. Ta sama Rada na podstawie rozprawy habilitacyjnej “Statyczna analiza i synteza układów zawierających nieliniowe elementy dwuwejściowe” w roku 1961 nadała mu stopień naukowy doktora habilitowanego.

Zdolności inżynierskie dr inż. Adama Macury ujawniły się m. in. przy konstrukcji elektronicznych maszyn analogowych, produkowanych seryjnie

w Zakładzie Doświadczalnym Elektroniki i Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Śląskiej, które stały się bardzo popularne w całym kraju.

W roku 1959, nie zrywając swoich związków z Politechniką Śląską, dr inż. Adam Macura przeszedł do pracy na pełnym etacie w Głównym Instytucie Górnictwa w Katowicach. Pełnił tam funkcję kierownika Zakładu Pomiarów Elektrycznych. Główne osiągnięcia badawcze w tym okresie dotyczą modelowania analogowego wentylacyjnych sieci kopalnianych, transmisji sygnałów telefonii kopalnianej, układów automatycznej regulacji i pomiarów elektrycznych w zakładach przeróbki węgla. Dr inż. Adam Macura opracował wtedy, m. in. konstrukcję analogowego modelu sieci wentylacyjnych GIG2, oraz (wspólnie z K. Maruszczkiem) oryginalną konstrukcję elektro-magnetycznego przepływomierza, produkowanego następnie w przemyśle. Z tego okresu pochodzi 8 patentów, których Adam Macura jest autorem lub współautorem.

Od 1962 roku doc. dr hab. inż. Adam Macura uczestniczył w pracach Zespołu Automatyki (powołanego na Wydziale Elektrycznym i pracującego pod kierunkiem prof. Tadeusza Zagajewskiego) przygotowującego plany studiów na nowym kierunku „Automatyka” i opracowującego ramy organizacyjne nowego, samodzielnego wydziału Politechniki Śląskiej, Wydziału Automatyki. Po utworzeniu tego Wydziału w 1964 roku doc. Adam Macura ponownie związał się etatowo z Politechniką Śląską, obejmując stanowisko Kierownika Katedry Teorii Przesyłu Sygnału (TPS) na nowym Wydziale. Skupiając wokół siebie zespół młodych absolwentów zbudował nowe laboratoria dydaktyczne i badawcze, opracował programy prowadzonych przez Katedrę przedmiotów. Położył duży nacisk na efektywność procesu dydaktycznego, zgodnie z tradycjami „szkoły profesora Fryzego”, ale z wykorzystaniem nowych środków technicznych. W zakładzie powstały maszyny repetycyjno-egzaminacyjne do przeprowadzania testów, wykorzystujące metodę wielokrotnego wyboru. Egzaminowany student kodował swoje odpowiedzi dziurkując arkusz z tematem testu w odpowiednich miejscach. Ta metoda pozwalała na przygotowanie na każdy egzamin zupełnie nowych zadań i to w kilku wersjach.

Po reorganizacji uczelni, w latach 1968-1971, doc. dr hab. inż. Adam Macura kierował Katedrą Informatyki. Chociaż ta nazwa była wówczas rozumiana inaczej niż obecnie. Zespół dawnej Katedry TPS w ramach Katedry Informatyki pracował intensywnie nad zastosowaniami komputerów w badaniach naukowych i dydaktyce. Powstały wówczas bardzo nowatorskie, uniwersalne programy analizy obwodów elektrycznych. Zespół zorganizował pierwsze sympozjum

krajowe na ten temat, które skupiło licznych przedstawicieli środowiska akademickiego polskich elektryków i elektroników.

Tytuł profesora nadzwyczajnego dr hab. Adam Macura uzyskał w roku 1971. Po kolejnej reorganizacji Uczelni – przejściu od katedr do struktury instytutowej – prof. dr hab. inż. Adam Macura pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. nauczania i wychowania w Instytucie Konstrukcji i Technologii Urządzeń Automatyki i Elektroniki (IKiTUAiE), a następnie od 1974 r. w Instytucie Elektroniki. Okres „stanu wojennego” to kierowanie sprawami studenckimi z pozycji prodziekana Wydziału Automatyki i Informatyki ds. nauczania i wychowania. Dobra współpraca z ówczesnym Dziekanem, prof. Stanisławem Malzacherem (kolegą od czasów studenckich na Wydziale Elektrycznym), racjonalne decyzje i życzliwość pozostaną w pamięci studentów z tamtego trudnego okresu.

Na początku lat siedemdziesiątych ważne prace naukowe z podstawowych zagadnień elektryki, przygotowane przez zespół pod kierunkiem profesora Adama Macury, były publikowane w Biuletynie PAN. W tym okresie zainteresowania Profesora koncentrują się wokół lokalizacji i identyfikacji uszkodzeń w analogowych układach elektronicznych, projektowania układów elektronicznych z zastosowaniem obszarów sprawności oraz identyfikacji parametrów transmitancji układów.

Spotkanie w Domu Pracy Twórczej Politechniki Śląskiej w Szczyrku

W latach osiemdziesiątych powstało wiele Jego prac indywidualnych oraz zespołowych poświęconych identyfikacji i lokalizacji uszkodzeń układów elektronicznych. Profesor jest też współautorem encyklopedii „Automatyka”, „Poradnika inżyniera – Zastosowania elektroniki” oraz autorem dwóch skryptów „Teoria obwodów – prądy stałe” i „Teoria obwodów – prądy zmienne”, które doczekały się 3 wydań.

Prof. Adam Macura jest autorem lub współautorem 46 publikacji krajowych i zagranicznych. Profesor wypromował ponad stu magistrów i inżynierów, dziewięciu doktorów, z których czterech zostało profesorami i wychowuje kolejne pokolenie doktorów. Dwóch jego wychowanków z Zakładu Teorii Obwodów – prof. Jan Chojcan i prof. Jerzy Rutkowski – zostało Dziekanami Wydziału AEiI, a później sprawowało także funkcje prorektorów Politechniki Śląskiej.

Profesor Macura z Zakładem Teorii Obwodów i Sygnałów

W zespole prof. Adama Macury pracowało kilku techników, którzy kończyli studia w systemie wieczorowym i podnosili swoje kwalifikacje przy pracach konstrukcyjnych dla przemysłu lub przy budowie nowych laboratoriów studenckich. Wymieńmy dla przykładu technika elektronika, a potem inżyniera Ryszarda Rzepkę, świetnego praktyka, który potem kierował dużym zakładem elektronicznym.

Prof. Adam Macura cieszył się dużym uznaniem wśród studentów, przede wszystkim za wspaniałe wykłady z podstaw elektrotechniki, teorii obwodów i sygnałów, teorii informacji i kodowania. Niewątpliwy talent dydaktyczny, poparty sumiennym przygotowaniem i ciągłym unowocześnieniem materiału sprawiał, że nawet trudne zagadnienia były przedstawione w sposób przystępny dla słuchaczy, którzy podczas jego wykładów zawsze wypełniali sale wykładowe. W wykładach Profesora dominował aspekt praktyczny, nieraz kosztem zawiłych wyprowadzeń, ale zawsze uwaga słuchaczy była skierowana na istotę rozwiązywanego problemu. Tempo kwantowania informacji, dzięki intuicji i doświadczeniu Profesora, było dobrze dopasowane do percepcji studentów. Szczególną uwagę Profesor przywiązywał do wdrożenia studentów do systematycznej nauki i ciągłej kontroli postępów w trakcie ćwiczeń tablicowych i laboratoryjnych. Efekty tych działań były stale dyskutowane na zebraniach zespołu.

Prof. Adam Macura lubił dyskusje ze studentami i współpracownikami. Podczas żarliwych sporów w większych gremiach celna uwaga Profesora niejednokrotnie prowadziła do osiągnięcia konsensusu. Z natury skromny, wymagający od siebie więcej niż od innych, Profesor Adam Macura zachował poczucie ładu i potrzebę działań sensownych.

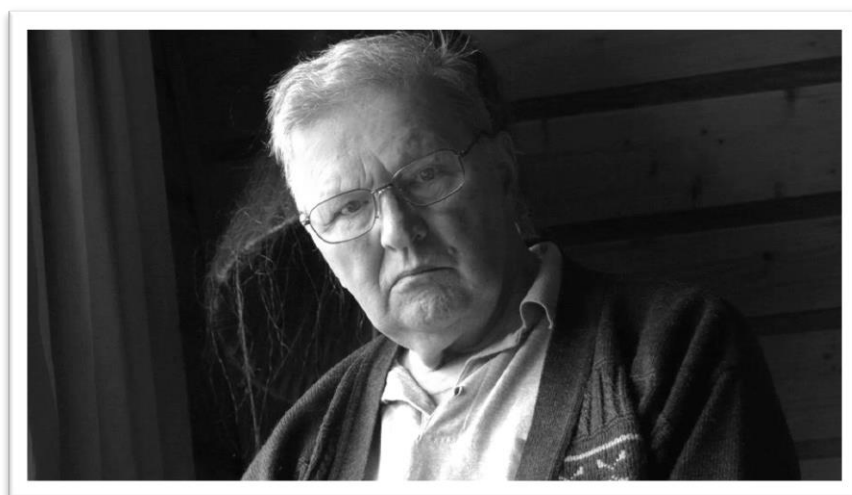
Tytuł profesora zwyczajnego Adam Macura otrzymał w roku 1991. W całym okresie pracy zawodowej Profesor był wielokrotnie uhonorowany odznaczeniami państwowymi i uczelnianymi: Medalem 25-lecia Politechniki Śląskiej (1969), Krzyżem Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1975), Odznaką „Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej” (1979), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1992), Krzyżem Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1995), Medalem im. prof. Stanisława Fryze (2004).

W roku 1995 Profesor Adam Macura formalnie przeszedł na emeryturę, ale przez kolejne lata pracował jeszcze w Instytucie Elektroniki na 1/3 etatu. Dopiero pogorszenie stanu zdrowia w 2002r. zmusiło Profesora do zmniejszenia

intensywności kontaktów z Instytutem, jednakże są one utrzymywane do dnia dzisiejszego.

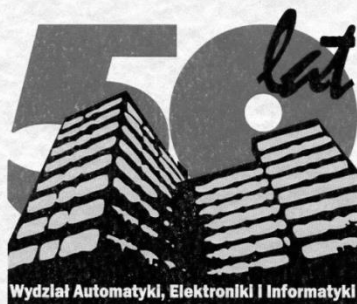
Jubileusz prof. Adama Macury

Profesor Adam Macura

Jubileuszowe Spotkanie Dziekanów

*Jubileuszowe Spotkanie Dziekanów Wydziału
Automatyki, Elektroniki i Informatyki*

Głównice, 14.04.2014

Prof. zw. dr hab. inż. Ryszard Gessing

Prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski

Prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski

Prof. dr hab. inż. Zdzisław Duda

Prof. dr hab. inż. Adam Czornik

R. Gessing
St. Kozielski
Jerzy Rutkowski
Zdzisław Duda
Adam Czornik

W związku z jubileuszem 50-lecia Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki, w dniu 14.04.2014 Panowie Dziekani Wydziału: prof. Ryszard Gessing, prof. Stanisław Kozielski, prof. Jerzy Rutkowski, prof. Zdzisław Duda, prof. Adam Czornik wzięli udział w spotkaniu, w trakcie którego dyskutowali o problemach nauki i dydaktyki, dzielili się refleksjami o swojej pracy, zastanawiali się nad perspektywami szkolnictwa wyższego. Prezentowany tekst powstał jako kompilacja zarejestrowanych wypowiedzi Panów Dziekanów, oraz dostarczonych komentarzy pisemnych. Poszczególne wypowiedzi są sygnowane inicjałami Autorów.

Jubileuszowe spotkanie Dziekanów WAEI – 14.04.2014

„Tempora mutantur...”. Wprowadzeniem do rozmowy niech będą refleksje nad zmianami w pracy Dziekana i sposobu działania Wydziału na przestrzeni 50-lecia, autorstwa Pana Profesora Ryszarda Gessinga.

W historii uczelni i wydziału można łatwo wskazać kamienie milowe, impulsy, które wprowadzały zasadnicze zmiany. Do roku 1968 uczelnia działała na zupełnie innych zasadach niż obecnie, a wszystko opierało się na dobrej tradycji lwowskiej. W zasadzie nie było szczegółowych przepisów, a wszystko działało prawie idealnie. Nawet wszechobecna w tym czasie ingerencja władz partyjnych była ograniczana. Profesorowie Malarski, Fryze, byli gwarantami ciągłości akademickiej i tej dobrej tradycji, która została przeniesiona do Gliwic. Opisałem to w swoim opracowaniu,

które przygotowałem jako Dziekan na jubileusz 20-lecia Wydziału w roku 1984. Wydarzenia roku 1968 sprawiły, że Uczelnia utraciła swoją autonomię: została zburzona struktura uczelni – zlikwidowano katedry, powstały instytuty. Władze zaczęły decydować o obsadzie stanowisk – na przykład, ze stanowiska dziekana Wydziału został odwołany prof. Zagajewski. Zaczęły się nowe czasy.

Zasadniczą zmianę w działaniu wydziału przyniósł rok 1980. Przykładowo, po utworzeniu Solidarności studenci włączyli się do grona elektorów, wybierających Dziekana Wydziału. Pula 10% głosów oddana studentom jest rozwiązaniem, które niejednokrotnie budzi zdziwienie.

Praca Dziekana z wielu powodów wyglądała inaczej, niż obecnie. Jedno się nie zmieniło – Dziekan musi mieć solidne oparcie w swoim sztabie.

Egzaminy wstępne na studia umożliwiały selekcję i wybór najlepszych spośród kandydatów, szczególnie na Wydziałach takich jak nasz, gdzie było ich dużo. Co prawda, szczególnie w latach pięćdziesiątych, do tej selekcji mieszały się czasami organy partyjne zaburzając proces wyboru. Ja, przykładowo, nie zostałem przyjęty na Wydział Elektryczny w roku 1953 pomimo dobrego zdania egzaminu, a z kilkukrotnej rozmowy z przedstawicielami organizacji partyjnej wynikało niejasno, że zaważyła na tym jakaś opinia, której nigdy mi nie pokazano. Rozpoczywałem zatem studia na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym, z którego po pierwszym semestrze przenieśliem się na Wydział Elektryczny.

A w ogóle to nie miałem szczęścia do organizacji partyjnej. W czasie sprawowania funkcji dziekana w kadencji 1984-87 zostałem pomówiony o zwalczanie członków partii na Wydziale, co miało wpływ na dalszą moją karierę. I pomyśleć, że wynikało to z tego, że stawiałem takie same wymagania pracownikom bezpartyjnym jak i nielicznym na naszym Wydziale członkom partii.

Od tej pory dużo się zmieniło. Całe szczęście, że obecnie nie mamy przynajmniej takich problemów.

Część I. O pracy Dziekana

Czy Panowie uważają, że trzyletnia (czteroletnia) kadencja Dziekana, to wystarczający okres, aby zrealizować swoje plany w zakresie zarządzania wydziałem? Co chcieliby Panowie jeszcze dokończyć?

(JR) Absolutnie nie, sześć lat to minimum.

(ZD) Kadencja Dziekana jest zdecydowanie za krótka, aby zrealizować na przykład plany inwestycyjne.

(SK) Jedna kadencja to bardzo krótki okres czasu. Za mojej kadencji zostały zbudowane aule D i E, ale projekt tych auli powstał jeszcze za kadencji prof. Chojcana. Dyskutowaliśmy długo z prof. Świerniakiem, ile tych auli ma być – jedna, dwie?, jak powinny być ułożone? Szczęśliwie te aule zostały ukończone, chociaż początkowo mieliśmy pieniądze jedynie na połowę inwestycji.

Czy Dziekanowi łatwo jest wdrożyć się do zarządzania wydziałem, dostosować się do aktualnie obowiązującego stanu prawnego?

(SK) Funkcja Dziekana to ogromna odpowiedzialność, również obciążenie i tres. Nigdy nie marzyłem o byciu Dziekanem – zostałem do tego przekonany i jak już się zaangażowałem, to całym sobą. Bardzo lubię działać.

(AC) Przed objęciem funkcji Dziekana nie ukończyłem żadnych studiów z zarządzania, a przydałyby mi się z pewnością. To niewątpliwie jest problemem, że obejmuje się zespół ludzi i trzeba delegować kompetencje, a następnie wiedzieć, jak wykonanie zadań egzekwować. Trzeba się szybko nauczyć, czego można od swoich współpracowników oczekiwać, jakie zadania można im powierzać.

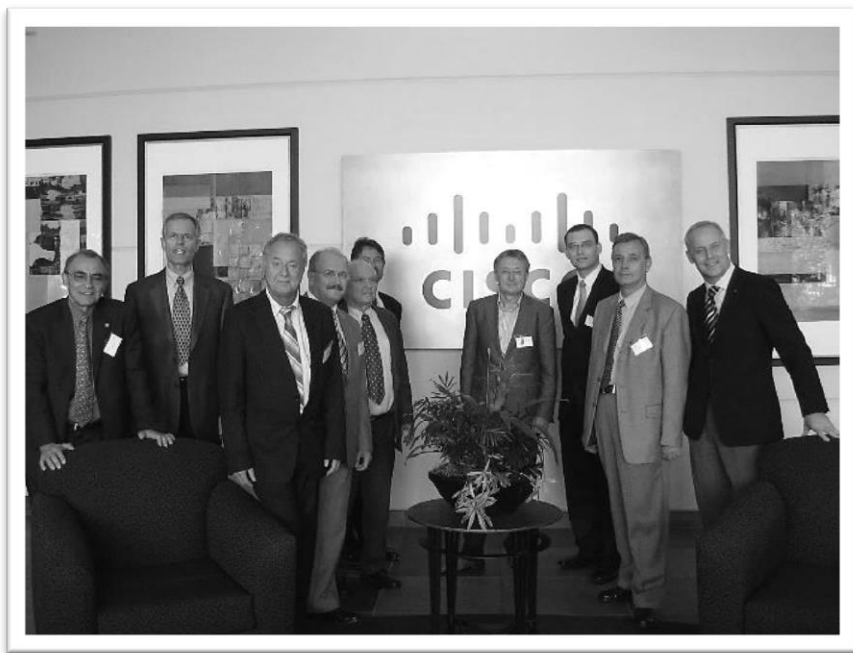
(RG) W czasie, kiedy byłem Dziekanem, ustawa „Prawo o szkolnictwie wyższym” liczyła jedynie kilkanaście kartek. Przyglądając się aktualnej postaci tej ustawy łapię się za głowę. Nie byłaby potrzebna tak duża liczba prodziekanów, gdyby nie było tylu przepisów.

(AC) W zasadzie nie ma możliwości, by spokojnie przetestować pewne przepisy, ponieważ one się bardzo często zmieniają. Używając języka automatyki, tam nigdy nie dochodzi do stanu ustalonego. Chętnie wzmocniłbym stabilność przepisów, wydłużył horyzont czasowy, w jakim te przepisy obowiązują.

Objęcie funkcji Dziekana wiąże się ze znacznym zwiększeniem obowiązków i tym samym ze zmniejszeniem ilości wolnego czasu. Czy są takie zajęcia, z których pomimo zwiększonych obowiązków nigdy Panowie nie rezygnowali? Jak można ograniczyć/odreagować stres związany z pełnieniem ważnej funkcji?

(AC) Kilka lat temu, oczywiście, miałem wówczas znacznie mniej obowiązków niż obecnie, taką świętością był dla mnie czas poświęcany codziennie synowi, ale naturalny proces dorastania sprawił, że ta ilość czasu, którą obecnie poświęcam synowi jest znacznie mniejsza.

- (SK) Zdarzało mi się jako Dziekanowi, że z powodu nadmiaru obowiązków rezygnowałem z pewnych aktywności. Pamiętam, jak przesuwalem zaplanowany rodzinny wyjazd na narty o jeden dzień. Następnego dnia o kolejny, potem o jeszcze jeden, tak więc tydzień narciarski Dziekana czasami miał 4 dni.
- (JR) Nie było takich zajęć, z których musiałbym rezygnować, jest to kwestia umiejętności organizowania sobie pracy, m.in. poprzez dobór profesjonalnych i oddanych pomocników. Jak chodzi o odreagowanie stresu, każdy ma na to inną receptę. Moją jest bycie z rodziną i gra w siatkówkę.
- (AC) Można próbować odreagować stres grając w szachy – to jest świetna forma zapomnienia o wszystkim, bo gra wymaga absolutnej koncentracji. Nie ma możliwości obsługiwania innych wątków niż ten, który się dzieje na szachownicy. Przez 2-3 godziny nie można myśleć o niczym innym.

Profesor Jerzy Rutkowski na zjeździe World Technopolis Association w Korei

Obejmując funkcję Dziekana mieli Panowie wizję swojej pracy. Na ile praktyka pracy Dziekana była zgodna z oczekiwaniami? Czy mogą Panowie wskazać, co było dla Panów największym zaskoczeniem?

- (AC) Przed objęciem swojej obecnej funkcji miałem pewne wyobrażenie o pracy Dziekana, konsultowałem się z moimi poprzednikami, znałem zakres obowiązków. Teraz już znam je dużo lepiej. To nie jest praca od 7 do 14 – zdecydowanie nie – ale dostarcza wiele satysfakcji. Szczególnie, gdy coś się udaje – jestem wówczas bardzo podbudowany; to dostarcza wielu pozytywnych odczuć. Czasu oczywiście brakuje, można by go pewnie więcej wygospodarować lepiej go organizując. Tej organizacji czasu jeszcze się uczę. Zaskakujące jest, jak wiele dokumentów musi codziennie podpisywać Dziekan. Podpisywanie dokumentów jest pracą niewyczerpującą intelektualnie, ale obciążającą fizycznie, bo tych dokumentów jest coraz więcej. Nieco trudniejsze jest zdecydowanie, które z nich można podpisać.
- (SK) Praca Dziekana jest bardzo absorbująca. Ja w ogóle bardzo lubię swoją pracę, spędzam bardzo dużo czasu na Wydziale. W moim przypadku niewielka odległość z domu do pracy sprawia, że łatwiej jest mi przyjść do pracy, niż przygotować sobie miejsce pracy w domu. Niestety, w trakcie pełnienia funkcji Dziekana trochę zaniedbałem pracę naukową – potem się bardzo ciężko do tego wraca. Pełne twórcze myślenie wymaga zupełnego oderwania.
- (JR) Decydując się na objęcie funkcji Dziekana wiedziałem, że to funkcja dająca zaszczyty, ale i funkcja bardzo niewdzięczna, przysparzająca wrogów. Niestety, nie pomyliłem się.

Czy Panowie mogliby przybliżyć swoje ulubione sposoby wypoczynku?

- (JR) Zawsze uważałem, że niezbędnym warunkiem efektywnej pracy zawodowej jest regeneracja fizyczna i psychiczna na polu hobby, które człowiek uprawia. Ja na brak hobby nie mogę narzekać, głównymi są: gra w siatkówkę oraz kolekcjonowanie i słuchanie muzyki oldies, tj. muzyki z lat 50-tych, 60-tych i 70-tych. W siatkówkę gram 2-3 razy w tygodniu, pasji związanej z muzyką oddaję się niemal codziennie, z różnym natężeniem oczywiście. Moją pasją jest również innowacyjność w edukacji i szperanie w Internecie w poszukiwaniu przykładów tej innowacyjności, problemów inżynierskich związanych z przedmiotem, który wykładam, itp.
- (ZD) Bieżący tryb życia wymaga efektywnego korzystania z czasu wolnego. Jedną z form, która pozostała jeszcze z czasów studenckich, jest wędrowanie po górach (aktualnie tych niższych) oraz jazda na rowerze. Wraz z wiekiem doszła jeszcze atrakcja związana z pracą na działce. Dużo duchowo-

wej satysfakcji dostarcza korzystanie z repertuaru Teatru Muzycznego czy kina Amok w Gliwicach.

(SK) Lubię chodzić po górach, to jest największa przyjemność, którą mogę sobie wyobrazić. Lubię wszystkie góry, oczywiście, im większe, tym większa adrenalina. Schodziłem Alpy bardzo gruntownie, trochę Pireneje, byłem też w Himalajach. Te ostatnie dają bardzo w kość, jak chodzi o wysokość. Jeśli chodzi o góry, mógłbym dostarczyć materiału do książki z ilustracjami. Lubię też grać w koszykówkę – raz w tygodniu gram w hali w koszykówkę, a w tym samym czasie w drugiej części hali prof. Rutkowski gra w siatkówkę.

(AC) Bardzo lubię grę w szachy, raz w tygodniu chodzę na trening szachowy do klubu Carbo Gliwice i przez 2-3 godziny trenuję. Gram też w szachy w trzeciej lidze szachowej – na szczęście nie jest to bardzo obciążające, bo zjazdy odbywają się w soboty i w niedziele.

(RG) Moja praca na uczelni często była związana ze znacznym stresem. W okresie początkowym było to związane z różnicą poglądów pomiędzy mną a moim szefem Prof. S. Węgrzynem, a później także ze sprawowanymi funkcjami. Dlatego też już od początku mojej pracy doceniałem znaczenie ruchu według zasady: intensywny ruch niweluje nawet znaczny stres. W przeszłości wiele satysfakcji dostarczało mi żeglarstwo, pływanie, a także turystyka górską i muzyka (także gra na gitarze klasycznej). Nieco później wprowadziłem z rozsądku codzienną, półgodzinną, intensywną gimnastykę, która jak się okazało znakomicie poprawiała nastrój na cały dzień. Aktualnie zostały z tego częste spacery z psem po okolicznych lasach, a także po trasach Beskidu Sądeckiego, gdzie często bywam, oraz mniej intensywna gimnastyka. Także słuchanie muzyki od ludowej, góralskiej do klasycznej sprawia mi wielką przyjemność.

Czy Panowie mogliby wskazać osoby, które były Panom szczególnie pomocne w okresie piastowania funkcji Dziekana? Na kogo zawsze mogli Panowie liczyć?

(ZD) Nie jest to łatwe zadanie, bo tych osób było bardzo wiele. Na pewno muszę tu wymienić wszystkich prodziekanów, pracowników dziekanatu i Dyrektorów Instytutów. Oparcie we współpracownikach było dla mnie bardzo ważne m.in. dlatego, że moja kadencja przypadła na okres zmian, kiedy znacząco wzrosła liczba zarządzeń i trzeba było się szybko do zmian spowodowanych tymi zarządzeniami dostosować.

(JR) Ja miałem to niesamowite szczęście, że pełniąc funkcję Dziekana miałem wspaniałą grupę współpracowników – prodziekanów, panią Teresę Radomską, panią pełnomocnik kwestora Bernadetę Bonio, panią Elżbietę Zielińską. Prof. Pawełczyk był moją prawą ręką. To były niezmiernie pracowite, oddane osoby, które pomagały mi bezinteresownie. Obejmując funkcję Dziekana nie miałem dużego doświadczenia w kwestii zarządzania, w zagadnieniach finansowych i stale konsultowałem się z panią Bonio, przesiadywałem z nią godzinami.

Profesor Stanisław Kozielski na szczycie Monte Rosa w Alpach

(SK) Ja mogłem liczyć na pomoc wielu osób, przede wszystkim prodziekanów: Prof. Konrada Wojciechowskiego i dr Adama Błaszczowskiego, ale szczególnie chciałbym wyróżnić pana doc. Henryka Małysiaka, który był zawsze bardzo mocno zaangażowany w sprawy dydaktyczne. Podobnie jak prof. Rutkowski wysoko oceniam współpracę z panią Bonio.

(RG) Chciałbym wyróżnić moich obu prodziekanów – doc. Zdzisława Pogodę i doc. Jana Walichiewicza. Mieli bardzo dużo obowiązków, bo było ich tylko dwóch, na szczęście biurokracja była wtedy znacznie mniejsza. Pan doc. Walichiewicz był pod każdym względem niesamowicie wydajny, błyskawicznie wydobywał informacje od studentów. To było ważne, bo mieliśmy jeszcze wówczas egzaminy wstępne.

Część II. Dylematy współczesnej edukacji

Jakie są obecnie największe wyzwania stojące przed uczelniami? (niedostateczne finansowanie polskich uczelni wyższych ze środków zewnętrznych, przepisy ograniczające swobodę działania, w tym ustawa *Prawo o szkolnictwie wyższym*, nadmierna biurokracja, niż demograficzny, brak elastyczności, nieodpowiednie/ niepraktyczne programy kształcenia, inne)

- (RG) Uzależnienie poziomu finansowania od liczby studentów to jest choroba, która sprowadza nauczanie do coraz niższego poziomu. Ta choroba wzięła się z polityki Ministerstwa. Niestety, ludzie siedzący za biurkiem decydują o poziomie kształcenia. O wartości uczelni decyduje nie liczba studentów, ale jej renoma. Powinniśmy przyjrzeć się najlepszym uczelniom, z wielką tradycją, takim jak Oksford. Tam nikt z zewnątrz się nie wtrąca.
- (AC) Sposób podziału dotacji dydaktycznej wewnątrz uczelni, uzależniający wielkość przyznanej kwoty zarówno od liczby studentów jak i pracowników, ustalony został w roku 2004 na podstawie ówczesnego zatrudnienia i pozostaje niezmienny od tego czasu. Tak więc wydziały są zmuszane do zmniejszania liczby pracowników, niezależnie od liczby studentów.
- (SK) Brak publikacji, zwłaszcza w niektórych obszarach, gdzie brak czasopism wysoko punktowanych, brak w tych dziedzinach pracy od podstaw na uczelniach prowadzi do tego, że my przestajemy dobrze kształcić. Nie mamy takiej wiedzy rozwijanej na bieżąco.
- (ZD) Przygotowanie kandydatów do studiowania na uczelni technicznej jest niewystarczające. Wynika to ze sposobu kształcenia w szkole średniej. Nadmierne i niewłaściwe korzystanie z Internetu w procesie kształcenia stwarza trudności we właściwym wykorzystaniu informacji, logicznym myśleniu i wyciąganiu wniosków.
- (AC) Konieczność zachowania dużej liczby studentów, w połączeniu z niżem demograficznym sprawia, że procentowo przyjmujemy na studia coraz większą liczbę absolwentów szkół średnich, tak więc kandydaci prezentują przeciętnie niższy poziom.
- (SK) Parametryczne kryteria oceny z jednej strony tworzą doping i rywalizację, która jest dobra, ale z drugiej strony prowadzi do tego, że wybiera się takie obszary badań, w których łatwiej uzyskać jest punkty. To prowadzi do nieodpornego ukierunkowania obszarów prac badawczych, zaniedbuje się pewne dziedziny. W Informatyce widzę pewne obszary, w których jest mało

- czasopism i trudno jest nakłonić kolegów do specjalizowania się w tych dziedzinach.
- (ZD) Dziekan musi się aktualnie dostosować do setek zarządzeń. Niektóre z nich oczywiście porządkują, ale niektóre bardzo ograniczają możliwość działania.
- (AC) Podzielałam zdanie, że przepisy prawne ewoluują w kierunku coraz większej biurokracji. Coś, co kiedyś robiło się łatwiej, dziś wymaga wypełnienia wielu druczków, uzyskania zgody różnych organów. Jak już mówiliśmy, przepisy są bardzo niestabilne. Przykładowo, w odniesieniu do ostatniej kategoryzacji – zasady, wg których jednostki będą kategoryzowane, zostały ustalone na pół roku przed terminem kategoryzacji. Jako że kategoryzacja obejmuje okres 4 lat, tak więc przez 3,5 roku pracowaliśmy, nie wiedząc według jakich zasad będziemy oceniani.
- (JR) Brakuje chęci, tak na poziomie MNiSW, jak i na poziomie władz rektorskich, jak i na poziomie indywidualnych nauczycieli, do zmiany podejścia do nauczania, do zrozumienia, że w dobie dynamicznie rozwijających się ICT nie można pozostać przy kredzie i tablicy, a wykorzystanie ICT musi być podbudowane podstawową wiedzą pedagogiczną, np. znajomością taksonomii Blooma. Experiential Learning, czy Self-directed Learning, są u nas prawie nieobecne.
- (ZD) Aktualny sposób weryfikowania efektów kształcenia na uczelni nie jest właściwy. Tworzenie i przechowywanie katalogów efektów kształcenia jest zbyt ciężkie. Należy zaufać nauczycielowi akademickiemu, który oceniając pozytywnie studenta potwierdza jego wystarczającą znajomość wykładanej tematyki zatwierdzonej w programie nauczania.
- (AC) Sądzę, że powinno się ponosić większe nakłady na pozyskanie studentów z zagranicy i profesorów zagranicznych, bo te nakłady zwracają się bardzo szybko i wpływają na renomę uczelni.
- (JR) Problemem, obok niewłaściwych programów nauczania, jest negatywna selekcja nauczycieli. Ja miałem to szczęście, że mnie uczyli profesorowie lwowscy. Zarówno w szkole, jak i na studiach miałem szczęście do bardzo dobrych pedagogów.

Profesor Adam Czornik z absolwentami WAEI

(RG) Profesorowie lwowscy, tacy jak wspomniani już Fryze, Malarski, to były wyjątkowe postacie. Podobnie profesor Kaliński – matematyk, który miał doktorat z polonistyki. Profesor był świetnym wykładowcą, na wykładach u niego panowała bezwzględna cisza. Wartość liczby pi profesor podawał z pamięci z dokładnością do 20 cyfr. Profesor przywiózł ze Lwowa pedla, który siedział przy drzwiach i nie wpuszczał spóźnionych na wykład.

(ZD) Niż demograficzny, który będzie się pogłębiał, spowoduje, że niektóre uczelnie będą miały kłopoty z rekrutacją na studia. Tylko atrakcyjne kierunki, głównie na uznanych uczelniach, nie będą miały problemów z nabo-rem.

(AC) Niż demograficzny jest jednym z czynników odróżniających nasz wydział od innych – nam ten problem nie dokucza tak bardzo, jak na innych kierunkach. Oczywiście my również niż demograficzny odczuwamy, ale nie w taki sposób, że nie jesteśmy w stanie zappełnić wszystkich miejsc.

Czy inflacja wykształcenia jest problemem polskiego systemu edukacji? „Z punktu widzenia przyszłości społeczeństwa nie jest dobrze, jeżeli pewne pojęcia, które miały swoją wartość - np. świadectwo maturalne, dyplom ukończenia studiów itd. - ulegają inflacji. To nikomu nie służy” - stwierdził rektor Uniwersytetu Warszawskiego profesor Marcin Pałys. „Kandydaci na

studia z coraz większym trudem są w stanie używać informacji, wyciągać wnioski. Bardzo łatwo i bardzo sprawnie przychodzi im sklepanie informacji z kawałków, ale nie powstaje z tego logiczna całość” – prośba o komentarz.

(RG) Problemem jest niedostateczne przygotowanie kandydatów przez szkołę. Nasze kształcenie zależy od jakości kandydatów – możemy to naprawiać, ale w ograniczonym stopniu. Problemem są ciągłe zmiany w szkolnictwie – to jest przebieg nieminimalnofazowy, nawet po zmianie w dobrym kierunku następuje chwilowe pogorszenie. Ja zauważyłem już dawno, że pogorszenie nauczania nastąpiło wówczas, gdy przeniesiono pewne działy matematyki z programu studiów do programu szkoły średniej.

(AC) Dzisiaj studia wyższe traktowane są jako forma walki z bezrobociem, opóźniają o kilka lat wejście na rynek pracy. W roku 1990 jedynie 20% absolwentów szkół średnich podejmowało studia, dziś jest to 50%. Obniżenie poziomu kandydatów powoduje właśnie te dodatkowe 30% osób, które kiedyś nie trafiły na studia. Poszerzony dostęp do edukacji na poziomie wyższym jest faktem. Niech on będzie szeroki na poziomie inżynierskim, ale na poziomie magisterskim postawmy wyższe wymagania, a na studiach doktoranckich – jeszcze wyższe.

(RG) Zburzyliśmy znakomity system gimnazjalny. 10 lat temu, z okazji 50-lecia matury, którą zdawałem w Opolu w r. 1953, rozmawiałem ze swoimi kolegami, z których wielu wyjechało do Niemiec i tam osiągnęli znaczne sukcesy zawodowe, porobili kariery. Koledzy podkreślali, że swoje osiągnięcia zawdzięczają polskiej maturze.

(ZD) System naboru sprawia, że nie dokonujemy selekcji kandydatów. Dawniej obowiązywał bardzo trudny egzamin wstępny, obecnie przyjmujemy osoby znacznie słabiej przygotowane do podjęcia studiów.

(RG) Za czasów Dziekana Kopki przyjmowaliśmy na pierwszy rok około 300 studentów i mieliśmy 180 pracowników. To są proporcje podobne do obecnych. Wszyscy studenci byli przyjmowani na wydział, a nie na kierunek, dopiero za moich czasów zaczęło się to dzielenie. Mamy więcej kierunków, wyszliśmy do przodu, jak chodzi o dzielenie na kierunki.

Jak dziś powinniśmy kształcić studentów, aby skutecznie przekazać im wiedzę, pomimo ich innego niż kiedyś przygotowania do studiów i innych oczekiwań? Jak stosować nowoczesne technologie w nauczaniu?

Profesor Zdzisław Duda na bieszczadzkich połoninach

(ZD) Obecnie studenci są zupełnie inaczej ukształtowani i wychowani niż dawniej, przyzwyczajeni do stałego korzystania z Internetu. Szkoda, że nie mamy wpływu na sposób nauczania w szkole, bo trudno jest nadrobić zaległości, zmienić nawyki w trakcie siedmiu semestrów studiów. Powszeczne jest, że studenci przychodzą na ćwiczenia nie znając treści wykładu.

(SK) To prawda, że studenci są dziś gorzej przygotowani, ale stale tak mówimy, a świat się dalej kręci. Nie można uczyć studentów tego, czego myśmy się uczyli. Nie cały ogrom wiedzy, którą się zdobywa, jest potrzebny, by odnieść sukces zawodowy, czy nawet naukowy. Trzeba wyczuć, co jest istotne w danej dziedzinie. Śrubowanie wymagań jest próbą osiągnięcia szczytów, których w ogóle nie trzeba zdobywać.

(JR) Przez kilka lat obserwowałem problem frekwencji na wykładach, szczególnie w przypadku Makrokierunku. Po zmianie sposobu nauczania (flipped teaching) obserwuję wyraźny wzrost liczby studentów uczęszczających na wykłady – kiedyś było to 20%, obecnie 80%.

- (ZD) Nowoczesne technologie kształcenia powinny być wykorzystywane w procesie kształcenia, ale w rozsądny sposób. Powinny one jedynie pomagać w kształceniu, a nie być jego podstawową formą. Kontakt studenta z nauczycielem akademickim jest konieczny. Student nie tylko zdobywa na uczelni wiedzę, ale jako młody człowiek kształtuje również swoją sylwetkę. Okres przebywania na uczelni, kontakt z nauczycielami akademickimi, kolegami, personelem administracyjnym odgrywał, odgrywa i będzie odgrywał istotną rolę w jego dalszym życiu.
- (RG) Ostatnio zacząłem prowadzić wykład z wykorzystaniem prezentacji slajdów i symulacji komputerowych. Co roku pytałem studentów, jakiej formy wykładów sobie życzą i uzyskiwałem zawsze odpowiedź, że tradycyjnego. Jednak po wielu latach zrezygnowałem z prowadzenia wykładu tradycyjnego, z prozaicznej przyczyny – w sali wykładowej zmniejszono liczbę tablic. Zauważyłem, że studenci bardzo się ożywiają, kiedy pokazują symulacje – nawet, jeśli nie rozumieją danego zagadnienia. Nowoczesna technologia, to jest „czar czasów”.
- (JR) Jeśli nawet studenci nie rozumieją przedstawianej symulacji w danej chwili, może zrozumieją ją później. Zdecydowanie uważam, że trzeba korzystać z technologii informacyjnych, trzeba wejść do świata „digital natives”, będąc „digital immigrants”. Niestety, 90% nauczycieli niewłaściwie korzysta z nowoczesnych technologii w nauczaniu. Studenci wolą dobre nauczanie tradycyjne, niż złe, oparte o technologię.
- (AC) Właściwe korzystanie z nowoczesnych narzędzi sprawia, że studenci stają się bardziej zaangażowani, interesują się wykładem i to wpływa na podniesienie jakości nauczania.
- (JR) Ważne jest, by treść wykładu nie była rzucana na slajdach, ale by powstawała w czasie rzeczywistym. Nie może być natłoku informacji. Ja w trakcie wykładu od wielu lat korzystam z tabletu. Studenci nie powinni rozpraszać się notowaniem w trakcie wykładu. Zainteresowanie studentów wzbudza ją również praktyczne problemy inżynierskie, których jest bardzo wiele w dziedzinie automatyki, elektroniki i informatyki.
- (RG) Jak chodzi o poprawę nauczania, możemy dużo zrobić (*wszyscy się zgadzają*).
- (JR) Inżynier powinien przewidywać możliwe skutki uboczne proponowanych rozwiązań, być odpowiedzialny za środowisko. To powinno być powiązane z programami kształcenia, oczywiście w sposób zależny od kierunku stu-

diów. Np. na moim wykładzie wprowadziłem ostatnio temat „renewable energy – solar panels”.

Jubileusz Profesora Ryszarda Gessinga – 2006

W czasach, kiedy liczba studentów na wydziale była znacznie mniejsza, wykładowcy lepiej znali swoich studentów, łatwiej było skojarzyć twarz z nazwiskiem. Niektórzy studenci byli powszechnie znani – zarówno ci najlepsi, jak i ci z najdłuższym stażem studenckim. Czy obecnie wykładowcy znają swoich studentów? Jak ich oceniają?

(ZD) Niestety, trudno jest zapamiętać więcej niż 2-3 studentów z danej grupy. Uważam, że mamy wielu bardzo ambitnych studentów, widzę to chociażby po tym, że starają się nie nadużywać okazanego im zaufania. Przykładowo, proponuję studentom możliwość przystąpienia do egzaminu w terminie zerowym pod warunkiem spełnienia pewnych kryteriów i oni te wymogi spełniają z nadadtkiem, nie dążą do wykonania jedynie minimalnego wysiłku.

- (RG) Ja raczej nie kojarzę studentów, bo o to nie jest łatwo, jeśli prowadzi się tylko wykład, a studenci nie przejawiają szczególnego zainteresowania. Brak jest sprzężenia zwrotnego.
- (SK) Niestety, nie pamiętam wielu swoich studentów, ponieważ obecnie prowadzę tylko wykłady. Jest to bardzo przykra sytuacja dla prowadzącego zajęcia. Dopóki prowadziłem zajęcia w laboratorium, miałem w głowie wiele nazwisk, wiedziałem kto jest dobry, a kto dowcipny i robi kawały. Dopiero na seminarium dyplomowym poznaję lepiej studentów.
- (JR) Przez to, że zmieniłem sposób wykładu, znam z imienia i nazwiska prawie jedną trzecią roku. Na szczęście ostatnio przyjęliśmy na wydział lepszych studentów, bo mieliśmy kilka takich roczników, że wykładanie było bardzo trudne, przez brak zainteresowania studentów trudno było się zmobilizować do wykładania.
- (ZD) Na szczęście w każdej grupie znajdzie się przynajmniej kilku aktywnych studentów.
- (JR) Od czasu, kiedy zaproponowałem swoim studentom, by zwracali się do mnie drogą mailową, bardzo wzrosła liczba studentów, których kojarzę z nazwiska. Odpowiadanie na maile, pomoc w rozwiązywaniu zadań tą drogą zachęca do współpracy i sprawia, że studenci bardziej angażują się w dany przedmiot. Swoich najlepszych studentów zamierzam zaprosić po zakończeniu semestru, w październiku, na piwo.
- (AC) Chyba dziś nie ma już takich legendarnych studentów, których nazwiska kojarzyli wszyscy wykładowcy, a zwłaszcza prodziekani. Słyszałem o studentach bliźniakach, którzy studiowali w latach 80 i byli do siebie tak podobni, że wykładowcy odpytywali ich jednocześnie na egzaminie ustnym, aby mieć pewność, że egzaminują obu panów.
- (JR) Profesor Macura, jako prodziekan został zadziwiony tym, że kiedy jeden z wspomnianych braci nie zaliczył semestru, to drugi również poprosił o urlop, żeby mogli dalej studiować razem.

Czy dostrzegają Panowie przemiany w dziedzinie etyki w dydaktyce? Czy w dalszym ciągu panuje przyzwolenie na ściąganie?

- (ZD) Obserwuję pozytywne zjawisko, że studenci nie wchodzą spóźnieni na wykład, nie przeszkadzają, jeśli tylko konsekwentnie wyjaśni im się zasady na pierwszym wykładzie.

(RG,SK) Pewnym problemem są rozmowy na wykładach, ale z tym można sobie łatwo poradzić – ścisząc głos. Koledzy zwykle sami uciszają taką osobę, która przeszkadza w wykładzie.

Jubileuszowe spotkanie Dziekanów WAEI – 14.04.2014

(JR) Jeśli studenci są zainteresowani wykładem, jeśli mnie słuchają, wówczas nie rozmawiają. Jak chodzi o ściąganie, to pokusa nadal jest. Ja temu zapobiegam przygotowując egzaminy i quizy elektroniczne, poprzez przygotowanie zadań z losowanymi zadaniami. Przy czym nie uważam, że dążenie do oszukiwania jest powszechne, przykładowo, sprawdzam godziny logowania się studentów do systemu i obserwuję, że nie próbują umawiać się na wspólne rozwiązywanie.

(RG) Studenci tak dobrze ściągają, że tego nie widzimy.

(AC) Ściąganiu sprzyja nowoczesna technologia.

(SK) Zaawansowana technologia była już wykorzystywana przed 30 laty do ściągania. Ze znanego mi przypadku, jeden ze studentów, którzy przekazywał zdalnie rozwiązania egzaminu swojemu koledze, zrobił dużą karierę za granicą, ze względu na swoje wysokie kwalifikacje.

W Stanach Zjednoczonych nie budzi zdziwienia podejmowanie studiów przez trzydziestolatków, zdobywających kwalifikacje niezbędne do wykonywania nowego zawodu. Czy w Polsce przyjmie się Life Long Learning? Czy (wskutek zapotrzebowania) na polskich uczelniach będą powszechnie oferowane kursy i szkolenia dla osób, które chcą się przekwalifikować?

(AC) Wydaje mi się, że Life Long Learning to jest konieczność, którą wymusza dzisiejsza organizacja pracy. Spodziewam się, że zmiana profilu zawodu kilkakrotnie w trakcie kariery zawodowej będzie czymś coraz powszechniejszym. Uczenie się przez całe życie nie będzie tylko wymysłem dla znużonych i poszukujących nowych wrażeń, ale stanie się koniecznością i uczelnie muszą się do tego dostosować.

(ZD) We współczesnym świecie osoba pragnąca utrzymać się na rynku pracy powinna stale się dokształcać. Mając dobre podstawy wykształcenia na uczelni jest w stanie pogłębiać to wykształcenie i zdobywać dodatkowe kwalifikacje niezbędne do wykonywania nowego zawodu na studiach podyplomowych, kursach lub innych formach kształcenia.

(SK) Instytut Informatyki ma szeroką ofertę studiów podyplomowych, niektóre z nich prowadzone są od wielu lat. Dostrzegam pewien problem w tworzeniu nowych ofert studiów, ze względu na bardzo duże obciążenie pracowników dydaktyką, jak i zaangażowanie w pracę w firmach zewnętrznych. Przygotowujemy propozycje nowych studiów i kursów również z inicjatywy firm zewnętrznych.

(JR) Nie mamy wyjścia. MOOCs (Mass Open Online Courses) i LLL (Life Long Learning), to dziś podstawa działania wyższych uczelni. Spodziewam się, że MOOCs będą się w bliskiej przyszłości rozwijać na polskich uczelniach, na wzór tego, co powszechnie dzieje się w świecie.

(AC) Uczenie się przez całe życie nie jest żadną fanaberią ale koniecznością, którą być może za kilka lat wszyscy będą dostrzegali i która stanie się normalnym elementem naszego życia. To jest też powód do zastanowienia, w jaki sposób mamy uczyć studentów, czy mamy uczyć bardzo szczegółowo w wąskiej dyscyplinie, narażając się na to, że ta wiedza po kilku latach stanie się bezużyteczna, czy też uczyć studentów nieco szerzej, a nacisk kłaść na to, jak SIĘ uczyć?

Część III. Wyzwania w nauce

Według szacunków MNiSW, zaledwie 14% całkowitego dorobku naukowego wszystkich ocenianych jednostek naukowych dotyczy efektów bezpośrednio przydatnych dla praktyki gospodarczej. Czy to dobrze świadczy o naszych badaniach? W jaki sposób można zwiększyć ich przydatność?

(SK) Niestety, wiele naszych badań to jest raczej pogoń za tym, co się dzieje na świecie, dorzucanie własnych szczegółów, niż tworzenie czegoś nowego, rewolucyjnego.

Profesor Jerzy Rutkowski w czasie wizyty służbowej w Kalifornii

(JR) Nie będę się wypowiadać, gdyż nie jestem multi-specjalistą. Na pewno wyniki badań z „mojego” obszaru: Technology Enhanced Learning, mają bezpośrednie przełożenie na powyższe.

(ZD) Szansę na komercjalizację mają te badania, których tematyka wynika z zapotrzebowania zgłaszanego przez jednostki gospodarcze, a zatem ze współpracy uczelni z tymi jednostkami. Rozwój badań naukowych w dziedzinie nauk ścisłych i nie tylko będzie zależał od zainteresowania nimi

jednostek gospodarczych. To one wskażą zapotrzebowanie na konkretne badania i je sfinansują. Wydaje się, że aktualne tematy prac badawczych nie wynikają z zapotrzebowania płynącego z gospodarki i stąd nie znajdują wdrożenia. Poza tym wielkie przedsiębiorstwa opierają swoją produkcję na sprawdzonych, nowoczesnych technologiach i nie zgłaszają potrzeb na istotną modyfikację tych technologii. Współpraca z małymi i średnimi jednostkami gospodarczymi zależeć będzie od sytuacji politycznej i gospodarczej kraju, których nie jesteśmy w stanie przewidzieć.

(SK) Jako recenzent projektów w Narodowym Centrum Nauki przekonałem się, że zgłaszane projekty dotyczą głównie badań podstawowych, bez aspektu praktycznego. Jestem trochę zdegustowany tą sytuacją. Kilkakrotnie sama wizja projektów wzbudzała wątpliwości, czy te badania pchną naukę do przodu, czy przyniosą efekty praktyczne. Głównym kryterium oceny projektu jest dorobek naukowy autorów. Oceniam to jako formę dodatkowego finansowania dla osób, które zasługują na zaufanie, że dalej sumiennie będą prowadzić badania.

Gdyby w chwili obecnej zaproponowano Panom finansowanie projektu badawczego w kwocie nie mniejszej niż 5 mln zł, z jedynym zastrzeżeniem, że badania mają przynieść wymierne efekty dla gospodarki, dla lokalnej społeczności, jaką tematykę grantu wybraliby Panowie? Jakie podmioty gospodarcze byłyby partnerami w tym projekcie?

(RG) Współpraca z gospodarką ma wówczas sens, jeśli ta gospodarka jest współpracą zainteresowana, podczas gdy nasza gospodarka ma większe zaufanie do licencji międzynarodowych, gotowych produktów niż do własnych uczelni. Kiedy jako magister pracowałem u prof. Fryzego, odbieraliśmy stale z telefonu z przemysłu; profesor Fryze miał taką renomę, że co chwilę ktoś zwracał się z pytaniem jak rozwiązać jakiś problem. Dzisiaj te telefony nie dzwonią.

(ZD) Gdybym miał możliwość zmiany celu wydatkowania tych pieniędzy, chciałbym przeznaczyć te pieniądze nie na projekt, a na inwestycje. W szczególności, chciałbym dokończyć inwestycje remontowo-budowlane, które miały miejsce za mojej kadencji. Pewnie trzeba na to przeznaczyć kilka milionów złotych...

(AC) ...kilkanaście milionów. Niestety, w tym roku nie otrzymaliśmy dotacji budowlanej.

- (JR) Pamiętajmy o tym, że pieniądze w znacznie większej kwocie można uzyskać w Brukseli, trzeba tylko dobrze o nie aplikować. W ramach programu Horyzont 2020 ujęty został temat innowacyjnej edukacji; jako członek Administrative Council SEFI (Europejskie Stowarzyszenie Edukacji Inżynierskiej) będę starał się zawiązać konsorcjum, które będzie aplikować o finansowanie projektu w ramach tego tematu. W ramach tego projektu wymogiem koniecznym jest współpraca z przemysłem.
- (AC) Taki temat zawarty jest w „Wyzwaniach społecznych” i nosi nazwę: „Europa w zmieniającym się świecie – innowacyjne i refleksyjne metody nauczania i rozwoju społecznego”.

Uroczyste wręczenie dyplomów absolwentom WAEI

- (SK) Gdybym otrzymał propozycję projektu badawczego, w którym konieczna jest współpraca z przemysłem, zwróciłbym się do wypróbowanych partnerów, zaufanych firm, z którymi współpracujemy już od lat, takich jak AIUT, WASKO, Future Processing. Dążyłbym to przedyskutowania problemu a dopiero następnie do sformułowania tematyki projektu.
- (JR) Uważam, że bardzo potrzebne jest tworzenie nowoczesnych narzędzi, wspierających nowoczesną edukację. Nie bardzo podoba mi się Game-based learning, czy Augmented Reality, ale musimy się dostosować do aktualnie obowiązujących trendów.

(SK) Spodziewam się, że Augmented Reality będzie miało wielu odbiorców.

(RG) Ja mam bardzo złe doświadczenia z aplikowaniem o projekty europejskie, ze względu na ogromną biurokrację.

(AC) Wniosek aplikacyjny, to często jest gruba książka. Akurat w projekcie Horyzont 2020 ta procedura jest dwuetapowa i w pierwszym etapie nie jest wymagany tak szczegółowy opis. To są projekty, na które przeznaczono łącznie 77 mld euro.

(RG) Uważam, że dużo lepszy jest taki system oceny projektów, w którym jedynie bardzo znana osoba, autorytet w danej dziedzinie, decyduje o przyznaniu pieniędzy na finansowanie danego projektu i ocenia uzyskane wyniki. Jeśli projekt nie wypali, to ta osoba przestaje decydować, bo okazało się, że jednak nie jest wystarczającym autorytetem. U nas niestety nie ma żadnej odpowiedzialności. Nie chodzi o odpowiedzialność materialną osoby decydującej o finansowaniu projektu – możliwość utraty prestiżu jest wystarczającą karą.

(AC) Chciałbym podkreślić, że pomimo wszelkich przeszkód biurokratycznych, projektów na wydziale realizujemy bardzo dużo.

Czy w dobie dużych zespołów badawczych, niejednokrotnie międzynarodowych, działających w rozproszeniu, jest nadal miejsce na relację „mistrz-uczeń”? Czy zechcieliby Panowie udzielić młodym badaczom, rozpoczynającym pracę naukową wskazówek, co jest niezbędnym warunkiem osiągnięcia sukcesu w nauce?

(JR) Ja nigdy nie używałem sformułowania „mistrz-uczeń”. Partnerstwo, to jest to.

(ZD) Warunkiem niezbędnym osiągnięcia sukcesu w nauce przez młodego pracownika naukowego jest praca w dobrym środowisku naukowym, które zaoferuje współudział w prowadzeniu badań. Jednak decydujące jest zaangażowanie w pracy młodego badacza, studiowanie literatury, udział w projektach dla młodych badaczy, udział w konferencjach międzynarodowych, stażach międzynarodowych itp. Aktualnie istnieje wiele programów, które temu sprzyjają.

(SK) Przestrzegałbym młodych pracowników naukowych przed prowadzeniem badań w bardzo szerokiej dziedzinie – powinni znaleźć wąską działkę, w której będą mogli się doskonalić. 20 lat temu prof. Mościński z Krakowa porównał możliwości ludzkie do prostokąta o stałym polu powierzchni,

gdzie długość jednego boku odpowiada rozrzutowi zainteresowań, a długość drugiego – osiąganym wynikiem. Co rusz, przyznaję mu rację.

(JR) Warunkiem osiągnięcia sukcesu w nauce jest pasja i wytrwałość.

Profesor Adam Czornik na nartach pod szczytem Matterhornu w Alpach

(AC) W nauce jest to dość powszechne, że pewne dziedziny wydają się już martwe, a po pewnym czasie pojawia się ktoś, kto jednak potrafi w tej dziedzinie postawić nowe, interesujące pytania, na które inni próbują poszukiwać odpowiedzi.

Czy struktura uczelni z podziałem na wydziały jest wystarczająco elastyczna, aby wspierać tworzenie interdyscyplinarnych zespołów badawczych i makrokierunków studiów?

(JR) Można się dzielić i łączyć, ale od samego mieszania herbaty nie staje się smaczniejsza.

(ZD) Wydaje mi się, że struktura uczelni z podziałem na wydziały nie przeszkadza w prowadzeniu badań interdyscyplinarnych. Przecież takie badania są prowadzone, a ich powodzenie zależy od aktywności pracowników i zapotrzebowania na nie jednostek zewnętrznych. Pozytywnym przykła-

dem interdyscyplinarności studentów jest działalność i sukcesy na arenie międzynarodowej międzywydziałowych kół naukowych. Niewątpliwie zwiększeniu umiejętności takiej współpracy sprzyja np. realizacja projektów PBL (Problem Based Learning) na drugim stopniu studiów.

Część IV. Varia

Czasami rozwój techniki nas zaskakuje – Bill Gates stwierdził kiedyś, że nigdy nie będzie nam potrzeba więcej niż 640 KB pamięci. Czy zdarzyło się Panom nie całkiem trafnie ocenić pespektywy rozwoju jakiejś technologii lub dyscypliny naukowej? Rozwój jakiej technologii, dostępność jakich urządzeń jest obecnie dla Panów największą niespodzianką?

(ZD) Rozwój nowych technologii jest tak dynamiczny, że trudno ocenić, jakie są jego granice. Imponujący jest rozwój Internetu i związane z tym możliwości urządzeń mobilnych.

(JR) Bez wątpienia rozwój ICT jest wręcz szokujący, w tym pozytywnym tego słowa znaczeniu.

(AC) Zdecydowanie nie doceniałem kiedyś roli, jaką będzie w przyszłości odgrywał Internet i telefon komórkowy. Co prawda, oceniam, że znakomita większość użytkowników telefonów komórkowych wykorzystuje znakomitą mniejszość funkcji, które one oferują. Ja najczęściej też korzystam tylko z podstawowych funkcji telefonu komórkowego.

**Czy możliwość błyskawicznej komunikacji i wymiany informacji przez Internet wzmacnia, czy osłabia więzi międzyludzkie? Jakie Panów zdaniem są perspektywy rozwoju sieci społecznościowych? Czy wyobrażają Pano-
wie sobie dzień bez włączania komputera? Czy można spędzać urlop bez Internetu?**

(AC) Ja komunikację elektroniczną wykorzystuję głównie do kontaktów służbowych. W kontaktach prywatnych posługuję się standardowymi metodami komunikacji – spotykam się z przyjaciółmi czy rozmawiam z nimi przez telefon, wysyłam tradycyjne kartki świąteczne, więc trudno mi wypowiedzieć się na podstawie własnego doświadczenia, czy komunikacja elektroniczna osłabia więzi międzyludzkie.

(ZD) Wydaje się, że łatwa i szybka wymiana informacji sprzyja nawiązywaniu kontaktów międzyludzkich, ale nie więzi międzyludzkich. Te więzi są coraz

słabsze i to budzi moje zaniepokojenie. Dotyczy to szczególnie dzieci czy młodzieży.

Profesor Zdzisław Duda odbiera Medal Komisji Edukacji Narodowej

(JR) Internet bez wątplenia wzmacnia więzi międzyludzkie, rodzinne, szczególnie gdy najbliższa rodzina jest daleko (moja w Walii i Stanach Zjednoczonych). Wielkim fanem sieci społecznościowych nie jestem. Skype dla komunikacji z najbliższymi w tym z przyjaciółmi, e-mail dla komunikacji służbowej wystarczają.

(AC) Doświadczyłem już takich wieczorów, kiedy komputer w domu był wyłączony. Co prawda nie są one częste... Urlop bez Internetu – pewnie można, tylko jest to uciążliwe. Jako Dziekan w trakcie urlopu posługiwałem się Internetem do kontaktu z Wydziałem. Wcześniej wykorzystywałem komputer w trakcie urlopu do kontaktów z bliskimi. Jest to wyjątkowa sytuacja, bo będąc w domu praktycznie nie wysyłam prywatnych maili, komunikuję się z bliskimi w sposób tradycyjny

- (JR) Dnia w Gliwicach bez komputera sobie nie wyobrażam. Spędzanie wakacji na łonie natury, z dala od cywilizacji, w tym oczywiście Internetu, to dla mnie najlepsza forma odpoczynku. Spędzam urlop w lesie, w takim miejscu, gdzie nawet nie ma zasięgu telefonu, tylko czasami udaję się „na górkę”, na której jest sygnał, żeby odbyć rozmowę.
- (AC) Jest pewien problem w niesprawdzaniu poczty przez 2 tygodnie – trzeba potem spędzić kolejne 2 tygodnie, zanim się przeczyta wszystkie zaległe maile i oczyści skrzynkę z niepotrzebnych wiadomości.
- (ZD) Elektroniczna wymiana informacji spowodowała, że korzystanie z internetu stało się koniecznością zarówno ze względów zawodowych i prywatnych. Oczywiście ma to swoje zalety i wady. Oderwanie się od komputera w okresie wolnym od pracy (z czego chętnie korzystam) z pewnością nie wpłynie negatywnie na kolejne dni, a jedynie uzmysłowi, że można racjonalnie wykorzystywać jego możliwości.
- (SK) Zintegrowanie sieci globalnej powoduje, że trudno w pracy zawodowej funkcjonować bez komputera – zgadzam się ze znanym sloganem: dopiero sieć, to komputer. Nie musimy dziś chodzić do biblioteki, aby znaleźć literaturę, czas dostępu do informacji skraca się niewiarygodnie. W czasie urlopu wyłączam się. Nie jestem ciekaw, co kto do mnie napisał. Komórki używam w bardzo ograniczonym zakresie. W czasie kilku moich wypraw górskich zaszły zmiany polityczne, które mnie zaskakiwały po powrocie. Może przekonam się do stosowania telefonu do sprawdzania pogody przed wyjściem w góry.
- (RG) Internet jest niesamowitą siłą, ale trzeba umieć z niego odpowiednio korzystać. Kiedyś nie rozumiałem prof. Unbehauena z Niemiec, który w zdecydowanych słowach narzekał na obciążenie związane z nadmiarem listów w skrzynce pocztowej i koniecznością ich przeglądania. Teraz to dobrze rozumiem – to jest przekleństwo, z powodu niezliczonych reklam.
- (SK) Chociaż nie korzystam powszechnie z Internetu w życiu prywatnym, są sytuacje, kiedy chętnie wykorzystuję sieć, na przykład obserwuję za pomocą kamer internetowych warunki śniegowe na ulubionych trasach narciarskich. Może przekonam się do kupowania biletów na pociąg drogą elektroniczną, bo przy moim trybie pracy kasy na dworcu zamykane są za wcześnie.

Część V. Perspektywy

Obecnie na Wydziale studiuje ok. 3000 studentów. Jakie są Panów przewidywania dotyczące liczby studentów WAEI w roku 2020? Czy wzrośnie odsetek studentów obcokrajowców? Jakie nowe kierunki mogą pojawić się w ofercie edukacyjnej WAEI?

(ZD) Trudno jest przewidzieć sytuację związaną z liczbą studentów na wydziale nawet za kilka lat, gdyż będzie to zależeć od rozwoju sytuacji gospodarczej kraju. Niż demograficzny osiągnie w tych latach krytyczny poziom. Trzeba mieć nadzieję, że nie dotknie on w znaczący sposób naszego wydziału.

(RG) Trudno przewidzieć demografię. Pytanie, czy chcemy mieć większą liczbę studentów. Chcemy uzyskać lepszą jakość, a ilość jest zwykle sprzeczna z jakością.

(JR) Za „moich” czasów było ponad 5000 studentów – sędzę, że to za dużo. Nie widzę potrzeby większego naboru na studia stacjonarne. Widzę potrzebę uruchomienia studiów zaocznych, z przewagą nauczania online (80%). Odsetek studentów obcokrajowców nie wzrośnie, o co walczyłem przez lata bycia prorektorem, tak długo jak długo nie będziemy mieli powszechnych studiów anglojęzycznych (Makrokierunek to stanowczo za mało), w szczególności na studiach magisterskich (w wielu krajach europejskich wszystkie zajęcia na studiach drugiego stopnia prowadzone są w języku angielskim, nawet we Włoszech). Po zwiększeniu oferty studiów anglojęzycznych musi przyjść zmasowana (niestety również kosztowna) promocja. Przewiduję, że w ciągu 10 lat liczba studentów się nie zmieni. Będzie miała miejsce zmiana pokoleniowa, jak chodzi o kadrę, zmieniają się również metody nauczania.

(AC) Dzisiaj mówienie w języku angielskim jest koniecznością, której nikt nie podważa. To po prostu jest niezbędne, aby władać tym językiem. 20 lat temu świadomość tej konieczności nie była tak powszechna.

(SK) Przewiduję, że znacząco wzrośnie liczba studentów na studiach niestacjonarnych drugiego stopnia. Już teraz widać, że presja poszukiwania pracy jest coraz większa.

(JR) Jak chodzi o liczbę kierunków: zauważmy, że w przeciągu ostatnich 10 lat pojawił się tylko jeden nowy kierunek – Biotechnologia. Nowoutworzony

kierunek Teleinformatyka stanowi w znacznej mierze połączenie uprzednio istniejących kierunków.

(RG) Przewidywać przyszłość jest bardzo trudno – można odwołać się do cytowanego już tu Billa Gatesa. Rozwój technologii przebiega obecnie po ekspanencji; 10 lat, to jest bardzo duży okres czasu. Gdybym miał wskazać trendy, spodziewam się, że może nastąpić rozwój aktywnych sposobów myślenia technicznego. Mogą powstać urządzenia, które będą zastępować człowieka w myśleniu, tak więc naprawdę trudno jest przewidzieć, jakie kierunki studiów powstaną.

(SK) Powstawanie nowych kierunków zależy od rozwoju technologii. Jeśli pojawiają się nowe obszary badań, zaowocuje to wzrostem liczby kierunków. My chyba jeszcze nie bardzo sprawdziliśmy, jak jest z chłonnością rynku na absolwentów nowopowstających kierunków. Tu jest potrzebne sprzężenie zwrotne i ono będzie decydować o utrzymaniu się istniejących kierunków.

(RG) Bardzo ważne jest badanie losów absolwentów. To jest bardzo istotne sprzężenie zwrotne, niestety ono jest długotrwałe. Musimy wiedzieć, czy absolwenci mają łatwość znalezienia pracy, na jakich stanowiskach pracują. Jeśli uczelnia ma dobrych absolwentów, to znaczy, że dobrze kształci.

(AC) Takie badania są robione przez odpowiedni ośrodek. Drugą formą pozytywnego sprzężenia informacji o losach absolwentów jest sprzężenie od pracodawców – np. w trakcie corocznego Forum Pracodawców. Nie ma wątpliwości, że absolwenci trzech głównych kierunków wykładanych na wydziale nie mają kłopotów z pracą – świadczy o tym chociażby pokaźna liczba ofert pracy, liczba ogłoszeń zamieszczanych na wydziale. Duże firmy działają bardzo zdecydowanie starając się pozyskać najlepszych studentów.

(RG) To, że studenci mają pracę, jest podstawą naszego optymizmu.

Czy są jakieś problemy w dziedzinie szkolnictwa wyższego, na które Panie chcieliby zwrócić uwagę?

(RG) Uważam, że dużym błędem jest niedoceniać pracy dydaktycznej, która nie opłaca się, nie liczy się w żaden sposób w karierze. W naszym wieku (mówię tu o obecnych dziekanach) mamy już pewne przyzwyczajenia, są osoby takie jak prof. Rutkowski – bardzo zaangażowane w pracę dydaktyczną, ale młodzi ludzie coraz rzadziej angażują się w dydaktykę, traktują ją jak piątą kołową u wozu. Istotne są tylko granty, pieniądze i punkty.

Profesor Ryszard Gessing na rodzinnym spacerze w Beskidzie Sądeckim

- (AC) Problemem jest to, że obecnie dla nauczycieli akademickich nie ma ścieżki awansu związanej wyłącznie z dydaktyką.
- (RG) W liczących się uczelniach zanim się kogoś zatrudni, kandydat musi na seminariach wygłosić kilka referatów, aby pokazać, jaki ma kontakt ze słuchaczami. To dowodzi, że wykładanie jest doceniane. Bez tego budowa liczącego się wydziału, uczelni jest niemożliwa. Kariera oparta tylko na liczeniu punktów to jest droga donikąd, obniżanie jakości kształcenia. Celem głównym uczelni jest kształcenie. Dydaktyka jest naszym głównym zadaniem; jakość absolwentów, a nie punkty w działalności naukowej.
- (SK) Mnie niepokoi bardzo to, że prowadzona obecnie polityka doprowadzi do sytuacji, w której doświadczeni adiunkci, jak chodzi o dydaktykę, przestaną pracować. Oni w tej chwili już rozpaczliwie szukają możliwego wyjścia z sytuacji, przestają się angażować w dydaktykę, bo nie mają perspektywy.
- (AC) Krótki czas dopuszczalnego zatrudnienia na stanowisku adiunkta – obecnie tylko 8, a nie jak uprzednio 15 lat - jest powodem, dla którego zachęcam do podejmowania zatrudnienia po doktoracie na stanowisku asystenta z doktoratem, tak by przedłużyć czas na uzyskanie habilitacji o kolejne cztery lata.
- (ZD) Tak krótki czas na uzyskanie habilitacji może sprawić, że potencjalni chętni na zatrudnienie na uczelni będą się wahać, czy podjąć taką decyzję.

(AC) To wahanie może być również spowodowane niestabilnością przepisów, o czym już dyskutowaliśmy w innym kontekście. Trudno jest przewidzieć, jakie przepisy będą obowiązywać za 2-3 lata.

(RG) Dostrzegam niebezpieczeństwo, związane z upadkiem autorytetów, co sygnalizowałem w trakcie dyskusji o grantach. Nie ma już tradycji wielkich nazwisk, decydujących o sprawach naukowych.

(SK) Zastąpiliśmy tę tradycję indeksem Hirscha...

(AC) Indeks Hirscha został utworzony do oceny poczytności czasopism naukowych...

(RG)...a został przeniesiony do mierzenia jakości badań naukowych. To jest powszechnie krytykowane; będąc członkiem różnych gremiów, np. Rady IBS, mam okazję wielokrotnie uczestniczyć w wymianie poglądów na temat indeksu Hirscha i jest on powszechnie krytykowany. Tym niemniej te dyskusje nie przekładają się na działania.

(JR) Indeks Hirscha jest istotnym kryterium przy rozważaniu kandydatur do wiodących instytucji naukowych, w szczególności do Polskiej Akademii Nauk. Jak się jednak okazuje, nie jest czynnikiem decydującym.

(RG) Chciałbym zwrócić Państwa uwagę na pewne niebezpieczeństwo, związane z powszechnym użyciem komputerów. Jest pewne zjawisko, które obserwuję już od czasów swojego pierwszego kontaktu z komputerem, którym była Odra 1003. Niestety, komputer sprawia, że człowiek przestaje myśleć. Człowiek klika i uzyskuje wynik, którego nie rozumie. Kiedy byłem w latach 80-tych na stażu w Oksfordzie, gdzie komputery były już powszechne, często zwracano się do mnie z prośbą o zinterpretowanie uzyskanych wyników. Ja nie miałem komputera, więc musiałem myśleć, co przynosiło rezultaty. Łatwy dostęp do nadmiaru informacji sprawia, że nie jesteśmy w stanie tej informacji przetworzyć, a przede wszystkim czujemy się zwolnieni z obowiązku myślenia.

Czy chcieliby Panowie wyrazić propozycje działań, które mogą polepszyć jakość nauczania, a nie są związane z koniecznością zmiany przepisów rangi wyższej?

(JR) Ja bardzo bym sobie życzył pewnej zmiany w dziedzinie dydaktyki. Chciałbym, żeby się odrodził kontakt nauczyciel – student, tak by studenci zostali zachęceni, zmotywowani do studiowania. Niech studenci nabiorą przekonania, że „learning is fun”.

- (ZD) To jest bardzo ważne, by upowszechnił się przekaz, że na wydziale studenci są życzliwie traktowani, że tu są dobrze prowadzone zajęcia. Wielu naszych kandydatów szuka informacji o kierunkach studiów u swoich starszych kolegów - jeśli uzyskają opinię, że tu się dobrze studiuje, to może to wpłynąć na wzrost liczby kandydatów.
- (JR) Zaufanie studentów i kandydatów można bardzo łatwo, w ciągu roku czy dwóch zburzyć, ale potrzebny jest bardzo długi czas, aby to zaufanie odbudować. Zne są statystyki, które mówią, że kandydaci wybierając kierunek studiów kierują się przede wszystkim opinią rodziców i kolegów. W drugiej kolejności posilkują się Internetem, natomiast gazety praktycznie w ogóle nie są brane pod uwagę.
- (ZD) To po raz kolejny dowodzi, że dydaktyka jest bardzo ważna.

Dziekani Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki

Szanownym Panom Dziekanom za ich pomoc i poświęcony czas pragnie podziękować Katarzyna Mościńska, która przygotowała wypowiedzi do druku.

■ Uczestnicy spotkania

Profesor **Ryszard Gessing** ukończył studia w roku 1959 na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej na specjalności Automatyka i Telemechanika. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1976 r., a profesora zwyczajnego w 1989 r. Profesor Gessing pełnił funkcje Kierownika Zakładu Teorii Sterowania, Kierownika Studium Doktoranckiego, Dziekana Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki w latach 1984-1987, Dyrektora Instytutu Automatyki w latach 1992-2006. Po przejściu na emeryturę w 2006 roku nadal czynnie uczestniczy w procesie dydaktycznym oraz życiu naukowym Wydziału.

Główne kierunki działalności naukowej profesora Gessinga dotyczą stabilności układów regulacji, modelowania i projektowania układów ciągłych i dyskretnych w czasie, sterowania optymalnego i statystycznie optymalnego, wpływu dostępnej informacji na jakość sterowania, sterowania dwupoziomowego, adaptacyjnego i poślizgowego, sterowania z korektorem równoległym, oraz wpływu szumów pomiarowych na jakość sterowania. Profesor Gessing ma na swoim koncie liczne publikacje książkowe i artykuły w najpoważniejszych czasopismach o światowym zasięgu; był promotorem 13 prac doktorskich.

Profesor Gessing interesuje się muzyką, w przeszłości grał na gitarze klasycznej, przez długie lata był zapalonym żeglarzem, uprawiał pływanie i turystykę górską; aktualnie pozostały mu długie spacerzy z psem.

Profesor **Stanisław Kozielski** jest absolwentem Wydziału Automatyki Politechniki Śląskiej, studiował w latach 1966-1971. Po studiach rozpoczął pracę w Instytucie Kompleksowych Systemów Sterowania na Wydziale Automatyki. Stopień doktora uzyskał w r. 1977, a stopień doktora habilitowanego w roku 1988. W r. 1997 uzyskał tytuł profesora nauk technicznych. Od 2002 roku jest zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego. Pełnił funkcje Prodziekana Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki w latach 1990-1996, Dziekana Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki w latach 1996-2002. Od roku 1998 jest Kierownikiem Zakładu Teorii Informatyki, a od roku 2000 – Dyrektorem Instytutu Informatyki Politechniki Śląskiej.

Główne obszary jego zainteresowań badawczych to bazy danych, w tym projektowanie baz danych, języki zapytań baz danych, wykorzystanie teorii zbiorów rozmytych w bazach danych, a także przetwarzanie rozproszone, eksploracja danych i architektura komputerów. Jest autorem ponad 100 prac nau-

kowych – publikacji w czasopismach i materiałach konferencyjnych, książek, skryptów, redakcji prac zbiorowych.

Pasją Profesora Kozielskiego są góry, zarówno bliskie, jak i te odległe.

Profesor **Jerzy Rutkowski** ukończył w roku 1970 studia magisterskie na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej. Stopnie doktora i doktora habilitowanego uzyskał na macierzystym wydziale odpowiednio w latach 1978 i 1992. Tytuł profesora uzyskał w roku 2004. Od 2006 roku jest zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego. Profesor Rutkowski od roku 1994 pełni funkcję Kierownika Zakładu Teorii Obwodów i Sygnałów. W latach 1994-2006 był Kierownikiem Studiów Doktoranckich na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki, w latach 2002-2008 pełnił funkcję Dziekana WAEI, a w latach 2008-2012 – funkcję Prorektora Politechniki Śląskiej ds. Współpracy Międzynarodowej.

Główne kierunki działalności naukowej profesora Rutkowskiego dotyczą kształcenia na odległość, wykorzystania metod sztucznej inteligencji do projektowania i testowania układów elektronicznych. Profesor jest autorem około 180 artykułów naukowych, 2 monografii, 3 podręczników akademickich; wypromował 10 doktorów. Działalność dydaktyczna Profesora koncentruje się na prowadzeniu wykładów z Podstaw Elektrotechniki oraz Teorii Informacji i Kodowania. Hobby Profesora Rutkowskiego to muzyka „oldies” oraz gra w siatkówkę.

Profesor **Zdzisław Duda** ukończył w 1977r studia magisterskie na Wydziale Automatyki i Informatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach w zakresie systemów kompleksowego sterowania. Na macierzystym wydziale obronił w roku 1986 pracę doktorską, a w roku 1998 pracę habilitacyjną uzyskując stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych. Od roku 1977 pracuje w Instytucie Automatyki Politechniki Śląskiej w Zakładzie Teorii Sterowania a od 2004 r. w nowo powstałym Zakładzie Sterowania i Robotyki. W latach 2002-2008 pełnił funkcję Prodziekana, a w latach 2008-2012 Dziekana Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej.

Zainteresowania badawcze profesora Zdzisława Dudy koncentrują się na zagadnieniach syntezy i analizy algorytmów sterowania w różnych strukturach układowych i informacyjnych oraz filtracji stanu w złożonych systemach. Efektem prac naukowo-badawczych jest ok. 80 publikacji zamieszczonych w czasopiśmie oraz materiałach konferencyjnych zarówno o zasięgu krajowym jak

i międzynarodowym. Profesor Zdzisław Duda prowadzi zajęcia dydaktyczne z metod optymalizacji, teorii estymacji, estymacji i sterowania w warunkach niepewności, podstaw automatyki, teorii sterowania.

Profesor Duda jest miłośnikiem muzyki klasycznej oraz telewizyjnych programów popularno-naukowych i sportowych; lubi zwierzęta, wolny czas spędza na działce, w górach i na rowerze.

Profesor **Adam Czornik** jest absolwentem Wydziału Matematyczno-Fizycznego Politechniki Śląskiej. Studia na kierunku Matematyka Stosowana ukończył w 1995 r., po czym rozpoczął pracę w Instytucie Matematyki Politechniki Śląskiej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w roku 1997 na wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej. W tym samym roku rozpoczął pracę na stanowisku adiunkta w Instytucie Automatyki. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie automatyka i robotyka uzyskał w roku 2004 na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej. W roku 2013 uzyskał tytuł profesora. Od roku 2012 jest Dziekanem Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej.

Zainteresowania naukowe profesora Czornika koncentrują się wokół matematycznej teorii sterowania. W swej pracy naukowej zajmuje się sterowaniem adaptacyjnym, problemem liniowo kwadratowym, równaniami Riccatiego i Lapunowa, układami liniowymi ze zmiennymi parametrami oraz teorią wykładników charakterystycznych. Jest autorem ponad 100 publikacji w czasopiśmie i materiałach konferencyjnych.

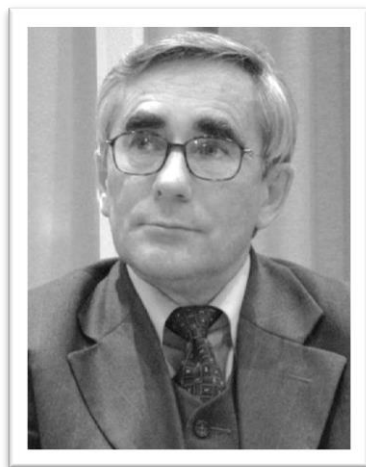
Hobby profesora Czornika to szachy, narciarstwo, turystyka oraz jazda na rowerze.

Okruchy wspomnień – o tych, którzy odeszli...

**Dr hab. inż. Jan Chojcan, prof. Pol. Śl.
(1942-2002)**

(opracował Lucjan Karwan)

Jan Chojcan urodził się 18.04.1942 roku na Kresach w Bukaczowcach. Jego rodzice zajmowali się głównie rolnictwem. W 1945 roku zamieszkali w Woli koło Torunia. Liceum ogólnokształcące ukończył w Lipnie. Studia wyższe rozpoczął na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, ale ukończył (z wyróżnieniem) w 1964 roku na nowo utworzonym Wydziale Automatyki Politechniki Śląskiej. Od jesieni 1964 został zatrudniony w Katedrze Teorii Przesyłu Sygnału na Wydziale Automatyki Politechniki Śląskiej. Był pierwszym asystentem u profesora Adama Macury.

W 1967 roku prof. Adam Macura napisał taką opinię o swoim pracowniku: *„Mgr inż. Jan Chojcan, starszy asystent Katedry Teorii Przesyłu Sygnału, wyróżnia się niezwykłą sumiennością w wykonywaniu poleconych mu zadań dydaktycznych i naukowych. Wiele czasu poświęca na odpowiednie przygotowanie ćwiczeń dla studentów oraz na bezpośrednie konsultacje. Dużym dorobkiem mgr. inż. Jana Chojcana jest przygotowanie ogromnej liczby oryginalnych zadań z podstaw elektrotechniki i teorii przesylu sygnału. Jest też współtwórcą maszyny egzaminacyjno-repetycyjnej ME-01. Bierze czynny udział w seminariach naukowych Katedry, wygłaszając referaty z nowych dziedzin nauki, a także uczestnicząc w pracach naukowych dotyczących obwodów nieliniowych, wykazując przy tym dużo inwen-*

cji. Niezależnie od obowiązków dydaktycznych i naukowych powiększa swoje kwalifikacje na studiach zaocznych z matematyki na Uniwersytecie Wrocławskim”.

Doktorat nt. „Zastosowanie programowania matematycznego do analizy obwodów nieliniowych” obronił Jan Chojcan w 1972 roku. Zaraz po doktoracie ożenił się (jak zalecał profesor Macura, bo profesor Fryze radził – „nie żeń się Pan za wcześniej”). Wybranka Małgorzata, z zawodu nauczycielka, pochodziła z jego rodzinnych stron. Wychowali dwójkę wspaniałych dzieci, Emila i Lidię. Syn ukończył informatykę, a córka zarządzanie na Politechnice Śląskiej.

Stopień doktora habilitowanego Jan Chojcan uzyskał w roku 1987 na podstawie rozprawy pt.: „Niektóre problemy wrażliwości wyższych rzędów układów elektronicznych”. Dalsze szczeble kariery to stanowisko docenta (1988-1991) i profesora nadzwyczajnego Politechniki Śląskiej od 1991. Profesor od 1990 roku pełnił obowiązki dyrektora Instytutu Elektroniki Politechniki Śląskiej. W tym czasie kilku pracowników Instytutu obroniło kolokwia habilitacyjne, a kilkudziesięciu – doktoraty. W latach 1990-1996 Profesor był Dziekanem Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki, a w latach 1996-2002 prorektorem ds. organizacji i rozwoju, kierując trudnym odcinkiem, podlegała mu bowiem gospodarka finansowa, kadry i struktura organizacyjna naszej *Alma Mater*.

Dorobek naukowy prof. Jana Chojcana obejmuje ogółem około 90 publikacji. Ponadto jest autorem bądź współautorem 7 skryptów i wielu prac popularyzujących osiągnięcia nauki. Prof. Jan Chojcan był promotorem 11 obronionych prac doktorskich (w tym 6. z wyróżnieniem). Współpracował z kolegami oraz specjalistami z innych dziedzin, czego dowodem są liczne publikacje, patenty oraz urządzenia elektryczne. Wymienić tu trzeba, przede wszystkim kilka prac z elektrotechniki, wykonanych wspólnie z prof. Adamem Macurą i zamieszczonych w Biuletynach PAN, publikacje i skrypty z prof. Leonem Laskiem, dotyczące analizy układów elektronicznych, prace z prof. Jerzym Frączkiem, dotyczące zagadnień promieniotwórczości w systemach pomiarowych oraz iskrobezpieczeństwa w górnictwie. Powstały również wspólne opracowania z prof. Józefem Sułkowskim dotyczące aerologii górniczej. Wiele badań w dziedzinie analizy częstotliwościowej skrzypiec *Skalmieriusa*, Profesor przeprowadził z prof. Bogdanem Skalmierskim; wspólnie zorganizowali również na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku seminarium dotyczące procesów stochastycznych, które gromadziło naukowców z kilku wydziałów. Seminarium często przeradzało się w „burzę mózgów”, a konkretnymi ich efektami były wartościowe publikacje, doktoraty i habilitacje. Profesor był powszechnie lubiany przez

młodzież, a swoim zapałem inspirował studentów i doktorantów do solidnej pracy naukowej. Dojrzałych naukowców również potrafił zachęcić do pracy twórczej, np. profesora Stanisława Malzachera, który napisał historię elektroniki na Politechnice Śląskiej pt. „W moich oczach, 45 lat z Profesorem Tadeuszem Zagajewskim”.

Działalność dydaktyczna profesora była intensywna i wyróżniająca. Jest współautorem lub autorem wielu skryptów o dużych nakładach. Z jego inicjatywy i pod jego kierownictwem powstały trzy nowe laboratoria: z podstaw telekomunikacji (35 ćwiczeń), z sieci komputerowych (21 ćwiczeń) oraz central i urządzeń abonenckich (15 ćwiczeń). Jedną z ostatnich inicjatyw to opracowanie dwóch nowych wykładów z kodów splotowych i podstaw telekomunikacji analogowej i cyfrowej.

Podsumowując działalność prof. Jana Chojcana jako pracownika i nauczyciela akademickiego można niewątpliwie stwierdzić, że dawał przykład rzetelnej pracy, inicjował badania z najnowszych dziedzin elektroniki i telekomunikacji, w dydaktyce przeszczepiał na Wydział Automatyki metody *Szkoły Profesora Fryzego*. Jako Dziekan i Prorektor inicjował i realizował wiele zadań modernizacji i rozbudowy Uczelni.

Profesor był przewodniczącym Gliwickiego Oddziału PTETiS, przewodniczącym Komisji Elektroniki przy Śląskim Oddziale PAN, członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN, członkiem SEP, IEEE, prezesem AZS Gliwice.

Spotkanie Gliwickiego Oddziału PTETiS

Był miłośnikiem literatury technicznej oraz pięknej. Jako student opiekował się Filią Biblioteki Katedry Miernictwa Elektrycznego, która mieściła się w akademiku elektryków. Był organizatorem Biblioteki Katedry TPS, a następnie współorganizatorem Biblioteki Instytutu Elektroniki. Pasjonował się historią, był znawcą epoki napoleońskiej i twórczości Sienkiewicza. Z powieści „Krzyżacy” cytował fragmenty dotyczące sporu polsko-krzyżackiego o Ziemię Dobrzyńską, na której spędził dzieciństwo i młodość, a dokąd w okresach letnich chętnie wracał, pomagając rodzicom w gospodarstwie.

Był również aktywnym działaczem turystyki uczelnianej – wielu pracowników pamięta te wycieczki w góry bliższe i dalsze, na których był przewodnikiem. Był zapalonym sportowcem – w młodości uprawiał judo, a później grał w siatkówkę.

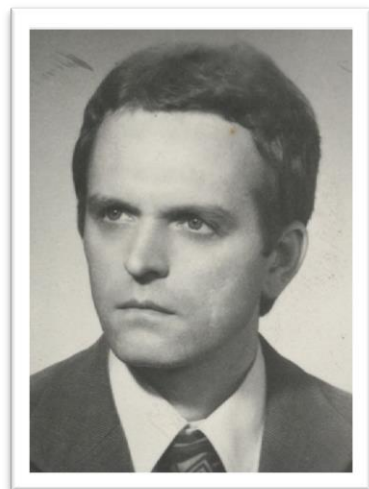
Prof. Jan Chojcan i prof. Zbigniew Religa na konferencji naukowej

Profesor zmarł nagle 8 czerwca 2002r., podczas pierwszego Seminarium University of Central Florida, Orlando (USA) – Politechnika Śląska, które odbywało się na zamku w Niedzicy.

Jest pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

**Dr inż. Andrzej Czapla
(1947-2003)**

(opracował Zenon Kidoń)

Urodził się 19.10.1947 roku w Sosnowcu. W lutym 1972 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera o specjalności elektroniczna aparatura medyczna w Instytucie Elektrotechnicznym w Leningradzie (obecnie St. Petersburg). W maju tego samego roku podjął pracę jako asystent stażysta, później asystent i starszy asystent w Instytucie Aparatury i Automatyki Medycznej Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Od tego czasu zajmował się problematyką projektowania aparatury elektromedycznej, w szczególności aparatury rentgenowskiej i izotopowej oraz systemów informacyjno-pomiarowych dla potrzeb diagnostyki psychologicznej i medycyny pracy. Zapoczątkował prace dotyczące stabilografii, kontynuowane do dzisiaj w Instytucie Elektroniki. Był członkiem zespołu opracowującego automatyczne analizatory parametrów krwi.

Rozprawę doktorską pt. „Analiza i opracowanie urządzeń syntetyzujących obrazy graficzne dla systemów informacyjno-pomiarowych” obronił 23.12.1983 roku, po uprzednio odbytych studiach doktoranckich w Instytucie Elektrotechnicznym w Leningradzie. Rozpoczął wówczas pracę jako adiunkt, początkowo w Instytucie Aparatury i Automatyki Medycznej, później

w Instytucie Elektroniki Politechniki Śląskiej. Brał udział w licznych pracach naukowo-badawczych. W latach 1995-1997 był kierownikiem projektu badawczego pt. „Opracowanie i badanie systemów wspomagania komputerowego diagnostycznych badań psychologicznych dla pracowni psychologii pracy, poradni zawodowych biur pracy funkcjonujących w systemie służby psychologicznej”. Został on wysoko oceniony i zakwalifikowany do wdrożenia.

Dr inż. Andrzej Czapla współpracował z Centrum Naukowym Medycyny Kolejowej w Warszawie, Instytutem Medycyny Pracy w Sosnowcu, z poradniami zawodowymi na Śląsku. Prace, które prowadził, zaowocowały wieloma patentami (miał ich ok. 20) oraz pracami dyplomowymi (ponad 50 obronionych).

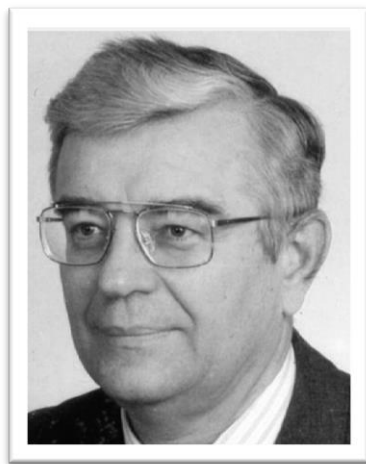
Prowadził zajęcia z miernictwa elektromedycznego, ergonomii, aparatury rentgenowskiej i izotopowej. Był autorem bądź współautorem kilkudziesięciu publikacji krajowych i zagranicznych oraz skryptu.

Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Odznaką Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej. Przez wiele lat pełnił funkcję wydziałowego Inspektora Pracy oraz przewodniczącego Rady Oddziałowej ZNP.

Dr inż. Andrzej Czapla zmarł 7 marca 2003 r. w Sosnowcu.

**Prof. zw. dr hab. inż. Ernest Czogała
(1941-1998)**

(opracował Jacek Łęski)

Ernest Czogała urodził się 28 kwietnia 1941 roku w Raszczycach (pod Raciborzem) w rodzinie robotniczo-chłopskiej. Do Szkoły Podstawowej w Raszczycach uczęszczał w latach 1948-1955. Następnie rozpoczął naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Raciborzu. Po jego ukończeniu i uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1959 roku rozpoczął studia na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Śląskiej, specjalność Energetyka jądrowa. Magisterską pracę dyplomową z zakresu kinetyki reaktorów jądrowych, wykonaną w Instytucie Badań Jądrowych w Świerku, obronił 27 marca 1965 r. W maju 1965 roku rozpoczął staż na Wydziale Automatyki, a od 1 października tego roku zatrudniony został na etacie asystenta w Katedrze Teorii Regulacji. Jednocześnie rozpoczął Podyplomowe Studium Automatyki, które ukończył w roku 1967. Prowadził w tym czasie zajęcia z mechaniki, wytrzymałości materiałów, dynamiki układów mechanicznych i płynów na Wydziale Automatyki. Z dniem 1 października 1966 roku został zatrudniony na stanowisku starszego asystenta w Zakładzie Dynamiki Układów Mechanicznych Katedry Teorii Regulacji. W pierwszym okresie pracy zawodowej zajmował się tematyką dynamiki ciągłych układów lepkosprężystych, za którą w roku 1967 otrzymał nagrodę

Rektora Politechniki Śląskiej. Przewód doktorski Ernesta Czogały został otwarty na Wydziale Automatyki 21 maja 1968 roku. Promotorem pracy pt.: „O reakcji pewnych układów mechanicznych o stałych rozłożonych na wymuszenie przypadkowe” został prof. dr inż. Bogdan Skalmierski, ówczesny kierownik Katedry Dynamiki Układów Mechanicznych. Jako recenzentów wybrano prof. dr. inż. Władysława Bogusza, prof. dr. inż. dr. h.c. Oktawiana Popowicza oraz doc. dr. inż. Zbigniewa Osińskiego. Egzamin doktorskie z ekonomii politycznej i dynamiki układów zdał z wynikiem bardzo dobrym. Publiczna obrona pracy doktorskiej odbyła się 16 maja 1969 roku, a Rada Wydziału Automatyki uznała pracę za wyróżniającą się. W grudniu 1974 roku Ernest Czogała otworzył przewód habilitacyjny przedstawiając Radzie Wydziału Automatyki i Informatyki pracę pt. „Reakcja ciągłych układów dynamicznych na przestrzenno-czasowe pola losowe”. Recenzentami Jego pracy zostali prof. zw. dr inż. Jerzy Seidler z Politechniki Gdańskiej, prof. dr hab. inż. Wacław Kasprzak z Politechniki Wrocławskiej oraz prof. dr hab. inż. Bogdan Skalmierski z Politechniki Śląskiej. Po kolokwium habilitacyjnym, które odbyło się 23 stycznia 1975 roku, Rada Wydziału Automatyki i Informatyki jednogłośnie postanowiła nadać Mu stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych. Uchwała o nadaniu stopnia doktora habilitowanego została zatwierdzona przez Centralną Komisję Kwalifikacyjną w dniu 24 marca 1975 roku. Na stanowisko docenta Ernest Czogała został powołany pismem Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 1 października 1975 roku. W dniu 20 listopada 1986 roku Rada Państwa nadała Ernestowi Czogałemu tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych, a w dniu 1 lutego 1991 Minister Edukacji Narodowej mianował Go na stanowisko profesora zwyczajnego Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

Profesor Ernest Czogała prowadził na Politechnice Śląskiej wykłady, między innymi: z rachunku prawdopodobieństwa i statystyki matematycznej, biocybernetyki, teorii zbiorów rozmytych, podstaw inżynierii wiedzy oraz wiele wykładów monograficznych dla studentów wyższych lat i studentów studiów doktoranckich.

Profesor Ernest Czogała był uznanym i liczącym się autorytetem w kraju i za granicą w dziedzinie zbiorów rozmytych i probabilistycznych. Jego prace zostały opublikowane w znacznej większości w czasopismach naukowych zagranicznych i krajowych o międzynarodowym znaczeniu. Swoje najważniejsze prace opublikował w takich czasopismach, jak „Fuzzy Sets and Systems”,

„European Journal of Operational Research”, „Busefal”, „Biocybernetics and Biomedical Engineering (PAN)”, „Podstawy Sterowania (PAN)”.

Profesor Ernest Czogała wygłosił za granicą serię wykładów z zakresu systemów wspomagania podejmowania decyzji w warunkach nieprecyzyjnej i niepewnej informacji oraz sieci neuronowych. Wykłady te odbyły się między innymi w Niemczech, Belgii, Brazylii, USA, Kanadzie i Australii. W latach 1983-84 Profesor Ernest Czogała będąc stypendystą Fundacji Aleksandra von Humboldta przebywał na Rheinisch-Westfälischen Technischen Hochschule w Aachen, a w okresie 1994-1995 był stypendystą Fundacji im. Konrada Zusego i przebywał w Fachhochschule Würzburg-Schweinfurt-Aschaffenburg.

Dorobek prof. Ernesta Czogały w zakresie kształcenia młodej kadry naukowej obejmuje 5 zakończonych przewodów doktorskich, a także wiele recenzji prac habilitacyjnych i doktorskich oraz opinii do wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora.

Profesorowie Ernest Czogała, Lotfi Zadeh i Jacek Łęski

W latach 1987-1990 prof. E. Czogała pełnił funkcję Prodziekana Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej, a od 1988 roku był także kierownikiem Zakładu Elektroniki Biomedycznej w Instytucie Elektroniki.

Od roku 1970 Profesor był członkiem Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, od 1973 do 1978 członkiem Zarządu Oddziału Gli-

wickiego PTMTiS, a w latach 1976-1978 pełnił funkcję wiceprzewodniczącego tego Zarządu. Od 1984 roku Profesor był także członkiem towarzystwa naukowego „Gesellschaft fur Informatik” w Niemczech. Profesor Czogała był członkiem Rady Naukowej Instytutu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN, Rady Naukowej Instytutu Badan Systemowych PAN, Rady Naukowej Instytutu Techniki i Aparatury Medycznej. Od 1986 roku Profesor E. Czogała wchodził w skład Komitetu Naukowego czasopisma Communications IFSA Mathematics Chapter” wydawanego w Belgii, od 1989 roku był recenzentem National Science Foundation, USA, a od 1995 był także członkiem Komitetu Naukowego czasopisma „Medical Science Monitor”.

Prof. Ernest Czogała był laureatem wielu nagród ministerialnych i rektorskich, wśród których warto wymienić: nagrody MNSWiT (1976, 1986), nagrodę MEN (1989), nagrodę Sekretarza Naukowego PAN (1980), Nagrodę Rektora Pol.Śl. (1997). Profesor posiadał odznaczenia: Złota Odznaka Zasłużonemu w Rozwoju Województwa Katowickiego (1977), Złoty Krzyż Zasługi (1986), Odznaka „Zasłużony dla Politechniki Śląskiej” (1993), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1997).

Prof. Ernest Czogała zginął tragicznie wraz z żoną dr med. Anielą Czogałą 8 października 1998 roku. Pochowany jest na cmentarzu w Raszczycach koło Raciborza.

Tablica pamiątkowa poświęcona prof. E. Czogale

**Doc. dr inż. Jerzy Kopka
(1933 – 1998)**

(zredagowała Łucja Lewandowska)

Doc. dr inż. Jerzy Kopka urodził się 3 lutego 1933 roku w Bydgoszczy. W 1952 roku złożył egzamin dojrzałości w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach, po czym rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Dyplom uzyskał w 1958 roku. Pracę w Politechnice Śląskiej rozpoczął w 1954 roku w Katedrze Miernictwa Elektrycznego jako młodszy asystent, a dwa lata później przeniósł się do Katedry Elektroniki Przemysłowej. W omawianym okresie jego zainteresowania naukowe skupiały się wokół problematyki zastosowania układów elektronicznych w zabezpieczeniach energetycznych. Z tej tematyki w 1964 roku obronił pracę doktorską, wykonaną pod kierunkiem prof. T. Zagajewskiego, pt. „Tranzystorowy człon kierunkowy oparty na impulsowym układzie koincydencyjnym”. W 1968 roku został docentem etatowym.

W 1971 roku wspólnie z doc. Aleksandrem Kwiecińskim zorganizował Instytut Aparatury i Automatyki Medycznej na Wydziale Automatyki, w którym funkcję dyrektora pełnił do 1984 roku. Kształcenie elektroników w zakresie specjalności "elektroniczna aparatura medyczna" prowadzonej przez IAAM, stało się wzorcowe w kraju.

W tym okresie zajmuje się elektronicznymi metodami pomiarami paramet-

trów krwi. Rezultatem tej działalności było opracowanie przez zespół IAAM kilku wersji automatów hematologicznych „Automatyczny Analizator Parametrów Krwi”, za co zespół był dwukrotnie wyróżniony nagrodą zespołową I stopnia. Z uwagi na załamanie się gospodarki nie zostały one niestety wdrożone do produkcji.

W latach 1984 – 1990, po połączeniu Instytutu Automatyki i Aparatury Medycznej z Instytutem Elektroniki, pełnił funkcję dyrektora Instytutu Elektroniki.

Doc. J. Kopka był promotorem 11 i recenzentem 8 prac doktorskich, współautorem 6 patentów: m.in. „Urządzenie do badania reaktywności małych naczyń krwionośnych” (1990), „Urządzenie do pomiaru prędkości krwi w naczyniach włosniczkowych” (1990).

Za kształcenie kadry naukowej został w 1989 roku wyróżniony nagrodą MEN III stopnia. Od 1976 do 1992 roku był członkiem Komitetu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN. Był członkiem Rad Naukowych Instytutu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN, Ośrodka Badawczo-Rozwojowego ORMED w Warszawie, OBREAM w Zabrze i IMM w Katowicach.

W okresie 1973-81 i 1987-90 pełnił funkcję Dziekana Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej. Za długoletnią pracę dydaktyczną był odznaczony Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznaką Zasłużonemu dla Rozwoju Województwa Katowickiego, Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej, Odznaką ZNP. Od października 1994 roku przebywał na emeryturze.

Zmarł 21 listopada 1998 roku.

**Doc. dr inż. Aleksander Kwieciński
(1925-1982)**

*(z biogramu opracowanego przez prof. Tadeusza
Zagajewskiego)*

Doc. dr inż. Aleksander Kwieciński urodził się 24 stycznia 1925 roku w Krakowie, w rodzinie o silnych tradycjach technicznych. Wzrastał od wczesnego dzieciństwa w atmosferze nasyconej techniką. Już jako dziecko pasjonował się motocyklami, samochodami, samolotami i sprzętem radiowym. Wybuch wojny w 1939 r. zastał Go w gimnazjum, którego ukończenie w warunkach okupacji było niemożliwe. Wstąpił więc do liceum elektrycznego, które ukończył w 1943 r. i z dyplomem technika zaczął pracować zawodowo na stanowisku montera. Równocześnie kontynuował konspiracyjnie naukę w liceum ogólnokształcącym, zakończoną maturą. Po wyzwoleniu Krakowa, wiosną 1945 roku, zapisał się na Wydział Elektryczny Politechniki Śląskiej w Krakowie, kończąc studia na specjalności radiotechnicznej z wynikiem bardzo dobrym już w Gliwicach w roku 1951.

Jeszcze w czasie studiów podjął pracę na Uczelni, jako młodszy asystent Katedry Radiotechniki, awansując stopniowo na coraz wyższe stanowiska w tej samej Katedrze przemianowanej później na Katedrę Elektroniki Przemysłowej.

Doc. A. Kwieciński nie ograniczał się tylko do pracy dydaktycznej. Ożywioną działalność rozwinął w zakresie konstrukcji urządzeń elektronicznych, zwłaszcza pomiarowych dla przemysłu. W ramach tych prac zawiązała się Jego ścisła współpraca z Zakładem Optyki i Mechaniki Precyzyjnej (ZDEMP) Politechniki Śląskiej, którego organizator i kierownik prof. E. Romer zaangażował w 1957 roku młodego A. Kwiecińskiego na stanowisko kierownika działu elektronicznego. Na tym stanowisku ujawnił się wybitny talent konstrukcyjny Docenta, co pozwoliło Mu opracować wiele urządzeń elektronicznych, przeważnie pomiarowych, z których część, o bardzo dobrych parametrach technicznych, wdrożono do produkcji seryjnej. Opracowany przez A. Kwiecińskiego kompensacyjny wzmacniacz fotoelektryczny, seryjnie produkowany przez ZDEMP, był tematem Jego, obronionej w 1965 r., pracy doktorskiej pt. „Wzmacniacz fotoelektryczny w układzie kompensacji napięciowej i prądowej”, w której dokonał analizy właściwości statycznych i dynamicznych urządzenia. W tym okresie, jako doktor, a od roku 1968 już jako docent, rozwinął szeroko działalność dydaktyczną, zwracając szczególną uwagę na rozwój i modernizację laboratoriów radio-technicznych oraz budowę aparatury pomiarowej i stanowisk laboratoryjnych, a w późniejszym okresie na opracowanie bardzo dobrze przygotowanych wykładów z kilku przedmiotów dla studentów Wydziałów Elektrycznego, Automatyki i Mechanicznego.

W późniejszym okresie zaczął interesować się inną dziedziną elektroniki, a mianowicie elektroniczną aparaturą medyczną, służącą przede wszystkim do analiz i diagnostyki medycznej. Napływ aparatury medycznej z zagranicy, zakupywanej głównie przez kopalnie, oraz powstanie Zakładów TEMED w Zabrze, produkujących aparaturę medyczną, spowodował konieczność zapewnienia odpowiedniej kadry inżynierskiej. Doc. Kwieciński podjął energiczne działania w tym kierunku. Ówczesny Rektor Politechniki Śląskiej prof. dr inż. Jerzy Szuba i Władze Uczelni poparły inicjatywę doc. A. Kwiecińskiego oraz innych pracowników Wydziału Automatyki, dzięki czemu dla kształcenia w tej specjalności, został powołany w 1969 roku Oddział Elektronicznej Aparatury Medycznej. Absolwenci nowej specjalności mieli zapewniać obsługę i konserwację aparatury medycznej użytkowanej w szpitalach lub pracować przy jej produkcji w zakładach wytwarzających tę aparaturę.

Działalność dydaktyczną w zakresie elektroniki biomedycznej Oddział rozpoczął 1 października 1969 roku. Kierownikiem Oddziału został jego

organizator doc. dr inż. Aleksander Kwieciński. Jego wielką Zasługą było opracowanie, w ścisłej współpracy ze Śląską Akademią Medyczną, programu studiów dla tej specjalności.

W 1971 wspólnie z doc. dr inż. Jerzym Kopką doprowadził do powołania Instytutu Aparatury i Automatyki Medycznej (IAAM), ówczesnie jedyne tego typu instytutu w Polsce, w którym został zastępcą dyrektora. W Instytucie prowadzono prace badawcze i konstrukcyjne, przede wszystkim w zakresie elektronicznych urządzeń do szybkiej i kompleksowej analizy krwi. Bardzo obszerne prace, zarówno teoretyczne jak i konstrukcyjne, doprowadziły do powstania urządzenia do automatycznego pomiaru parametrów krwi, które zostało następnie wdrożone do produkcji, za co zespół konstruktorów otrzymał nagrodę Ministra NSZWiT oraz nagrodę Województwa Katowickiego.

Doc. Kwieciński był również kierownikiem prac naukowo-badawczych prowadzących do powstania, m.in., zestawu hematologicznego ZH-79 wdrożonego do produkcji w ówczesnych zakładach aparatury medycznej BIAZET w Białymstoku. Kolejnym ważnym urządzeniem opracowanym przez Jego zespół była „sztuczna nerka”, która po pomyślnym przejściu prób klinicznych została wprowadzona do produkcji. Wynikiem innych prac było przygotowanie konstrukcji zupełnie nowego rejestratora, pozbawionego części ruchomych, a przy tym wystarczająco szybkiego dla większości zastosowań medycznych. Wymienione prace były częściowo publikowane, a także wykorzystane jako tematy kilku prac doktorskich prowadzonych pod Jego kierownictwem. Osiągnięcie znaczących wyników prac naukowych i konstrukcyjnych oraz zawarcie wieloletnich umów IAAM z Ośrodkiem Badawczo-Rozwojowym Techniki Medycznej ORMED w Warszawie było podstawą decyzji władz o utworzeniu w Gliwicach Oddziału Centralnego Ośrodka Techniki Medycznej (COTM), którego został kierownikiem.

Dorobek naukowy doc. dr inż. A. Kwiecińskiego zawarty jest w 18 publikacjach, 10 patentach. Do najważniejszych publikacji należą 4 książki i skrypty (Elektronika przemysłowa – podręcznik akademicki, 5 wydań: 1961, 1965, 1975, 1976 oraz wydanie radzieckie w 1982 r.; Laboratorium Elektroniki – skrypt Pol. Śl. 1971, Elektronika medyczna t. II 1975; Aparatura analityczna i laboratoryjna – skrypt 1982; Automatyczny analizator hematologiczny – Problemy Techniki Medycznej 1977).

Wypromował 4 doktorów.

Był przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej – Oddziału Śląskiego, członkiem Komitetu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej

PAN w latach 1978-1980; Komitetu Metrologii PAN (1981-1982); członkiem Rady Redakcyjnej „Postępy Fizyki Medycznej”, przez wiele lat był członkiem Zarządu Oddziału Gliwickiego PTETiS.

Za wybitne osiągnięcia naukowe otrzymał Nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego: zespołowe (1976, 1977, 1981) oraz indywidualną (1978), Nagrodę Wojewódzką (1981) oraz nagrody Rektora PŚl. (1954, 1953, 1958, 1968, 1969, 1971, 1980).

Za swoje zasługi otrzymał Srebrną Odznakę 15-lecia Politechniki Śląskiej (1960), Medal 25-lecia Pol.Śl. (1969), Brązowy i Srebrny Medal za Zasługi dla Obronności Kraju (1967, 1969), Odznakę Zasłużonego Działacza Sportowego (1970), Złotą Odznakę Zasłużonego dla Rozwoju Województwa Katowickiego (1970), Odznakę 25-lecia Gliwic (1970), Złoty Krzyż Zasługi (1973), Odznakę Zasłużonego dla Pol.Śl. (1974).

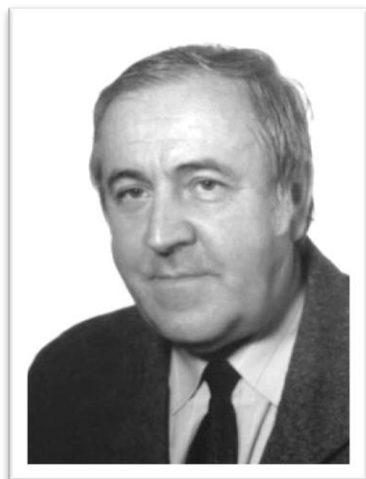
Przez cały okres pobytu w Gliwicach doc. A. Kwieciński rozwijał bardzo ożywioną działalność społeczną, przede wszystkim w dziedzinie sportu. Już jako student był jednym ze organizatorów AZS na Politechnice Śląskiej. W tym czasie był czynnym zawodnikiem sportów motorowych, biorąc udział w rajdach motocyklowych, w których uzyskał szereg wybitnych wyników. W późniejszych latach zajął się sportem lotniczym, zdobywając licencję pilota, a następnie zajął się sportem szybowcowym, dochodząc do Złotej Oznaki z diamentami. Przez wiele lat był członkiem Zarządu Głównego Aeroklubu i jego Główniej Komicji Szybowcowej. Za swoją działalność sportową otrzymał szereg medali i odznaczeń.

Wszystkie opisane powyżej obszary działalności doc. dr inż. Aleksandra Kwiecińskiego dobrze charakteryzują Jego energię, zainteresowania i pasję. Był człowiekiem o dużych i wszechstronnych zdolnościach, o nieprzeciętnym talencie konstrukcyjnym, o wielkiej pracowitości i zdolnościach organizacyjnych. Był człowiekiem cieszącym się ogólną sympatią otoczenia, mającym wielu oddanych przyjaciół.

Aleksander Kwieciński zmarł nagle 24 października 1982 roku w Gliwicach.

**Dr hab. inż. Leon Lasek, prof. Pol. Śl.
(1940-2012)**

(opracował Zdzisław Filus)

Profesor Leon Lasek urodził się 3 lutego 1940 roku w Mysłowicach. Studia wyższe odbył w latach 1959-64, rozpoczynając je na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej i kończąc na nowoutworzonym Wydziale Automatyki, na którym otrzymał dyplom mgr. inż. elektryka-automatyka (z wyróżnieniem) z numerem kolejnym 5. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał z wyróżnieniem w 1969 roku na Wydziale Automatyki. Obrona rozprawy doktorskiej na temat: „Poszerzanie wstęgi przenoszenia wzmacniacza prądu stałego z przetwarzaniem” odbyła się 30 czerwca 1969. Jej promotorem był Profesor Tadeusz Zagajewski. W roku 1988 Profesor Lasek opublikował monografię habilitacyjną: „Analiza i synteza układów generacyjnych”. 14 lutego 1989 roku odbyło się kolokwium habilitacyjne, po którym Rada Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki podjęła uchwałę o nadaniu mu stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie elektronika, a w czerwcu 1989 roku Centralna Komisja Kwalifikacyjna uchwałę tę zatwierdziła. Na stanowisko docenta w Politechnice Śląskiej został powołany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej 17 listopada 1989 roku. W roku 1991 został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Śląskiej.

Od początku pracy zawodowej w swej działalności naukowej zajmował się analizą i projektowaniem układów analogowych, teorią wzmocnienia napięć

stałych, generacją napięć zmiennych oraz wykorzystaniem metody macierzowej do analizy i syntezy analogowych układów elektronicznych. Przez kilka lat równolegle z pracą na uczelni prowadził badania w Ośrodku Naukowo-Badawczym EMAG w Katowicach. Były to prace z dziedziny iskrobezpiecznych układów zasilających. W wyniku tych prac został wdrożony do praktyki układ zasilacza iskrobezpiecznego o światowych parametrach. Efektem jego pracy naukowej jest kilkadziesiąt publikacji krajowych i zagranicznych i kilkanaście patentów. Wiele spośród prowadzonych przez niego prac znalazło zastosowanie w praktyce. Oprócz wspomnianego wcześniej zasilacza można tu wymienić: adaptację pieca indukcyjnego do hartowania przewodnic obrabiarek, skonstruowanie maszyn do programowanego nauczania, izolujący przetwornik integracyjny A/C dla systemu CAMAC, system automatycznej klasyfikacji blach metodą ultradźwiękową, przetworniki generacyjne jako czujniki bardzo wysokiej klasy.

Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez profesora Laska dotyczyły przede wszystkim układów elektronicznych i projektowania układów analogowych. Zawsze był on cenionym dydaktykiem, czego dowodem było między innymi kilkukrotne wyróżnienie go przez studentów tzw. Żółtą kredą. Bardzo ważnym elementem jego dorobku dydaktycznego jest około 20 skryptów, których był autorem, współautorem lub redaktorem. Między innymi był współautorem książki „Elementy i układy elektroniki w zadaniach” (PWN). W roku 2005 ukazała się jego ostatnia książka pt. „Analiza układów elektronicznych”. Książka ta miała charakter podręcznika uzupełniającego do wykładu z analogowych układów elektronicznych dla studentów kierunku Elektronika i Telekomunikacja na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki Politechniki Śląskiej i była efektem wieloletnich doświadczeń Profesora, zebranych podczas prowadzenia zajęć dydaktycznych z podstaw elektroniki i projektowania elektronicznych układów analogowych.

Pod opieką Profesora ponad stu studentów wykonało prace dyplomowe. Był też promotorem w sześciu pomyślnie zakończonych przewodach doktorskich.

Bogaty jest również dorobek organizacyjny Profesora Leona Laska. Już od końca lat sześćdziesiątych kierował różnymi zakładami na wydziale. W okresie od 1969 do 1980 roku był kierownikiem Zespołu Teoretycznych Podstaw Elektroniki, od 1980 do 1984 roku kierownikiem Zespołu Elektronicznych Układów Analogowych oraz kierownikiem Zakładu Podstaw Elektroniki w latach 2000 - 2005. Od roku 1990 do 1995 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu

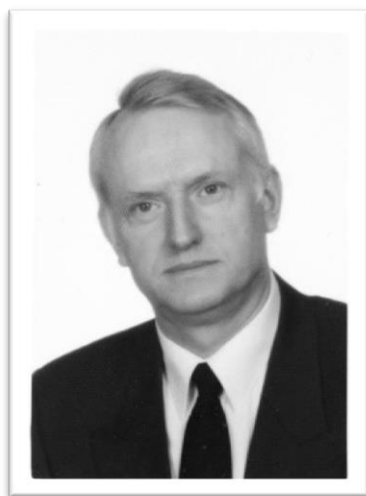
Elektroniki ds. dydaktyki. Był przedstawicielem Rady Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki w Senacie Politechniki Śląskiej. Na początku pierwszej dekady XXI wieku silnie zaangażował się w organizację i prowadzenie Zamiejscowego Ośrodka Wydziału AEiI w Sosnowcu. Należy również podkreślić, że w latach 1995-1998 – nie przerywając pracy dydaktycznej na Uczelni – profesor Lasek pełnił funkcję Prezydenta Miasta Mysłowice.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną otrzymał: Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złoty Medal za Długoletnią Służbę, Odznakę „Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej”, 5 nagród Ministra, 12 nagród Rektora Politechniki Śląskiej, sześciokrotnie był laureatem Złotej Kredy.

Profesor Leon Lasek zmarł 18 października 2012 roku.

**Dr inż. Michał Latarnik
(1944-1999)**

(opracował Ryszard Gessing)

Michał Latarnik rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w roku 1962. Należał niewątpliwie do najzdolniejszych kandydatów na studia. Już jako uczeń Liceum Ogólnokształcącego brał udział w XII i XIII Olimpiadzie Matematycznej, na której w roku 1962 uzyskał nagrodę w finale tej imprezy. W tym czasie opublikował również w czasopiśmie „Matematyka”, nr 5, 1962 zadania dla uczniowskich kół naukowych klas licealnych, co należy uznać za przypadek wyjątkowy.

W 1968 r. po uzyskaniu dyplomu ukończenia studiów wyższych z wyróżnieniem, na nowo powstałym Wydziale Automatyki, rozpoczął pracę w Katedrze Teorii Regulacji jako asystent. Od początku Jego pracy miałem okazję śledzić Jego postępy w pracy naukowej. Wyróżniał się zdolnościami, aktywnością i zaangażowaniem w pracy naukowej. Swoją bardzo pozytywną ocenę wyników Jego pracy zawarłem w załączonej „Opinii o mgr. inż. M. Latarniku w związku z jego podaniem o otwarcie przewodu doktorskiego”.

Gliwice, dnia 3.X.1970r

OPINIA

o Mgr inż. M.LATARNIKU w związku z Jego
podaniem o otwarcie przewodu doktorskiego.

Mgr inż. M.Latarnik pracuje w Katedrze Kompleksowych Systemów Sterowania od początku 1968r i w tym czasie dał się poznać jako pracownik naukowy wyjątkowo uzdolniony, solidny i pracowity. Oprócz prowadzenia zajęć dydaktycznych na które się składały ćwiczenia tablicowe, laboratoryjne z Teorii Regulacji I i II i z Maszyn Analogowych, od początku brał czynny udział w pracach naukowych Katedry.

Jego prace naukowe dotyczyły w głównej mierze metod identyfikacji obiektów dynamicznych i w tym zakresie uzyskał On już pewne oryginalne i interesujące rezultaty. Otrzymane wyniki zostały przez niego opublikowane w Zeszytach Naukowych Politechniki Śląskiej i w Materiałach Konferencji Szkoleniowej pt. "Modele matematyczne i identyfikacja procesów". Wygłosił On również kilka referatów na Seminarium Automatyki na Sesji Naukowej Wydziału Automatyki, na w/w Konferencji Szkoleniowej PAN-u, na zebraniach naukowych PTETS. Za pracę nadesłaną na Konkurs PTETS "Identyfikacja metodą zmiennego modelu..." uzyskał I - szą nagrodę.

Oprócz tego Mgr inż. M.Latarnik prowadził również prace konstrukcyjno-laboratoryjne w wyniku których przebudował układ sterowania maszyną analogową KTR-3 przystosowując ją do pracy iteracyjnej.

Reasumując uważam, że Mgr inż. M.Latarnik jest bardzo wartościowym pracownikiem naukowym wykazującym się takimi pozytywnymi cechami jak wysokie uzdolnienie i duża pracowitość oraz posiadającym już konkretne osiągnięcia naukowe. Dlatego uważam, że jest On w pełni przygotowany do otwarcia przewodu doktorskiego.

Kierownik Studium

Doc.dr hab.R.Gessing

Michał Latarnik był pierwszym moim doktorantem i z perspektywy czasu oceniam, że był jednym z najlepszych. Do tej pory utkwiło mi w pamięci zdarzenie, które charakteryzowało Jego osobowość. Kiedy w okresie przygotowywania Jego pracy doktorskiej, po całym dniu wychodziliśmy z pracy i zobaczyliśmy na korytarzu malarza, który malował pomieszczenia, ówczesny mgr. inż. M. Latarnik skomentował to jak następuje: *„niech pan spojrzysz panie docencie, przez cały dzień pracy myśmy zrobili niewiele, a pan malarz w tym czasie pomalował cały korytarz – przynajmniej widać efekty jego pracy”*.

To był właśnie cały Latarnik, nie zadawała Go wyniki prac teoretycznych, nawet, jeśli były bardzo wartościowe (patrz notatka: „Dr inż. Michał Latarnik adiunkt w Instytucie Kompleksowych Systemów Sterowania”, niepodpisana, ale pod którą z pełnym przekonaniem mogę się podpisać). Satysfakcję dawały Jemu dopiero wyniki prac konkretnych, mających bezpośrednie zastosowanie w praktyce.

Niestety straciliśmy Go w 1981r., kiedy w czasie niepokojów związanych z okresem „Solidarności”, korzystając z okresu odwilży, wyjechał wraz z rodziną do Niemiec. Trochę mnie tą decyzją rozczarował. Ale z drugiej strony, dopiero tam, pracując przez blisko 20 lat w firmie Continental Teves AG & Co. OHG mógł się poczuć całkowicie spełniony.

Ze smutkiem dowiedzieliśmy się, że we wrześniu 1999 zginął w wypadku samochodowym.

Ten okres Jego działalności podsumowała żona, pisząc po pogrzebie, w liście skierowanym do mnie następujące słowa:

„...Mąż kochał swoją pracę i był z niej dumny. Jego praca – była jego życiem. Zbyt wiele wymagał od samego siebie. Był bardzo ambitny, przy tym do przesady skromny. Swoją osobę stawiał na samym końcu. W czasie nabożeństwa żałobnego dowiedziałam się, że zgłosił ponad 40 wynalazków, z czego 30 opatentował. On niewiele opowiadał o swojej pracy...”

Krótko, ale prawdziwa charakterystyka Michała Latarnika.

Gliwice dnia 6.XII.1973 r.

Dr inż. Michał **LATARNIK**
adiunkt w Instytucie Kompleksowych Systemów Sterowania

Urodził się 31 października 1944 r. w Rudzie Śląskiej.

Studia wyższe ukończył z wyróżnieniem w marcu 1968 r. na Wydziale Automatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach, uzyskując tytuł magistra inżyniera elektryka - automatyka.

Pracę doktorską na temat:

" Sterowanie zbliżone do optymalnego przy niepełnej informacji o zakłóceniach "

wykonał na Wydziale Automatyki i Informatyki Politechniki Śląskiej pod kierunkiem promotora Doc.dr.hab.inż. Ryszarda Gessinga.

Obrona publiczna powyższej pracy odbyła się w dniu 13 czerwca 1973 roku na Wydziale Automatyki i Informatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Praca została wyróżniona uchwałą Rady Wydziału Automatyki i Informatyki.

Praca doktorska Dr inż. M.Latarnika dotyczy bardzo ważnych z punktu widzenia zastosowań praktycznych zagadnień sterowania prawie optymalnego w obecności zakłóceń przy niepełnej znajomości tych ostatnich.

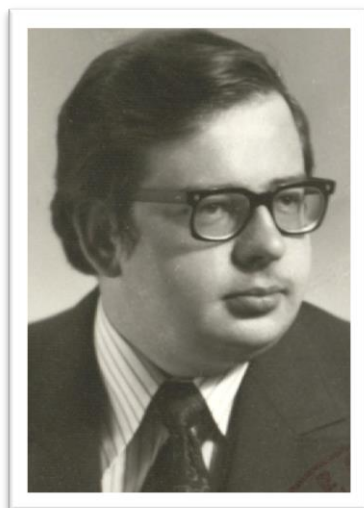
W dotychczasowych pracach tego rodzaju zagadnienia były traktowane w sposób stochastyczny, co prowadziło do bardzo skomplikowanych i często mało przydatnych praktycznie wyników.

Dr inż. Michał Latarnik w swojej pracy zastosował podejście deterministyczne, odkrywając i udowadniając pewną nową własność układów, polegającą na możliwości sterowania nimi w sposób prawie optymalny w oparciu o znajomość zakłóceń tylko w najbliższej przyszłości w stosunku do aktualnej chwili,

Można uważać że jest to pierwsza praca, której z powodzeniem zastosowano podejście deterministyczne do omawianych zagadnień uzyskując bardzo ciekawe, wartościowe i w pełni oryginalne wyniki.

**Dr inż. Ryszard Maceluch
(1952-2010)**

(opracował Stanisław Kozielski)

Urodził się 8 grudnia 1952 roku w Gliwicach. Z Politechniką Śląską Ryszard Maceluch związany był od 1969 roku, najpierw jako student na Wydziale Automatyki i Informatyki, a od października 1974, jako asystent stażysta w Zespole Teleinformatyki Instytutu Kompleksowych Systemów Sterowania. Tytuł doktora nauk technicznych Ryszard Maceluch uzyskał w roku 1992 broniąc rozprawy pt. „Analiza wybranej klasy kodów stosowanych w transmisji światłowodowej”. Od listopada 1992 roku dr Maceluch pracował na stanowisku adiunkta w Instytucie Informatyki na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki.

W okresie 1974-1977 dr inż. Ryszard Maceluch interesował się zagadnieniami organizacji przesyłania informacji w systemach cyfrowych, jako uczestnik projektu „Autonomiczny Kanał Wejść Analogowych AKWA100”, którego prototyp wykonał ówczesny Zakład Doświadczalny Politechniki Śląskiej.

Od 1978 roku, Ryszard Maceluch zajmował się zagadnieniem ochrony informacji w systemach cyfrowych stając się wysoko cenionym specjalistą w tym obszarze. Główne osiągnięcia badawcze Ryszarda Macelucha są związane z kodowaniem informacji. Prowadził między innymi badania nad:

- metodami oceny kodów transmisyjnych dla potrzeb systemów wymiany informacji w sieciach komputerowych,
- przydatnością koderów kodów alfabetycznych w systemach kryptograficznych,
- metodami doboru struktury układu szyfrującego i konstrukcji klucza szyfru.

Rezultaty swoich prac Ryszard Maceluch opublikował w kilkunastu publikacjach, rozdziałach książek i skryptów.

Dr inż. Ryszard Maceluch był barwną postacią o wielu talentach, zainteresowaniach i szerokiej wiedzy. Był doskonałym wykładowcą, interesował się muzyką, historią i filozofią, wspaniale łączył wiedzę techniczną z wiedzą humanistyczną.

Zmarł 21 grudnia 2010 roku w Gliwicach, gdzie został pochowany.

**Prof. zw. dr hab.inż. Stanisław Malzacher
(1924-1996)**

*(opracowali: Leszek Dziczkowski, Maria
Dziczkowska, Maria Malzacher)*

Urodził się 11 sierpnia 1924 r. we Lwowie w rodzinie inteligenckiej, jako jedyne dziecko Henryka i Stanisławy z Pilawskich. Rodzina Malzacherów wywodziła się z Helwecji (Szwajcaria) i w połowie XIX w. Jego pradziadek osiadł na stałe we Lwowie. Dom rodzinny państwa Malzacherów znajdował się na Łyczakowie w secesyjnej kamienicy przy ul. Piaskowej 6. Tam też urodził się, spędzał lata dzieciństwa i młodości, aż do wyjazdu ze Lwowa w 1946 r. Naukę rozpoczął w 1930 r. w Publicznej Szkole Powszechnej męskiej im. św. Antoniego. W latach 1936 -1939 (do czerwca), kontynuował naukę w VI Gimnazjum im. Stanisława Staszica, mieszającym się w kamienicy przy ul. Łyczakowskiej 37. Była to renomowana szkoła, ciesząca się dużym uznaniem. Ukończył tam trzy klasy. Wybuch II wojny na krótko przerwał Jego edukację. W czasie okupacji sowieckiej, podjął naukę w średniej szkole ogólnokształcącej nr 15 (później nr 12), kończąc tam w latach 1939-1941 ósmą i dziewiątą klasę. Jak sam wspominał, rodzice, obserwując jego zainteresowania, kupili mu jeszcze przed wojną książkę „Doświadczenia elektrotechniczne” E. Schnetzlera (wyd. B. Kotula), zawierającą opisy działania i budowy prostych modeli maszyn elektro-

statycznych, silników i prądnic. Książka ta stała się niejako pierwszym impulsem w poszukiwaniu twórczych „wynalazków”.

W kwietniu 1940 roku kolejna deportacja lwowian objęła najbliższą rodzinę S. Malzachera, w trakcie której wywieziona została do Kazachstanu Jego babcia i siostra matki. W czasie okupacji niemieckiej młody Stanisław wstąpił w 1941 r. na Wydział Elektryczny Państwowej Technicznej Szkoły Zawodowej. Ukończył ją w czerwcu 1943 roku uzyskując dyplom technika-elektryka. Równocześnie uczestniczył w zajęciach prowadzonych w ramach tajnego nauczania w liceum o profilu matematyczno-fizycznym, zdając w tym samym 1943 roku egzamin dojrzałości, zweryfikowany po wojnie w 1947 r. w Krakowie. W tym czasie, aby wspomóc materialnie rodziców, Stanisław zajmował się dorywczo handlem używanymi książkami. Od września 1943 do czerwca 1944 pracował jako praktykant po szkole technicznej w Lwowskich Warsztatach Kolejowych. Przy wsparciu dyrektora Warsztatów mógł rozwijać swe zainteresowania w dziedzinie elektroniki. Konstruował i praktycznie realizował wraz z grupą kolegów radiowe urządzenia odbiorcze. Po ponownym zajęciu Lwowa przez wojska sowieckie i uruchomieniu Lwowskiego Instytutu Politechnicznego – w ramach dawnej Politechniki Lwowskiej, rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym, na którym do chwili wyjazdu do Polski w 1946 roku ukończył cztery pełne semestry. Dalsze studia kontynuował już na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Dyplom magistra inżyniera elektryka Stanisław Malzacher uzyskał w specjalności telekomunikacja w listopadzie 1949 roku, na podstawie obronionej pracy na temat: „Piec indukcyjny wielkiej częstotliwości”. Jeszcze podczas studiów we wrześniu 1947 roku został zatrudniony w Politechnice Śląskiej obejmując stanowisko młodszego asystenta i stając się współpracownikiem prof. Tadeusza Zagajewskiego w Katedrze Radiotechniki. Katedra ta, przemianowana później na Katedrę Elektroniki Przemysłowej, została w 1964 roku przeniesiona do nowo utworzonego Wydziału Automatyki (obecnie Wydział Automatyki, Elektroniki i Informatyki). W 1950 roku, zostaje mianowany starszym asystentem, a w 1952 zostaje adiunktem. Katedra Radiotechniki, której pracownikiem był Stanisław Malzacher, w 1954 roku przekształca się w Katedrę Elektroniki Przemysłowej.

Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1963 roku na macierzystej uczelni. Tematem rozprawy była „Analiza mostka Maxwella o nieliniowych indukcyjnościach”.

Katedra Elektroniki Przemysłowej w 1964 roku stanowiła ważną jednostkę powstającego Wydziału Automatyki.

W 1966 roku został mianowany docentem etatowym. Zaraz po tym powierzono mu funkcję Prodziekana ds. Nauki na Wydziale Automatyki, którą pełnił do 1973 roku. W latach 1969-1971 sprawował funkcję kierownika Katedry Elektroniki. W lutym 1975 przyznano mu tytuł profesora nadzwyczajnego. Rada Państwa nadała mu tytuł profesora zwyczajnego nauk technicznych w 1991 roku.

W 1981 roku Profesor w wyniku pierwszych wolnych wyborów władz akademickich (jako człowiek bezpartyjny) został wybrany Dziekanem Wydziału Automatyki i Informatyki. Funkcję tę pełnił w kadencji od X. 1981 do IX. 1984 roku. W okresie od października 1983 do końca września 1984 był dyrektorem Instytutu Elektroniki, a następnie, od 1984 do 1994, zastępcą dyrektora do spraw nauki. We wrześniu 1994 roku przeszedł na emeryturę.

Od 1978 roku do 1994 pracował też w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Opolu, gdzie wykładał elektronikę dla studentów Wydziału Elektroniki i Automatyki. Wcześniej w latach 1968-1975 prowadził zajęcia na Uniwersytecie Śląskim.

Od początku działalności w Politechnice Śląskiej, tj. od 1947 roku, tematyka prac zarówno ogłoszonych drukiem, jak i zrealizowanych praktycznie przez prof. S. Malzachera, dotyczyła zawsze układów elektronicznych, miernictwa elektronicznego i badań nieniszczących. Jego zainteresowanie tą ostatnią tematyką wynikało z realizacji wieloletniej praktyki przemysłowej (w różnych instytucjach branżowych pracował w wymiarze $\frac{1}{2}$ etatu). Na szczególną uwagę zasługuje 30-letnia współpraca w zakresie badań nieniszczących z Instytutem Metalurgii Żelaza w Gliwicach oraz liczne osobiste kontakty z naukowcami o podobnych zainteresowaniach w kraju i za granicą. Z tej dziedziny wykonał pracę doktorską, pisał artykuły i skrypty, wygłaszał referaty. Był promotorem 15 prac doktorskich (w tym 3 wyróżnione, a 2 otrzymały nagrodę Ministra), z których 10 o tematyce dotyczącej układów elektronicznych stosowanych w miernictwie i badaniach nieniszczących.

Prof. S. Malzacher był autorem lub współautorem 76: artykułów i ogłoszonych drukiem referatów itp., 9 książek i 11 skryptów (niektóre powtarzane w wielokrotnych wydaniach, jedna książka została przetłumaczona na język rosyjski).

W dydaktyce prof. S. Malzacher był zwolennikiem nowoczesnego, tzw. „obudowanego” wykładu, korzystającego – w rozsądny sposób – z możliwości, jakie stwarza współczesna „technologia kształcenia”. W swoim czasie lansował na Uczelni stosowanie tzw. elektronicznych maszyn dydaktycznych na wzór amerykański i nauczania wspomaganego komputerem. Zasady te w miarę możliwości wykorzystywał w prowadzonych przez siebie wykładach np. z układów elektronicznych (I i II). Wszystkie prace dyplomowe w kierowanym przezeń Zakładzie Podstaw Elektroniki były powiązane z aktualnie prowadzonymi pracami naukowymi.

Odłąbną, ale ściśle związaną z nauką, była jego działalność dotycząca wdrażenia w gospodarce narodowej nowoczesnych rozwiązań technicznych. Do 1975 r. prof. S. Malzacher opracował 10 oryginalnych, opatentowanych rozwiązań przetworników i układów pomiarowych, które zostały następnie wdrożone w przemyśle. Były to między innymi układy elektroniczne do pomiaru sił w obrabiarkach specjalnego typu (niektóre przez 10 lat były przedmiotem eksportu), układy do badania parametrów drgań mechanicznych itp.

Był ponadto również autorem elektronicznego sejsmometru do badania drgań górotworu (GIG), współautorem przyrządu do pomiaru grubości ścian stalowych jednostronnie dostępnych, wielu wersji tzw. „mostków sortujących” do badań nieniszczących i innych.

W latach 1975-1980 opracował wraz z zespołem system przetwarzania komputerowego wyników nieniszczącej kontroli grubych blach stalowych. Było to pierwsze tego rodzaju urządzenie w kraju, zainstalowane w jednej z hut. W okresie 1981-1985 została opracowana przez wspomniany zespół nowa, tzw. elektromagnetyczno-akustyczna metoda wytwarzania i odbioru fal ultradźwiękowych; ma ona bardzo istotne znaczenie w badaniach nieniszczących.

Od 1983 roku prof. S. Malzacher pracował wraz z grupą współpracowników nad wiroprowodową konduktometrią ze wspomaganie komputerowym. Prace te stały się źródłem inspiracji dla publikacji, referatów i rozpraw doktorskich. Jednym z najciekawszych i oryginalnych rozwiązań z tej dziedziny jest pierwszy polski wzorzec konduktywności dla konduktometrii wiroprowodowej.

Jako znany w kraju specjalista z dziedziny układów elektronicznych i aparatury elektronicznej, prof. S. Malzacher był recenzentem wielu prac doktorskich, opiniodawcą prac habilitacyjnych i dorobku naukowego itp.

W ostatnim dwudziestoleciu był członkiem Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej PAN, Komitetu Telekomunikacji PAN i Polskiego Komitetu

Elektrotermii. Był wielokrotnie wyróżniony nagrodami ministerialnymi i rektorskimi.

W uznaniu swoich zasług został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1973), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1980) oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1993).

Poza pracą zawodową S. Malzacher prowadził różnorodną działalność społeczną i kulturalną. Należał m. in. czynnie do Towarzystwa Miłośników Lwowa oraz Towarzystwa Miłośników Ziemi Suskiej w Suchej Beskidzkiej, uczestnicząc w różnych spotkaniach i sympozjach.

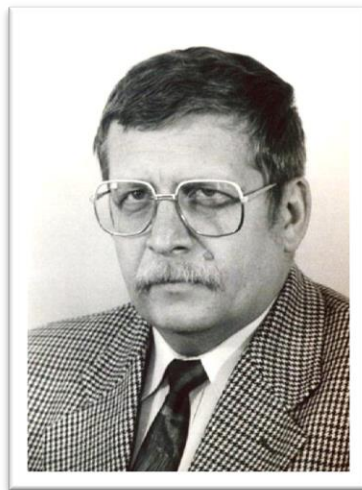
W różnych okresach życia S. Malzacher posiadał liczne zainteresowania, pasje i hobby. W latach powojennych należał do Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego. Korzystając z zawartej w 1955 roku między Polską i Czechosłowacją konwencji turystycznej, wędrował szlakami Polskich i Słowackich Tatr. Wśród innych wielu jego pasji wymienić można: turystykę wodną, motorową i pieszą, a także próby latania na szybowcu. Pasjonował się też fotografią artystyczną, ale największą pasją Jego życia było czytanie książek. Lubił literaturę piękną i historyczną, interesował się historią sztuki – sam był dobrym akwarelistą, znawcą obrazów polskich malarzy impresjonistów, entuzjastą dobrych koncertów. Zainteresowania humanistyczne i umiejętności krasomówcze pozwoliły mu na wyjątkowo ciekawe prowadzenie zajęć dydaktycznych. Jedną z Jego dawnych studentek wspomina wykład, którego tematem była zasada działania tranzystora:

Tranzystor jest jak ciasteczko przełożone warstwą dżemu poziomkowego. Górna i dolna warstwa ciasteczka to kolektor i emiter. Pomiędzy nimi jest cieniutka warstwa dżemu poziomkowego, która stanowi bazę. Używamy dżemu poziomkowego, dlatego że jest drogi i musimy go oszczędnie stosować. Wynika z tego, że grubość bazy jest bardzo mała w porównaniu z grubością kolektora i emitera.

Profesor Stanisław Malzacher zmarł 9 stycznia 1996 roku. Pochowany został w Gliwicach.

**Dr inż. Leszek Markiewicz
(1947-1999)**

*(opracowali: Jerzy Ihnatowicz, Łucja
Lewandowska)*

Urodził się w 1947 roku we Wrocławiu. W 1965 roku ukończył liceum ogólnokształcące w Stalowej Woli i rozpoczął studia na Wydziale Automatyki Politechniki Śląskiej. W 1970 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera o specjalności elektroniczne urządzenia automatyki broniąc pracę dyplomową pt.: "Urządzenie do automatycznego wstrzykiwania i rejestracji kontrastu we krwi". Od 1970 roku rozpoczął pracę, początkowo jako asystent w Oddziale Elektronicznej Aparatury Medycznej, a potem jako starszy asystent w Instytucie Aparatury i Automatyki Medycznej Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Od tego czasu związany był z problematyką miernictwa elektromedycznego i aparatury medycznej. Brał udział w pracach zespołu opracowującego automatyczne analizatory parametrów krwi. Jego główne zainteresowania koncentrowały się na pomiarach hematokrytu, stąd też pochodziła tematyka pracy doktorskiej "Metodyka i aparatura do wyznaczania składu objętościowego dwufazowych zawiesin, zwłaszcza hematokrytu", którą obronił w 1980 roku. Rozpoczął wówczas pracę jako adiunkt w Instytucie Aparatury i Automatyki Medycznej, a po zmianach organizacyjnych w Instytucie Elektroniki, w którym w latach 1990/91 i 1992/93 pełnił obowiązki kierownika Zakładu Elektroniki Biomedycznej. Oprócz tych obowiązków prowadził na terenie Wydziału Automatyki,

Elektroniki i Informatyki działalność nadobowiązkową, kierując kursami z zakresu zastosowania sprzętu komputerowego oraz na terenie miasta Gliwic współpracując z Rejonowym Urzędem d/s Zatrudnienia.

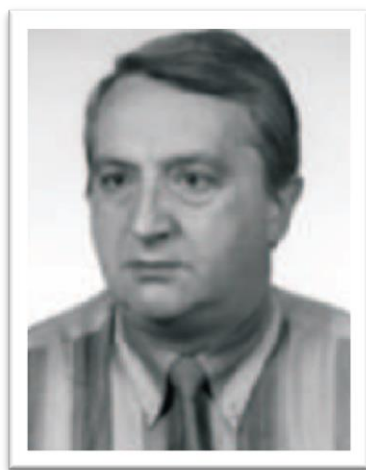
Ciekawym problemem, którym zajmował się były prace związane z wyznaczaniem momentu owulacji. Zaowocowały one konstrukcją przyrządu i licznymi publikacjami. W latach 1990-98 zainicjował nową w Instytucie tematykę badawczą dotyczącą wpływu stanu środowiska naturalnego na zachorowalność na choroby nowotworowe. Efektem tych prac był projekt badawczy pt. *"Opracowanie metodyki badań zależności statystycznych między rozkładem terytorialnym wybranych czynników ekologicznych, a zachorowalnością na choroby nowotworowe na terenie Śląska"* finansowany przez KBN, a kierowany przez Niego i realizowany wspólnie z Instytutem Onkologii w Gliwicach. Został on wysoko oceniony i zakwalifikowany do wdrożenia w Instytucie Onkologii w Gliwicach oraz Ośrodku Badań i Kontroli Środowiska w Katowicach. Dr inż. Leszek Markiewicz współpracował z Ośrodkiem Badawczo-Rozwojowym Elektronicznej Aparatury Medycznej w Zabrze, obecnie Instytutem Techniki i Aparatury Medycznej. Kontakty, które utrzymywał z wieloma zakładami przemysłowymi na terenie Śląska, stanowiły dla Niego inspirację dla wielu prac badawczych oraz tematów prac dyplomowych. Ostatnie Jego prace dotyczyły zastosowań informatyki w służbie zdrowia. W ramach tej problematyki zainicjował zajęcia z Informatycznych Systemów Szpitalnych. Tematyka biomedyczna dominowała w zajęciach dydaktycznych, które prowadził dla studentów Wydziałów: Automatyki, Elektroniki i Informatyki, Mechanicznego-Technologicznego, Organizacji i Zarządzania. Wykładał również na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach.

Był autorem, bądź współautorem kilkudziesięciu publikacji krajowych i zagranicznych, raportów wewnętrznych z prac BK i BW oraz skryptów. Za osiągnięcia naukowe był w roku 1978 wyróżniony nagrodą Ministra Edukacji Narodowej oraz wielokrotnie nagrodami Rektora Politechniki Śląskiej za działalność zarówno naukową jak i dydaktyczną, został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, Odznaką Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej. Był mężem zaufania grupy związkowej, a w 1980 roku członkiem założycielem grupy inicjatywnej NSZZ "Solidarność" Politechniki Śląskiej i przewodniczącym koła. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej i Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Dr inż. Leszek Markiewicz zmarł w 1999 r. Pochowany jest na Cmentarzu Lipowym w Gliwicach.

**Dr hab. inż. Adam Mrózek
(1948-1999)**

*(opracowali: Tadeusz Czachórski, Ryszard
Winiarczyk)*

Adam Mrózek urodził się 3 lutego 1948 r. w miejscowości Pewel Mała koło Żywca. Po ukończeniu liceum w Żywcu, w latach 1965-1970 studiował na wydziale Automatyki (Informatyki jeszcze nie było) uzyskując dyplom magistra inżyniera automatyka, specjalność – systemy automatyki kompleksowej. W 1974 r. uzyskał z wyróżnieniem stopień doktora nauk technicznych nadany już przez Radę Wydziału Automatyki i Informatyki (tytuł rozprawy „Analiza układów uśredniających w systemach automatyki kompleksowej”). W 1989 r. uzyskał habilitację w dziedzinie nauk technicznych, w zakresie informatyki – akwizycja, reprezentacja i utylizacja wiedzy w systemach komputerowego wspomagania procesów decyzyjnych, nadany przez Radę naszego wydziału na podstawie rozprawy habilitacyjnej „Modele wnioskowania operatorów i ich wykorzystanie w komputeryzacji obiektów technologicznych”. W momencie jego przedwczesnej śmierci wniosek Rady IPI PAN o nadanie mu tytułu profesora nauk technicznych znajdował się w Centralnej Komisji.

Od 1970 roku, nieprzerwanie do końca życia, pracował w Instytucie Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN (który początkowo był Zakładem Systemów Automatyki Kompleksowej PAN), od 1975 roku na stanowisku

adiunkta, a od 1989 roku na stanowisku docenta. Od 1977 roku był zastępcą dyrektora instytutu do spraw naukowych. W 1992 roku rozpoczął też pracę w Instytucie Informatyki Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W marcu 1998 r. został zastępcą dyrektora Instytutu do spraw naukowych i kierownikiem Zakładu Teorii i Projektowania Systemów Informatycznych.

Swoje zainteresowania i prace opisał sam we wniosku o nadanie tytułu profesora w następujący sposób:

„Główny kierunek moich zainteresowań badawczych ukształtował się w wyniku długoletnich, często negatywnych, doświadczeń związanych z próbami syntezy i praktycznej komputerowej implementacji algorytmów sterowania w czasie rzeczywistym złożonymi obiektami technologicznymi, opartych na ich modelach matematycznych.

W połowie lat 70-tych podjąłem próbę, opartą na osobistych doświadczeniach praktycznego sterowania piecem obrotowym do wypalania klinkieru w cementowni, wykorzystania wiedzy i doświadczenia operatorów obiektów technologicznych jako dodatkowego źródła informacji, które może być wykorzystane w procesie syntezy algorytmów sterowania. Zaowocowało to prowadzeniem do literatury pojęcia modelu wnioskowania człowieka – operatora, a także sformułowania problemu jego identyfikacji, analizy i komputerowej implementacji. Okazało się przy tym, że pojęcie i identyfikacja modelu wnioskowania operatora są nierozdzielnie związane z problemami akwizycji i komputerowej reprezentacji informacji wykorzystywanej przez człowieka na przykład w trakcie sterowania obiektem technologicznym.

Jak wiadomo, informację, którą wykorzystuje człowiek w realizowanych przez niego, różnorodnych procesach decyzyjnych, charakteryzuje nieostrość, niepełność i niepewność w probabilistycznym sensie. Ta ogólnie rozumiana niepewność informacji wykorzystywanej przez człowieka utrudniła proces jej akwizycji i komputerowej reprezentacji wskazując przy tym na potrzebę wykorzystania do tego celu odpowiednich narzędzi formalnych.

Początkowo (lata 1974,1975) starałem się wykorzystać do tego celu metody oparte na podanej przez L.A. Zadeha w 1965 r. teorii zbiorów rozmytych (fuzzy sets). Napotkałem jednak na znaczne trudności na etapie określania, za pomocą operatorów – ekspertów, odpowiednich funkcji przynależności dla zadania semantyki wykorzystywanych przez nich pojęcie nieostrych, a związanych z opisem sytuacji w sterowanym obiekcie. Te trudności, a także znaczne ograniczenie możliwości

ich praktycznej implementacji, w dostępnych wtedy środowiskach sprzętowo-programowych tzw. minikomputerów przemysłowych, spowodowały, że „odkryłem” dobrze ugruntowany w latach 60-tych formalizm tablic decyzyjnych. Moje szczególne zainteresowanie dotyczyło tablic decyzyjnych o rozszerzonych pozycjach warunków, które uznałem za nadające się do reprezentacji, a także praktycznej, komputerowej implementacji szerokiej klasy modeli wnioskowania operatorów. Wykorzystując formalizm tablic decyzyjnych o rozszerzonych pozycjach warunków, a także realizując praktycznie, w środowiskach dostępnych wtedy, relatywnie prostych, systemów operacyjnych minikomputerów jak np. ARLX, RSX, CPM, MPM, ISIS, XENIX, odpowiednie preprocesory tablic decyzyjnych zrealizowałem, wraz z kierowanymi przez mnie zespołami i wdrożyłem systemy komputerowego wspomagania operatorów między innymi: pieca obrotowego do wypalania klinkieru w cementowni ODRA w Opolu, pieców do topienia na Odlewni Wałków i Tulei, a także Walcowni Wlewków w HMN Szopienice, wielkiego pieca w KM Huta Katowice.

Formalizm tablic decyzyjnych o rozszerzonych pozycjach warunków, elegancki i relatywnie prosty przy ich komputerowej implementacji, miał jedną wadę, a mianowicie problem formalnej weryfikacji ich dobrej określoności (determinizm, brak nadmiarowych reguł decyzyjnych) w przypadku ich dużych rozmiarów (duża liczba tzw. atrybutów warunkowych i decyzyjnych). Zamiana takiej tablicy decyzyjnej o rozszerzonych pozycjach warunków na równoważną jej semantycznie tablicę decyzyjną o ograniczonych pozycjach warunków dla której istnieją, oparte na algebrach Boole’a metody formalnej analizy jej dobrej określoności, nie zawsze jest praktycznie realizowalna.

Na początku lat 80-tych osobiście zetknąłem się z prof. Z. Pawlakiem, który podał wtedy i intensywnie rozwijał teorię zbiorów przybliżonych (rough sets). Szybko okazało się, że elementy tej teorii i oparte na nich metody analizy danych mogą być efektywnie wykorzystane do badania poprawnej określoności tablic decyzyjnych o rozszerzonych pozycjach warunków, praktycznie dowolnych rozmiarów.

Dodatkowo, wykorzystując takie pojęcia właściwe teorii zbiorów przybliżonych jak rdzeń i redukt względne zbioru atrybutów warunkowych, można je było radykalnie upraszczać, zachowując ich semantyczną równoważność, przed etapem komputerowej implementacji. w swoich publikacjach wskazałem także na fakt, że elementy teorii zbiorów przybliżonych są efektywnym narzędziem syntezy

regułowych baz wiedzy jako podstawowych elementów tzw. systemów eksperckich.

Zająłem się także problemem odpowiedzi na pytanie, jakie środowiska operacyjno-programowe dostępnych komputerów nadawały by się najlepiej do implementacji, opartych na regułowych bazach wiedzy, systemów eksperckich.

Wskazałem na język programowania PROLOG a zwłaszcza na takie, związane z jego praktycznymi implementacjami, środowiska jak: Turbo PROLOG//DOS, AMZI PROLOG//WINDOWS, QUINTUS PROLOG/SOLARIS, podając przykłady praktycznej implementacji systemów komputerowego wspomagania różnorodnych procesów decyzyjnych, na przykład: Huta Cynku Miasteczko Śląskie, wybrane, ekonomiczne procesy decyzyjne, diagnostyka medyczna.

Zaproponowałem także ideę tzw. kontrolera przybliżonego – rough controller jako procesora tablic decyzyjnych (regułowych baz wiedzy) wraz z jego praktyczną emulacją z wykorzystaniem prostego mikroprocesora firmy MOTOROLA.

Monograficzne ujęcie, niektórych, wspomnianych powyżej zagadnień przedstawiłem w swojej rozprawie habilitacyjnej z 1989 r.

Zdając sobie sprawę, że rozwój i upowszechnianie środków, narzędzi i metod informatyki zależy w dużym stopniu od posiadanych algorytmów i możliwości ich praktycznej, komputerowej implementacji zaproponowałem następujący paradygmat, który, moim zdaniem, umożliwi szersze sięganie po sposoby rozwiązywania przez ludzi różnorodnych zadań jako źródło syntezy odpowiednich algorytmów:

$\langle \text{algorytm człowieka} \rangle ::= \langle \text{regułowa baza wiedzy} \rangle + \langle \text{mechanizm wyboru reguły decyzyjnej} \rangle.$

Aktualnie, z badawczego punktu widzenia, interesujący jest drugi człon tego paradygmatu, tj. próba odpowiedzi na pytanie jak, na podstawie obserwacji sposobu zachowania się człowieka w procesie rozwiązywania określonych zadań, dokonać syntezy automatu (tzw. maszyny stanów FSM), który będzie naśladował to zachowanie.

Wykorzystując formalizm normalnych algorytmów Markowa i deterministycznych systemów produkcyjnych otrzymałem pierwsze zachęające rezultaty rozwiązania tego problemu. Do jego pełnego rozwiązania przywiązuję ogromną wagę zwłaszcza w kontekście projektowania i praktycznej implementacji komputerowej różnorodnych systemów informatycznych. Jak wiadomo, kluczowym problemem jest nadal problem opracowania efektywnych metod formalnych uła-

twiących proces specyfikacji funkcji i zadań systemów informatycznych w kontakcie użytkownik – informatyk.

Badania te realizuję wspólnie z byłymi lub aktualnymi doktorantami z różnych uczelni wyższych w Polsce.

Wśród wielu innych obowiązków Adam Mrózek był, w IITiS PAN, odpowiedzialny za współpracę naukową z zagranicą, w szczególności dotyczyło to wieloletniej współpracy z Instytutem Problemów Sterowania Rosyjskiej Akademii Nauk w Moskwie i z Instytutem Cybernetyki Technicznej Kirgiskiej Akademii Nauk w Biszkeku, Kirgistan. Była to nie tylko współpraca ściśle naukowa, ale też przynosząca serdeczne stosunki z tamtejszymi naukowcami i dająca nam wiele do myślenia.

Adam Mrózek zmarł przedwcześnie w 1999 roku.

Tadeusz Czachórski:

Adama poznałem w 1972 r. rozpoczynając pracę w Zakładzie Systemów Automatyki Kompleksowej (ZSAK) PAN. Wkrótce, po odejściu prof. Z. Bubnickiego, Adam został zastępcą prof. S. Węgrzyna i kierownikiem ds. naukowych tego zakładu. Zakład mieścił się wtedy przy ulicy Zwycięstwa, mieliśmy jeden korytarz w budynku prezydium na trzecim piętrze. Był to okres, kiedy prof. Węgrzyn był kierownikiem kolejnych tzw. problemów węzłowych polegających na wprowadzaniu komputerów do sterowania wybranymi procesami przemysłowymi. Łączyło się to zarówno z opracowywaniem modeli matematycznych tych procesów, jak i tworzeniem odpowiedniego oprogramowania. Często widywałem Adama w białym fartuchu przy nowoczesnej wówczas maszynie ODRA 1204, wczytującego programy na różowej taśmie perforowanej (miał ich zbiór, zabezpieczonych gumką, żeby się nie rozwijały i trzymał je w pudełku po czekoladkach). Taśma była kiepskiej jakości, czasem prześwitowała, co powodowało błędny odczyt i trzeba było zamazywać prześwitujące miejsce flamastrem.

Później jednocześnie – Adam i ja, za sugestią Prof. Węgrzyna, rozpoczęliśmy pracę na Politechnice Śląskiej. Adam był bardzo zaangażowany we współpracę z przemysłem, traktował ją bardzo serio i dużo czasu spędzał w zakładach przemysłowych, szczególnie pamiętam pobyty w Hucie Katowice (wielki piec, stalownia, piece wgłębne przy walcowni) i cementowniach w Opolu i Górażdżach. Starał się dokładnie poznać sposób sterowania procesem przez operatorów, by później opisać ich sposób działania za pomocą zbiorów przybli-

zonych. Część zebranych danych w cementowni Opole wykorzystał potem w habilitacji.

Adam interesował się bardzo fizyką i kosmologią, miał duży zbiór książek na ten temat, przeważnie w języku rosyjskim – takie wówczas były tylko dostępne. Były to także tłumaczenia na rosyjski najnowszych książek anglojęzycznych, Rosjanie bardzo szybko publikowali takie przekłady. Chętnie dyskutował i opowiadał o czarnych dziurach, kwazarach i pulsarach. Czytywał też rosyjską literaturę piękną w oryginale, lubił między innymi Dostojewskiego. Bardzo dobra znajomość rosyjskiego ułatwiała mu współpracę z różnymi instytutami Rosyjskiej Akademii Nauk w Moskwie i w ówczesnym Leningradzie, a także Kirgiskiej Akademii Nauk. Czasem towarzyszyłem mu w tych barwnych dla nas wyjazdach, a dzięki zadzierzgniętym tam przez Adama przyjaźniom przyjmowano nas wszędzie bardzo serdecznie. Były to wyjazdy pouczające i wzbogacające nasze widzenie świata. Raz tylko skróciliśmy pobyt – było to w Korei Północnej. Lecieliśmy we trójkę, był jeszcze z nami Ryszard Winiarczyk, kilkanaście godzin Iłem-62 Aeroflotu nad Syberią, Mongolią i Chinami. Gospodarze czekali na nas na lotnisku, a potem powieźli nas jakąś gruntową drogą, gdzie w kłębach pyłu widzieliśmy przydrożne lepianki kryte słomą, wchodząc do których trzeba było się mocno schylić. Nie zrobiło to na nas dobrego wrażenia i zaraz po przyjeździe do instytutu Adam zaczął mówić o ważnej konferencji, w której musimy wziąć udział i w związku z tym skrócić pobyt w Korei. Gospodarze byli rozzarowani, ale załatwili nam nowe bilety powrotne. Później się okazało, że pojechalśmy na skróty, a droga, którą jechaliśmy była po prostu w budowie, zaś przydrożne chatki, były prowizorycznym, postawionym zamiast namiotów, schronieniem dla budujących drogę żołnierzy. Sam pobyt w Koreańskim instytucie okazał się ciekawy, choć pracowity – gospodarze prosili nas co dzień o wielogodzinne semina-ria. Udział w seminariach zwalniał pracowników instytutu od prac społecznych, a był to właśnie okres takich czynów dla uczczenia przywódcy kraju, więc pod koniec tygodnia zaczynało nam już brakować tematów. Pjong-jang okazał się ładnym, odbudowanym po zniszczeniach wojennym miastem, ale trudno nam było już się wycofać – ominęła nas więc wycieczka w bardzo ponoć malownicze Góry Diamentowe. Mieliśmy też kilka spotkań towarzyskich, w czasie których nasi gospodarze wznosili toasty za przywódców obu krajów, a Adam tonował, mówiąc, „żebyśmy tylko zdrowi byli” ...

Ryszard Winiarczyk:

We wrześniu 1976 roku rozpocząłem pracę w Zakładzie Systemów Automatyki Kompleksowej w budynku przy ul. Bałtyckiej, w laboratorium maszyn cyfrowych, gdzie miałem zostać fachowcem od minikomputera serii HP 2100. Siedziałem sam w pokoju wśród opasłych tomów dokumentacji i przygotowywałem się do udziału w szkoleniu firmowym w Austrii. Do wyjazdu nie doszło, a ja wyładowałem w budynku magistratu przy ul. Zwycięstwa 21, gdzie wcześniej mieścił się cały zakład. Nadal pozostawały tam dwa zespoły badawcze oraz Tadeusz Czachórski, który niestrudzenie liczył modele kolejkowe na ODRZE 1204.

Przeniesiono mnie do zakładu, którym kierował Adam Mrózek. Pracowaliśmy wtedy nad systemem wspomagania obliczania wsadu do wielkiego pieca z wykorzystaniem wiedzy doświadczalnej zapisywanej w formie tablic decyzyjnych. Potem była technologia produkcji cynku i ołowiu, a potem zastosowania w medycynie i nie tylko. Przez wiele lat pracowaliśmy w jednym pokoju. Spotykając Adama prawie codziennie w pracy, a często na wyjazdach do zakładów przemysłowych, czy na konferencje, poznawałem Go w różnych sytuacjach zawodowych i życiowych.

Od 1998 roku pracowaliśmy razem na Politechnice Śląskiej, gdzie kierował Zakładem Teorii i Projektowania Systemów Komputerowych.

Adam miał bardzo dobrą pamięć. Lubił otaczać się zegarami, starannie pisać nie byle jakim wiecznym piórem i słuchać muzyki z dobrej jakości gramofonu i radia. W księgarni zachowywał się jak kobieta w sklepie odzieżowym, czy dziecko w sklepie z zabawkami. Nie umiał obojętnie przejść nawet obok ulicznego stoiska z książkami. Miał wiele książek i uwielbiał nimi się dzielić. Wyszukiwał, kupował, pożyczał i nie domagał się zwrotu. Myślę, że lubił rzeczy, którymi łatwo się dzielić z innymi.

Adam lubił i umiał radować się biesiadnie. Ni stąd, ni zowąd pojawiał się z pomysłem na imprezę. Zapraszał nas do restauracji albo do mieszkania i świętowaliśmy. Zazdrościłem mu tej lekkości obcowania z ludźmi, a nade wszystko umiejętności żartowania z siebie. Przesiadaliśmy godzinami przy piwie, czy butelce wina, naprawiając werbalnie to wszystko, dokoła, co było dalekie od naszego pojmowania porządku.

Adam był ciekawy świata i ludzi. Kiedyś w mieście pojawili się Mormoni. Nie byłem zdziwiony, gdy pewnego dnia, na zaproszenie Adama, odwiedzili nas w pracy i wspólnie modliliśmy się w Jego gabinecie. Zresztą, co jakiś czas

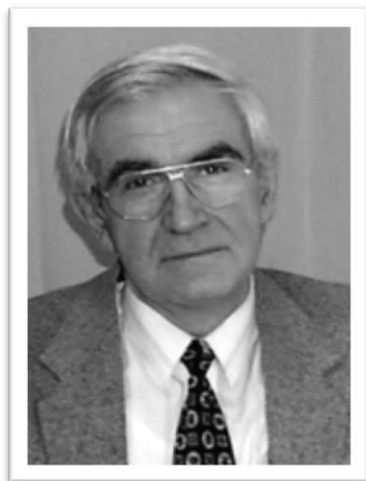
pojawiali się zaproszeni goście albo opowieści o poznaniu ciekawych ludzi. Tak zwykle zaczynała się współpraca w jakiejś dziedzinie, od przemysłu, przez medycynę aż do dydaktyki i ekspertyz sądowych z informatyki.

Pamiętam, że tworzyliśmy zgrany tandem z jasnym, choć nigdy niewypowiedzianym podziałem ról. Adam miał niezwykle dar skupiania uwagi ludzi na tym, co mówi i robi. Z podziwu godną łatwością budował zgrabną, logiczną całość na bazie zdawkowej informacji o szczegółach. Natura erudyty wpędzała Go jednak w wizję, a czasem zobowiązania, których realizacja wymagała żmudnego ślęczenia i pisania programów.

Kiedy przychodził do pracy z cicha pogwizdując, wiedziałem, że albo ma mi coś za złe, albo czeka mnie wielkie wyzwanie i całe dnie, a nawet noce spędzone z komputerem. Wdrażaliśmy pionierskie rozwiązania, czerpiąc z tego nie tylko satysfakcję zawodową, ale także finansową. Przekazał mi kierowanie zespołem badawczym, powierzał kierowanie projektami, które firmował, a także prowadzenie wykładów w czasie swojej nieobecności.

**Prof. dr. hab. inż. Józef Ober
(1945-2007)**

(opracował Andrzej Kwiecień)

Prof. dr. hab. inż. Józef Ober urodził się 14.05.1945 w Częstochowie. Jego związek z Politechniką Śląską datuje się od 1972. Dziedzina, którą reprezentował to nauki techniczne, a uprawianą przez Niego dyscypliną była informatyka. Specjalizował się i rozwijał stale takie obszary wiedzy jak: kompatybilność elektromagnetyczna urządzeń informatyki, przemysłowe wymagania odporności elektromagnetycznej dla układów automatyki, projektowanie przemysłowych systemów informatycznych, przemysłowe sieci komputerowe, przemysłowe układy pomiarowe i sterowania na bazie mikrokontrolerów. Studia wyższe ukończył na Politechnice w Magdeburgu w 1968r., a stopień doktora uzyskał tamże w 1971. Stopień dr hab. uzyskał w Politechnice Śląskiej w 1974r. Tytuł profesora uzyskał w roku 1989. Ma na swym koncie 105 publikacji naukowych, 2 książki i 1 patent. Wypromował 18 doktorów. Ważniejszymi publikacjami w Jego dorobku są: "Technische Gleichungssysteme in BASIC", Wydawnictwo Hofacker, Holzkirchen 1985, "Eye movement tracking for human identification", VII World Conference and Exhibition on Practical Application of Biometrics BIOMETRICS'2003, London, 2003 (Nagroda: Best Poster on Technological Advancement), Calibration and Gain Adjustment in an Eye Movement

Measurement System, Medical Informatics & Technologies 2000, s.BI-9-BI-14, Katowice, 2000.

Podczas swojej kariery zawodowej piastował następujące stanowiska:

- profesor zwyczajny Politechniki Śląskiej od 2000;
- kierownik Zakładu Urządzeń Informatyki w Instytucie Informatyki od 2000;

oraz uzyskał następujące nagrody i wyróżnienia:

- Wyróżnienie na V Europejskich Targach Nowych Technologii TEC'96 w Grenoble za najbardziej innowacyjną technologię;
- Dyplom i puchar Komitetu Badań Naukowych za promocję nauki polskiej na świecie - 1996;
- Wyróżnienie za opracowany nowy system pomiarowy ruchu oka na TECHNO MESSE KANSAI Osaka 1997 w Japonii Special Merit Award, 2nd wraz z Dyplomem i pucharem Komitetu Badań Naukowych Warszawa - 1997;
- Nagroda Best Poster on Technological Advancement Biometrics, BIO-METRICS'2003, London – 2003.

Był członkiem następujących organizacji:

- członek Polskiego Tow. Elektrotechniki Stosowanej od 1977;
- Fundacja Rodina Szwajcaria od 1982;
- IEEE Computer Society od 1992; członek Akademii Inżynierskiej w Polsce (AIP) od 1995; członek Komisji ds. Członkostwa w Akademii Inżynierskiej w Polsce od 1997; członek Stowarzyszenia Profilia przy Uniwersytecie Śląskim od 1994, a od 1999 członek Zarządu;
- członek Akademii Inżynierskiej w Polsce (AIP) od 1995;
- członek Sekcji Inżynierii Biomedycznej, MKNT, Polskiej Akademii Umiejętności.

Był ponadto cenionym i lubianym przez studentów wykładowcą i wychowawcą wielu pokoleń wysokiej klasy inżynierów.

Profesor zmarł 8 września 2007. Został pochowany w Gliwicach.

**Krystyna Rutkowska
(1922-2001)**

*(opracowali: Jerzy Frączek, Lucjan Karwan i Jerzy
Rutkowski)*

Pani Krystyna Rutkowska rozpoczęła pracę jako Kierownik Dziekanatu Wydziału Automatyki w 1964 roku. Przez pierwsze lata była jedyną osobą w administracji centralnej Wydziału, który liczył w chwili powstania około 40 pracowników i 150 studentów.

Wraz ze wzrostem liczby studentów w dziekanacie pojawiały się nowe Panie, a jego praca była wzorowo zorganizowana dzięki umiejętnościom Pani Kierownik, która miała doświadczenie z Wydziału Chemicznego, ale także z pobytu w wojsku w okresie młodości. Pani Krystyna doskonale wspomagała kolejnych dziekanów, a studentów znała praktycznie wszystkich i nie pozwalała, by stała się im jakakolwiek krzywda. Szczególnie, w taki sposób kompletowała komisje egzaminów komisyjnych, aby był w nich co najwyżej jeden „jastrząb”. Pod koniec września, gdy zbliżał się „czas dożynków”, tak mówiła do Lucjana Karwana: – Panie Lucku, dobrze że już pan wrócił z urlopu, jest też pan Jasiu (Chojcan), jeszcze pilnie potrzebny mi jest pan Ernest (Czogała). Mógłby już wrócić z tych wojaży zagranicznych, abym mogła zorganizować egzaminy komisyjne z elektrotechniki i mechaniki.

Wielu naszych absolwentów może tylko się domyślać, ile zawdzięcza Pani Krystynie i jej dyskretnej opiece. Jeden ze studentów o imieniu Zbyszek szedł jak burza przez egzaminy komisyjne. – *Panie Zbyszku – mówiła Pani Kierownik – czy musi Pan czekać do terminów komisyjnych i przydawać mi dodatkowej pracy?* – *Pani wybaczy, ale ja lubię ubrać się elegancko i usiąść vis a vis trzech Profesorów* – *dobrze mi się wtedy zdaje!* – odpowiadał Zbyszek.

Atmosfera panująca w dziekanacie bez wątpienia była tworzona przez Panią Krystynę. Jej kultura osobista, wrodzony takt oraz doświadczenie życiowe miały decydujący wpływ na bardzo dobrą współpracę z dziekanami i prodziekanami oraz na sprawne wypełnianie obowiązków, wynikających z roli wydziału w skali uczelni. Dziekanat pracował bez żadnych barier oddzielających studentów od osób prowadzących ich sprawy i został uznany za najbardziej przyjazny w Politechnice Śląskiej. Każdy pracownik, niezależnie od pozycji naukowej, był traktowany przez Panią Kierownik z jednakową uprzejmością. Pani Krystyna, co było charakterystyczne dla osób pochodzących z Kresów, wprowadzała atmosferę rodzinną. Dziekanat był miejscem różnych spotkań okolicznościowych, jednakże nie miało wpływu na obniżenie dyscypliny i terminowe wykonywanie obowiązków. Każda z pań miała przydzielone do wykonania zadania bieżące oraz te wynikające ze wzmożonych obciążeń, zależnie od etapu roku akademickiego. W chwilach napięć, spowodowanych nawałem pracy, Pani Kierownik skutecznie, lecz w sposób niezwykle taktowny, zapewniała harmonijną współpracę pracowników dziekanatu.

Tuż przed przejściem Pani Krystyny na emeryturę w styczniu 1979 roku na Wydziale studiowało około 1700 studentów i był to drugi, pod względem liczby studentów, wydział uczelni. Dziekanat, dzięki Pani Kierownik, nie stracił swego wzorcowego wizerunku.

W młodości Pani Krystyna miała wiele traumatycznych przeżyć wojennych i warto przytoczyć fragmenty Jej wspomnień, spisanych w latach dziewięćdziesiątych XX wieku:

„Urodziłam się 14.07.1922 w Gliniankach, powiat Przemyślany, województwo tarnopolskie, jako córka Jana Dąbrowskiego i Marii z d. Rychwickiej. Moja matka była nauczycielką w Gliniankach. Ojciec pracował w Banku w Gliniankach, zaś od roku 1929 aż do momentu wkroczenia wojsk radzieckich we wrześniu 1939 roku był burmistrzem miasta Gliniany, oraz w pięcioletniej kadencji od 1930 r. posłem na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej. Do szkoły podstawowej uczęszczałam w Gliniankach, zaś w roku 1939 ukończyłam Gimnazjum Sióstr Urszulanek we

Lwowie. W momencie wybuchu wojny, przebywałam w Gliniankach wraz z rodzicami, skąd też razem z Matką zostałam wywieziona do ZSRR 13.04.1940. Ojciec trzy dni wcześniej został aresztowany, wywieziony do Lwowa do więzienia, a potem do łagru w głąb ZSRR, skąd nie wrócił i zmarł w 1942 r. (wg. informacji repatriantów, którzy wrócili do kraju).

Momentu kiedy przyszedli po nas o godzinie drugiej w nocy, nigdy nie zapomnę. Było ich trzech w cywilu pracowników NKWD i jeden mówiący po polsku, chyba Ukrainiec. Na wstępie oświadczyli mojej matce, że mamy wyjechać do innego województwa na życzenie ojca, który już tam na nas czeka. Matka w naiwności uwierzyła i zaczęła się ubierać, wzięła tylko płaszcz i torebkę. Ja jednak byłam nieufna i zapytałam jednego z nich, czy mogę zabrać rzeczy ojca, na co odpowiedział cicho (oczywiście po rosyjsku), abym zabrała raczej rzeczy swoje i matki. Od razu zrozumiałam, że wszystko poprzednie było tylko podstępem.

...I tak wyruszyliśmy z matką w nieznane, na chłopskiej furmance - zarekwirowanej przez NKWD, na wiązce słomy w ciemną i zimną noc. Już świtało, gdy dowieźli nas do stacji kolejowej i załadowali do wagonów towarowych i zaraz było tłoczno i duszno, nie mówiąc już o warunkach sanitarnych. Po czym zaplombowali nasze wagony. Naszym celem był Kazachstan, Aktiubińska Obłast, rejon Dziuruń i tam nas wysadzono, skąd małymi grupami rozwożono ciężarówkami do różnych kołchozów i sowchozów.

...Prymityw był straszny, ale miałyśmy dach nad głową, a co jadłyśmy nikogo to nie obchodziło. Każdy kombinował na swój sposób. Nas ratował handel - przywiezione rzeczy wymieniane były na żywność od Kazachów oraz to, że pracowałyśmy w ogrodzie warzywnym, gdzie można było coś „uszczknąć” i zjeść. Nas młodych, wysyłano na step do sianokosów, a potem na żniwa. Praca po 12 godzin dziennie była bardzo ciężka, zwłaszcza dla młodych dziewcząt nie przyuczonych do pracy fizycznej. Jeśli chodzi o nas przesiedleńców, otrzymywaliśmy śmieszne racje, np. ja z matką, za przepracowane lato, dostałyśmy na zimę tylko 16 kg ziarna, które trzeba było samemu zmielić na żarnach na mąkę, worek arbuzów i worek kapusty do kiszenia oraz litr mleka dziennie. W zimie pracowałyśmy w stajniach i stodołach.

...Byłyśmy zgrupowane w jednym baraku, a co najgorsze brygadzystą był Kazach, który traktował nas bardzo źle. Tam właśnie zaskoczyła nas amnestia. Pewnego dnia przyjechał na koniu nasz oprawca brygadzysta i oświadczył, że jesteśmy wolnymi obywatelami i możemy poruszać się dokąd chcemy. Dochodziły nas słuchy, że gdzieś w Rosji tworzy się wojsko polskie, w co trudno było uwierzyć. Trzeba było

dostać się do Dziurunia, gdzie było większe skupienie Polaków, a więc wyruszyć przed siebie i szukać naszego ojca, który z pewnością też został „wolnym”. Odbiliśmy z mamą czterodniową podróż przez step i dobrnęliśmy szczęśliwie do Dziurunia. Byli tam Polacy zorientowani, gdzie tworzy się Armia Polska i z Dziurunia ruszyliśmy do Buzułuku. Oprócz tego, że okradli nas w pociągu, dotarliśmy szczęśliwie do celu. Nie znalazłam nikogo znajomego i nie mogłam się dowiedzieć czegokolwiek o moim ojcu. Jedyne, co pozostawało, to wstąpić do Pomocniczej Służby Kobiet, w formującej się armii generała Andersa. Ze mną nie było kłopotu, a jeśli chodzi o moją matkę – miała przekroczony limit wieku i nie chcieli przyjąć jej do wojska. Po tych wszystkich przejściach, nigdy w życiu nie rozstałabym się z moją matką. Zrezygnowałam więc z wojska i obie nas wysłali – już nasze władze – z rodzinami wojskowych na południe Rosji do Uzbekistanu.

Ta długa podróż w wagonach towarowych była okropna, wszystkie dzieci do lat siedmiu umierały, zwłoki wyrzucano z pociągu przez okna. Władze rosyjskie nie udzielały nam już żadnej pomocy, a prawdziwych władz polskich jeszcze nie było. Nie było żadnych rozkazów, dokąd mają nas zawieźć i co począć z nami. Dojechaliśmy do Kaganu (Uzbekistan) i tam wysadzili nas, zostawili w ogromnym parku bez dachu nad głową. Najgorzej było w nocy, zdarzały się dantejskie sceny. W tym parku ludzie kradli, mordowali i bili się o każdy kawałek chleba. Z łagrów i więzień wydostali się nie tylko więźniowie polityczni i inteligencja, ale różny element, wygłodniały i zdeprawowany, z myślą przewodnią, aby przeżyć za każdą cenę.

...Jak wiadomo gen. Anders chciał jak największą liczbę Polaków wywieźć z Rosji. W Margielanie był również pobór do Pomocniczej Służby Kobiet (PSK). Należało stanąć przed komisją lekarską poborową i obie z matką zaryzykowałyśmy. Szczęśliwym zbiegiem okoliczności, głównym lekarzem komisji był nasz przyjaciel sprzed wojny. Mojej matce odjął trochę lat i zostałyśmy żołnierzami armii gen. Andersa. Była to pamiętna data 11 kwietnia 1942 r.

...Zostałyśmy załadowane w porcie na węglarkę, która miała nas dowieźć do ziemi obiecanej. Nazajutrz dobiliśmy do portu Pahlewi, zszokowani wolnością i otoczeniem - pełno było bazarów z owocami i smakołykami wschodnimi – odnieśliśmy wrażenie, że jesteśmy w raj. We wrześniu nasza kompania została przetrzucona autokarami do Palestyny, do obozu Gedera.

Ja ukończyłam dwa kursy: administracyjny i kierowców samochodowych na duże samochody ciężarowe. Po ukończeniu kursu i otrzymaniu prawa jazdy, nasza grupa pojechała do Egiptu po sprzęt. Otrzymałyśmy 120 ciężarówek, które

przeprowadziłyśmy do Gedery. z matką zostałam przydzielone do 316 Kompanii Transportowej.

...Będąc jeszcze w Gederze poznałam podporucznika, lekarza Bolesława Rutkowskiego, który w styczniu 1943 r. przybył z grupą lekarzy ze Szkocji. Wzięłam ślub z ppor. Bolesławem Rutkowskim w kościele Notre Dame w Jerozolimie.

...Nasza Kompania stacjonowała w Egipcie w Kassasynie aż do końca kwietnia 1944 roku, po czym otrzymała rozkaz przepłynięcia do Włoch. Przeżyliśmy oboje z mężem, moją matką całą kampanię włoską. Po zakończeniu działań wojennych nasza 316 Kompania stacjonowała w Porto Recanati, a stamtąd przez Niemcy i Francję przerzucono nas do Anglii.

W parę miesięcy później do Anglii przyjechał mój mąż i zabrał mnie do obozu na północ od Londynu. Zostałam zdemobilizowana 31 października 1947 r. w stopniu starszego sierżanta. Mąż po demobilizacji pracował w szpitalu w Londynie, dokąd przenieśliśmy się z mamą i rocznym synkiem.

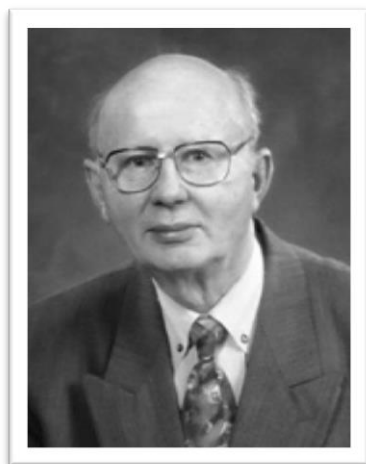
Wszyscy razem wróciliśmy do Polski 11 listopada 1948 roku i zamieszkaliśmy w Gliwicach na Śląsku. Oprócz syna urodzonego w Anglii (obecnie profesora na Politechnice Śląskiej), mamy również córkę, która poszła w ślady swego ojca i jest lekarzem.

...Zostałam odznaczona Brązowym Krzyżem Zasługi z Mieczami, Krzyżem Monte Cassino, Medalem Wojska Polskiego, odznaczeniem brytyjskim za wojnę, za udział w kampanii włoskiej oraz Krzyżem Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Ten ostatni Krzyż otrzymałam już w Polsce”.

Pani Krystyna Rutkowska zmarła 10 września 2001 roku i została pochowana na cmentarzu Lipowym w Gliwicach.

**Prof. dr hab. inż. Bogdan Skalmierski
(1930-2012)**

(opracował Lesław Socha)

Bogdan Skalmierski urodził się 19 marca 1930 roku w Warszawie w rodzinie inteligenckiej o tradycjach inżynierskich. Egzamin maturalny w zakresie matematyczno-przyrodniczym zdał w Męskim Liceum i Gimnazjum im. Stefana Czarnieckiego w Chełmie w 1950 roku.

Po drugiej wojnie światowej rodzice profesora Skalmierskiego przenieśli się do Gliwic, gdzie młody maturzysta rozpoczął studia inżynierskie na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej w roku 1950, a skończył je w roku 1954. Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę jako pomocniczy pracownik nauki w Katedrze Mechaniki Technicznej na Wydziale Mechanicznym, gdzie w roku 1956 uzyskał dyplom stopnia II. W 1961r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych za pracę pt. „Problemy wytrzymałościowe kół pędnych”, a doktora habilitowanego nauk technicznych w roku 1963 na podstawie rozprawy pt. „Problemy statyki i dynamiki powłok walcowych uźebrowanych”. Oba te stopnie naukowe uzyskał na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

W roku 1965 przeszedł na nowo utworzony Wydział Automatyki. Początkowo pracował na stanowisku docenta i był kierownikiem Zakładu Dynamiki Układów Mechanicznych w Katedrze Teorii Regulacji kierowanej przez Profe-

sora Węgrzyna, a od roku 1967 do 1969 kierownikiem Katedry Dynamiki Układów Mechanicznych. W latach 1966-1969 pełnił funkcję Prodziekana Wydziału Automatyki oraz Seniora budowy nowego gmachu dla Wydziału. W roku 1971 Jego katedra zostaje włączona jako zakład do Katedry Informatyki kierowanej przez profesora Adama Macurę. Następna reorganizacja powoduje włączenie Zakładu Dynamiki Układów Mechanicznych do utworzonego w 1973r. Instytutu Konstrukcji i Technologii Urządzeń Automatyki i Elektroniki. Kolejna reorganizacja w roku 1974 doprowadza do włączenia Zakładu Dynamiki Układów Mechanicznych do nowo utworzonego Instytutu Mechaniki Teoretycznej na Wydziale Matematyczno-Fizycznym. Dyrektorem tego Instytutu zostaje Profesor Bogdan Skalmierski i kieruje nim do roku 1986. Blokada nominacji profesorskiej (profesora zwyczajnego) i inne jeszcze powody skłoniły Profesora do przejścia do Instytutu Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Częstochowskiej w roku 1986.

Kolejne reorganizacje na Politechnice Śląskiej nie zmieniają jednak ścisłego związku Profesora i jego bliskich współpracowników z Wydziałem Automatyki, zarówno w pracy dydaktycznej jak i naukowej. Współpraca ta trwała bez przerwy w latach 1965-1985.

Profesor Bogdan Skalmierski uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego w roku 1972. Możliwość uzyskania tytułu profesora zwyczajnego nastąpiła dopiero po przejściu na Politechnikę Częstochowską w roku 1988. Doktorat Honoris Causa Politechniki Częstochowskiej otrzymał w roku 1997.

Równocześnie w latach 1972-1979 Profesor kierował Zakładem Mechaniki Teoretycznej w Instytucie Matematyki Uniwersytetu Śląskiego.

Niezależnie od badań teoretycznych prowadzonych w Politechnice Śląskiej i Uniwersytecie Śląskim od 1960 roku Profesor współpracował z Biurem Projektów Przemysłu Hutniczego „Biprohut” w Gliwicach, gdzie był zatrudniony na stanowisku starszego projektanta, a następnie od 1.01.1965 został konsultantem w zakresie dynamiki układów mechanicznych. Funkcję tę pełnił przez wiele lat.

W roku 2000 Profesor przeszedł na emeryturę, ale kontynuował pracę dydaktyczną i naukową zarówno na Wydziale Inżynierii Mechanicznej i Informatyki Politechniki Częstochowskiej jak i na Wydziale Mechaniczno-Technologicznym Politechniki Śląskiej

Profesor Bogdan Skalmierski prowadził na Wydziale Automatyki wykłady z mechaniki i wytrzymałości materiałów, które składały się z czterech

przedmiotów: statyki i wytrzymałości materiałów, kinematyki, dynamiki oraz hydrodynamiki. W odróżnieniu od tradycyjnych kursów prowadzonych na wydziałach mechanicznych w politechnikach oraz podręczników tam używanych, treści wykładane przez Profesora były bardziej zmatematyzowane. W szczególności wykorzystane były: teoria dystrybucji, rachunek operatorów, rachunek tensorów. Z uwagi na brak odpowiednich książek Profesor opracował odpowiednie skrypty, które następnie wykorzystał przy pisaniu swojej pierwszej książki pt. „Mechanika z wytrzymałością materiałów dla automatyków”. W książce tej został zebrany jedynie materiał teoretyczny. Uzupełnieniem tej książki był „Zbiór zadań z mechaniki i wytrzymałości materiałów dla automatyków” napisany wspólnie ze swoimi trzema współpracownikami E. Czogałą, A. Tylikowskim i K. Respondkiem. Zawierała ona nietypowe i trudne zadania. Obie książki były wydane przez najbardziej prestiżowe Państwowe Wydawnictwo Naukowe – co również wyróżniało je wśród wielu innych podręczników. Książka „Mechanika z wytrzymałością materiałów dla automatyków” została doceniona przez wydawnictwo Elsevier, i wydana w języku angielskim w roku 1979.

Problematyka wykładów i seminariów prowadzonych na Wydziale Matematyczno-Fizycznym Politechniki Śląskiej, Wydziale Mat-Fiz-Chem Uniwersytetu Śląskiego, na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej oraz na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Częstochowskiej związana była z szeroko rozumianą mechaniką, ze szczególnym uwzględnieniem dynamiki układów dynamicznych oraz teorii drgań.

Profesor prowadził seminaria ze swoimi młodszymi pracownikami, na które zapraszani byli z referatami naukowcy z całej Polski. Potrafił stworzyć miłą atmosferę współpracy i wzajemnego szacunku. Młodych współpracowników traktował jak partnerów. Dyskutował z nimi przy tablicy jak równy z równymi.

Profesor Bogdan Skalmierski był promotorem 9 prac doktorskich swoich asystentów na Wydziale Automatyki, dwóch w Instytucie Matematyki UŚ i jednego na Politechnice Częstochowskiej. Spośród 9 doktorów na Wydziale Automatyki pierwszych sześciu obroniło pracę z wyróżnieniem, pierwszych pięciu zostało doktorami habilitowanymi, a pierwszych czterech profesorami tytularnymi. Najwybitniejszy z nich Profesor Andrzej Tylikowski został Członkiem korespondentem PAU. Profesor Bogdan Skalmierski recenzował 44 prace dok-

torskie, 19 prac habilitacyjnych oraz 14 wniosków nominacyjnych do tytułu i stanowiska profesora.

W pracy naukowej Profesor Bogdan Skalmierski, pracując na Wydziale Mechaniczno – Technologicznym, zajmował się problematyką wytrzymałości kół pędnych maszyn wyciągowych, dla których opracował statyczne i dynamiczne modele uźebrowanych powłok walcowych oraz analizę układów reologicznych ze szczególnym uwzględnieniem ośrodków lepkosprężystych i analogii sprężysto-lepkosprężystej. Metody te, do czasu rozpowszechnienia metody elementów skończonych, stanowiły podstawę obliczeń maszyn wyciągowych. W tym okresie Profesor współpracował z biurem projektów Biprohut i jego rozwiązania zarówno zawarte w pracach doktorskiej i habilitacyjnej jak i inne częściowo opublikowane, a częściowo niepublikowane były wykorzystywane w pracach projektowych w Biprohucie.

W czasie pracy na Wydziale Automatyki i Matematyczno-Fizycznym zaczął badania naukowe dotyczące zastosowań procesów stochastycznych w mechanice, w szczególności badania stabilności stochastycznych układów dynamicznych. W latach 1970-1974 wspólnie z Profesorem Andrzejem Tylikowskim napisali na te tematy dwie książki wydane w małych monografiach PWN. Pierwsza z nich dotycząca procesów stochastycznych w dynamice została przetłumaczona na angielski i wydana w wydawnictwie Martinus Nijhoff. W drugiej książce zebrano metody badania stabilności stochastycznej układów dynamicznych opisanych stochastycznymi równaniami różniczkowo-całkowymi Ito-Gihmana oraz opisanych cząstkowymi równaniami stochastycznymi. Przy wyznaczaniu obszarów stabilności wykorzystano metody funkcjonałów Lagunowa. Obie książki stanowiły inspirację do dalszych badań nad stabilnością stochastyczną prowadzonych przez kolejnych doktorantów Profesora Skalmierskiego (późniejszych profesorów Czogałę, Skrzypczyka i Sochę).

Niezależnie od współpracy ze swoimi asystentami w Politechnice Śląskiej Profesor prowadził badania naukowe z dwoma asystentami w Instytucie Matematyki Uniwersytetu Śląskiego na temat ciągłego ujęcia teorii procesów stochastycznych. Wykorzystali Oni pomysł Stratonowicza i rozwinęli go w badaniu przewyższeń wielowymiarowych procesów stochastycznych. Wyniki badań miały istotne znaczenie w zastosowaniu do teorii niezawodności.

Największe i najbardziej spektakularne osiągnięcia odniósł Profesor Bogdan Skalmierski odkrywając „tajemnicę skrzypiec Stradivariiego”. Postawił hipotezę o wpływie naprężeń wstępnych na widmo drgań płyt rezonansowych.

Zauważył On bardzo ważną rzecz, że górna płyta instrumentu, której drgania słyszymy nie powinna być ściskana naciągiem strun, co występuje w tradycyjnie produkowanych skrzypcach. Szczegółowe badania teoretyczne i eksperymentalne potwierdziły słuszność tej hipotezy. Metoda konstrukcji oprzyrządowania i samych skrzypiec została opatentowana. Udzielono Profesorowi 5 patentów. Wykorzystując Jego pomysły lutnicy zbudowali kilka egzemplarzy skrzypiec. Profesor osobiście na nich grał na konferencjach naukowych, ilustrując w ten sposób swoje badania teoretyczne. Do najważniejszych należy wystąpienie plenarne na Międzynarodowym Zjeździe Matematyków w Warszawie w roku 1983. Niestety, dalszy rozwój technologii budowy skrzypiec został wstrzymany z przyczyn niezależnych od Profesora.

Niezależnie od tych podstawowych obszarów zainteresowań naukowych Profesor lubił analizować ciekawe problemy mechaniczne w różnych innych dziedzinach życia. Na przykład, zaproponował metodę wyznaczania optymalnych krzywizn torów saneczkowych. Interesował się mechaniką nieba, filozofią przyrody. Miał wyjątkowy dar do tworzenia prostych przybliżonych modeli mechanicznych skomplikowanych zjawisk fizycznych czy urządzeń technicznych. Z jednej strony posiadał wyczucie inżyniera projektanta, a z drugiej dobrą znajomość metod matematycznych pozwalających na tworzenie „prostych” wzorów, czyli oddzielenia dominującego efektu czy wpływu jednego lub dwóch parametrów na podstawowe zachowanie analizowanego urządzenia. Szczegółowe obliczenia numeryczne zwykle potwierdzały trafność Jego intuicji i prostotę wzorów.

Profesor Bogdan Skalmierski bardzo angażował się w prace organizacyjne Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej (PTMTS). Organizował konferencje i sympozja pod auspicjami tego towarzystwa. Uczestnictwo w życiu naukowym w kraju zaowocowało również zajmowaniem licznych stanowisk w towarzystwach naukowych, takich jak Komitet Naukowy Mechaniki PAN, Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, UNIVERSITAS oraz w Radach Redakcyjnych ogólnopolskich czasopism.

Profesor Skalmierski został uhonorowany wieloma odznaczeniami i nagrodami. Do najważniejszych należą: Srebrna Odznaka z okazji XV-lecia Politechniki Śląskiej (1960), Medal 25-lecia przyznany uchwałą Senatu Politechniki Śląskiej (1969), Złoty Krzyż Zasługi (1974), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1980), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1991), Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (1998), Medal Komisji Edukacji Narodowej

(1992), nagrody ministra (1973, 1979, 1980, 1983, 1987, 1991, 1992), Nagroda Prezesa Rady Ministrów za wybitne osiągnięcia naukowe (1997), Medal 60-lecia Politechniki Częstochowskiej.

Niezależnie od pracy naukowej i dydaktycznej, profesor Bogdan Skalmierski działał społecznie. W roku 1980, podobnie jak profesor Tadeusz Zagajewski, wstąpił do Solidarności jako jeden z sześciu profesorów w Politechnice Śląskiej. W latach osiemdziesiątych, zwłaszcza w okresie stanu wojennego i bezpośrednio po nim, Profesor był zaangażowany w działalność Duszpasterstwa Akademickiego przy Katedrze Chrystusa Króla w Katowicach, gdzie wygłaszał prelekcje. W tamtych czasach był to przejaw dużej odwagi. W latach dziewięćdziesiątych był zastępcą przewodniczącego Komisji Zakładowej Solidarności w Politechnice Częstochowskiej.

W życiu prywatnym był szalenie towarzyskim i ciepłym człowiekiem, interesował się problemami osobistymi, zdrowotnymi swoich asystentów i adiunktów. Traktował ich jak „Ojciec”. Bardzo lubił pracę na Wydziale Automatyki i pomimo kłopotów jakie sprawiali mu pracownicy spoza Jego zespołu nie wpadał w konflikty z nimi. W Jego zespole nie było nigdy kłótni. Profesor miał różne hobby: lubił grać na skrzypcach, w szachy, jeździć na nartach, pływać. Dwie książki z Andrzejem Tylikowskim napisali na kąpielisku w Czechowicach. Interesował się również lataniem na szybowcach – znajomi na lotnisku w Gliwicach często brali go na przeloty.

Profesor bardzo cenił sobie życie rodzinne. Państwo Skalmierscy mieli dwoje dzieci (absolwenci Wydziału Automatyki), czworo wnucząt i pięcioro prawnucząt.

Profesor Bogdan Skalmierski zmarł w roku 2012 i został pochowany na cmentarzu w Gliwicach.

**Dr inż. Anna Skrzywan-Kosek
(1934-2003)**

(opracował Zygmunt Kuś)

Urodziła się 03.11.1934 w Brześciu n/Bugiem. Z Politechniką Śląską była związana od 1955 r., kiedy to, będąc jeszcze studentką, została zatrudniona na stanowisku asystenta w Katedrze Podstaw Elektrotechniki, kierowanej wówczas przez prof. Stanisława Fryzego. Następnie była pracownikiem Wydziału Elektrycznego, a później Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki.

Przez pierwsze sześć lat swojej kariery pracowała pod kierunkiem i w bliskim otoczeniu olbrzymiego autorytetu naukowego i moralnego, jakim był prof. Stanisław Fryze. Miało to istotny wpływ na ukształtowanie się Jej osobowości i wyznawanego przez Nią systemu wartości. W tym systemie wartości takie walory jak dążenie do poznawania prawdy, rzetelność, uczciwość, sumienność, pracowitość, a przy tym skromność, odgrywały zasadniczą rolę. Zresztą te cechy osobowości wyniosła z domu. Jej ojciec przed wojną był wysokim oficerem Wojska Polskiego, a po wojnie, nie mogąc wrócić do kraju, pozostał w Londynie. Po roku 1970, kiedy pojawiły się możliwości odwiedzania ojca w Londynie, pani Hanka – jak była powszechnie nazywana na Wydziale – prawie z każdej podróży do Londynu przywoziła zakazane w tym czasie w kraju książki poświęcone tematom tabu, takim jak zbrodnia katyńska czy też

niehumanitarne warunki życia Polaków wywiezionych na Syberię. Książki te następnie wypożyczała współpracownikom, którzy w ten sposób dowiadywali się o szczegółach naszej tragicznej historii. Nie trzeba chyba wspominać, że tego rodzaju działalność pani Hanki prowadzona w tamtych czasach mogła mieć, w razie ujawnienia, poważne konsekwencje dla jej kariery akademickiej. Jednak dla pani Hanki sprawą ważniejszą od jej kariery było mówienie prawdy.

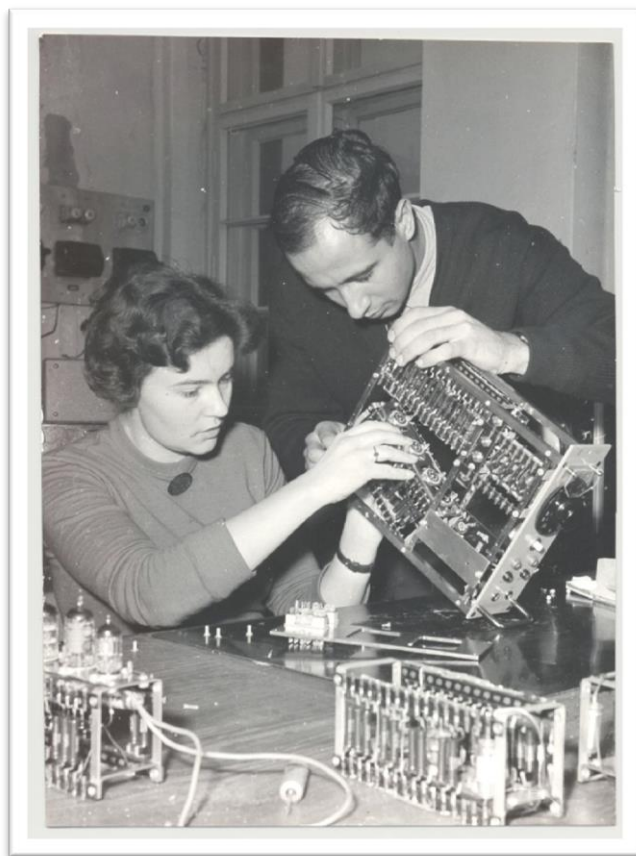
Profesor Stanisław Fryze z gronem współpracowników, 1960 r.

Siedzą od lewej: Zofia Jurasz-Cichowska, Maria Jastrzębska-Mostowska, prof. Stanisław Fryze, Anna Skrzywan-Kosek, Maria Wiśniowska.

Stoją od lewej: Witold Pacześniowski, Adam Macura, Marian Kosicki, Aleksander Kaszuba, Zdzisław Pogoda, Zygmunt Nowomiejski, Jacek Grzybowski, Ryszard Gessing, Adam Bukowy.

Dr Anna Skrzywan-Kosek była wyróżniającym się dydaktykiem, a jej wykłady cieszyły się dużym powodzeniem wśród słuchaczy. Była lubiana przez studentów pomimo tego, że stawiała im wysokie wymagania.

Cieszyła się dużym uznaniem wśród pracowników Uczelni. W rezultacie przez pięć kadencji w latach 1984-1999 była delegatem do Senatu z grupy nauczycieli akademickich niebędących profesorami. W tym okresie była członkiem trzech różnych Komisji Senackich, w każdej z nich przez kilka kadencji. Przez trzy kadencje w latach 1981-1987 była w Radzie Wydziału AEI przedstawicielem z grupy nauczycieli akademickich niebędących profesorami.

*W laboratorium elektrotechniki, lata 60-te:
Anna Skrzywan-Kosek, Adam Bukowy.*

Pełniła także wiele innych funkcji wymagających kwalifikacji i zaufania. W latach 1973-1974 i 1981-82 była Zastępcą Dyrektora ds. Nauczania i Wychowania, odpowiednio w Instytucie Kompleksowych Systemów Sterowania oraz w Instytucie Automatyki Wydziału AEI. W latach 1975-2000 była redaktorem działowym Wydawnictwa Politechniki Śląskiej, w latach 1980-82

członkiem Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów, od 1984 r. członkiem Zarządu Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej, a od 1972 r. członkiem Zarządu Oddziału Gliwickiego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, pełniąc kilkakrotnie funkcję skarbnika Oddziału.

Za swoje zaangażowanie była wyróżniona m.in. takimi odznaczeniami jak: Złoty Krzyż Zasługi (1976), Medal za Zasługi dla Politechniki Śląskiej (1978), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1989), Medal 25-lecia PTETiS (1986), Medal 50-lecia Politechniki Śląskiej" (1995). W 2001 roku otrzymała Srebrną Odznakę Honorową PTETiS przyznaną za wybitny wkład w rozwój Towarzystwa, aktywne popieranie jego działalności oraz współdziałanie z Towarzystwem w zakresie upowszechniania i krzewienia elektrotechniki i elektroniki. Przyznano Jej również Medal Prof. Fryzego, którego już nie zdążyła odebrać.

Była jednym z członków założycieli NSZZ "Solidarność" w Politechnice Śląskiej i długoletnim członkiem Komisji Rewizyjnej. Została odznaczona Srebrnym Medalem 20-lecia "Solidarności" Regionu Śląsko-Dąbrowskiego NSZZ "Solidarność".

Przez wiele lat (od 1981r.) była aktywnym działaczem Klubu Inteligencji Katolickiej.

Żyła z ludźmi i dla ludzi, podejmując się wielu licznych zadań i funkcji nieprzynoszących Jej żadnych doraźnych korzyści. Była animatorem i współorganizatorem wszelkiego rodzaju nieformalnych spotkań, których celem było tworzenie i podtrzymywanie dobrej atmosfery w zespołach ludzkich, w których działała. Wielu wspomina też Jej doskonałe poczucie humoru.

Była osobą, która zawsze znajdowała czas dla innych, a jednocześnie bardzo szanowała czas innych osób. Sama bardzo skromna, życzliwa, wyculona na potrzeby innych, potrafiła przychodzić z pomocą, nieraz bardzo dyskretnie. Nie potrafiła być obojętna. Znajdowała też czas na prywatne hobby, którym były: żeglarstwo, turystyka, muzyka operowa.

Zmarła wskutek ciężkiej choroby 18 grudnia 2003 r. Odeszła do wieczności, pozostawiając trwały, pełen ciepła i szlachetności ślad w pamięci współpracowników i studentów.

**Dr inż. Janina Anna Szebeszczyk
(1948-1996)**

(opracował Stanisław Waluś)

Dr inż. Janina Anna Szebeszczyk urodziła się 29 listopada 1948 r. w Lublinie. W 1971 r. otrzymała dyplom magistra inżyniera (specjalność aparatura elektroniczna) na Wydziale Automatyki Politechniki Śląskiej. 16 maja 1972 roku podjęła pracę na Wydziale Automatyki i Informatyki w Instytucie Automatyki Przemysłowej i Pomiarów w Zespole Systemów Pomiarowych. Stopień doktora nauk technicznych uzyskała na Wydziale Automatyki i Informatyki w 1982 roku na podstawie pracy doktorskiej pt. „Operatywne sterowanie pracą stacji uzdatniania wody”, której promotorem był prof. dr hab. inż. Janusz Piotrowski. Była aktywnym członkiem Komisji Metrologii od 1987 r. Była członkiem NSZZ „Solidarność” od 1980 roku.

Główne kierunki jej działalności naukowej to metrologia, systemy pomiarowe, miernictwo przemysłowe i konstrukcja aparatury pomiarowej – w ramach dyscypliny naukowej automatyka i robotyka. W ramach prac naukowych zajmowała się pomiarami i sterowaniem stacji uzdatniania wody oraz opracowaniem przepływomierza ultradźwiękowego z głowicami nakładanymi na ściankę rurociągu (model użytkowy, zgłoszenie patentowe). Jest autorką lub współautorką 30 publikacji naukowych i współautorką 6 skryptów.

Była koordynatorem projektu Tempus JEP_08029-94 pt. „Nauczanie w dziedzinie sensorów i systemów pomiarowych” i organizatorem w lipcu 1995

roku międzynarodowej letniej szkoły „Technologie i konstrukcje sensorów i systemów sensorycznych.

Zmarła 22 stycznia 1996 r.

**Doc. dr Jan Walichiewicz
(1929-2001)**

*(opracowali: Stanisław Kozielski,
Piotr Walichiewicz)*

Urodził się w 1929 roku we Lwowie. W czasie okupacji uczęszczał do szkoły podstawowej z wykładowym językiem rosyjskim. W roku 1943 został zaprzysiężony jako żołnierz Armii Krajowej. Podczas powstania we Lwowie w roku 1944, służył jako łącznik komendanta Kierownictwa Dywersji (KEDYW), „cichociemnego”, majora Piotra Szewczyka. Jak wielokrotnie podkreślał nigdy nie miał broni w ręku.

W 1945 r. wraz z rodziną przyjechał do Gliwic. Tutaj ukończył Liceum Pedagogiczne. W latach 1947-1951 studiował na Wydziale Matematyki Fizyki Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego, uzyskując stopień magistra filozofii w zakresie nauk matematyczno-fizycznych. W czasie studiów był aktywnym działaczem Sodalicii Mariańskiej. Już w 1950 r., jeszcze jako student, podjął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Astronomii Wydziału Matematyki Fizyki Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Po ukończeniu studiów pracował we wrocławskim Obserwatorium Astronomicznym pod kierownictwem prof. Eugeniusza Rybki.

W 1953 r. przeniósł się do Gliwic, do Katedry Matematyki na Wydziale Elektrycznym. Tutaj pracował u prof. Stanisława Fryze. W roku 1962 uzyskał stopień doktora nauk matematyczno-fizycznych na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Tematem rozprawy doktorskiej była oryginalna metoda wyznaczania południka gwieźdnego. Od 1969 r. doc. Jan Walichiewicz pracował w Instytucie Matematyki na Wydziale Matematyczno-Fizycznym, zaś od 1974 r. na Wydziale Automatyki i Informatyki w Instytucie Kompleksowych Systemów Sterowania, przekształconym w 1976 r. w Instytut Informatyki Czasu Rzeczywistego. W instytucie tym doc. Jan Walichiewicz pełnił funkcję zastępcy dyrektora. Również w latach siedemdziesiątych, równoległe do pracy na Politechnice, pełnił funkcję dyrektora Planetarium Śląskiego w Chorzowie.

Od 1980 r. doc. J. Walichiewicz pracował w Instytucie Aparatury i Automatyki Medycznej, a następnie w Instytucie Elektroniki. W latach 1981 – 1987 pełnił funkcję Prodziekana na naszym Wydziale.

Za swój dorobek był odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Odznaką Zasłużonemu w Rozwoju Województwa Katowickiego, Odznaką Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej, wyróżniony nagrodami Ministra i Rektora. Odszedł na emeryturę w r. 1991.

Szeroki był zakres zainteresowań naukowych doc. Jana Walichiewicza. Pierwszą Jego pasją była astronomia, z tego zakresu wykonał pracę dyplomową i pracę doktorską (metody i aparatura do fotoelektrycznego rejestrowania gwiazd). Swą wiedzę matematyczną wykorzystywał w pracach dotyczących elektroenergetyki i aparatury medycznej. Był również zdolnym konstruktorem, w swym dorobku miał 2 patenty dotyczące aparatury medycznej. Późniejsze Jego prace dotyczyły zbiorów rozmytych i ich zastosowań w badaniach biomedycznych.

Doc. dr Jan Walichiewicz był dobrym organizatorem. W Instytucie Informatyki Czasu Rzeczywistego zorganizował laboratorium obliczeniowe (oparte na komputerze ODRA 1305), aktywnie uczestniczył w organizowaniu na Wydziale AEiI Zakładu Telekomunikacji. Był niestrudzony w inicjowaniu i organizowaniu współpracy z przemysłem, a zwłaszcza placówkami medycznymi. Swoim zapałem i zaangażowaniem pociągał innych.

Przede wszystkim jednak doc. dr Jan Walichiewicz był doskonałym dydaktykiem. Wykładał z pasją, świetnie wszystko wyjaśniał, a przy tym niezwykle skutecznie mobilizował studentów do nauki. Chociaż bardzo wymagający, był niezwykle przyjazny studentom. Urzekał wszystkich swoją dynamiką, gromkim

głosem, tempem wykładu, dowcipem. Jego wykłady obrastały w legendy, na przykład:

Po wykładzie z Analizy matematycznej studentka dzieli się wrażeniami z koleżanką: „No, dziś było znośnie, zamiast 28 tablic doc. Walichiewicz zapisał tylko 24 ...”

Wybija godzina 8:30, drzwi auli gwałtownie się otwierają, wpada przez nie doc. Walichiewicz i zmierzając do odległej jeszcze tablicy zaczyna: „Dla każdego ε większe od zera istnieje takie N_0 , że dla każdego n większe N_0 ...”

Był świetnym pedagogiem i przyjacielem młodzieży, a przy tym taką indywidualnością i charakterystyczną postacią, że na koleżeńskich spotkaniach absolwentów Jego osoba i Jego wykłady z Analizy matematycznej zawsze wracają we wspomnieniach.

Jego ulubionym sposobem spędzania czasu wolnego były piesze wędrówki górskie i z tego powodu, jako delegat uczelni, często uczestniczył w Studenckich Rajdach Górskich.

Doc. dr Jan Walichiewicz zmarł 8 sierpnia 2001 roku. Dla wielu roczników studentów Wydziału najpierw Automatyki, potem Automatyki i Informatyki i wreszcie Automatyki, Elektroniki i Informatyki, pamięć osoby doc. Jana Walichiewicza i legenda Jego wykładów pozostanie wiecznie żywa.

**Maria Wiśniowska
(1922-2006)**

(opracował Stanisław Kozielski)

Maria Wiśniowska urodziła się 28 grudnia 1922 r. w Druji w woj. wileńskim jako córka Marii i Mirosława Ciszewskich. W 1940 r. ukończyła gimnazjum w Wilnie. Lata wojny były dla Niej i Jej rodziny okrutne – brat Pani Marii zginął w Katyniu. Te ciężkie lata przeżyła na Litwie, pracując fizycznie. Uczestnicząc w „tajnych kompletach” uzupełniała swe wykształcenie.

W 1945 r. wraz z rodziną przyjechała do Gliwic. Od 1946 do 1949 r. pracowała w instytucji rolniczej „Hodowla nasion” w Dąbrówce koło Gliwic. Od 1949 do 1954 r. pracowała w Banku Inwestycyjnym w Gliwicach. W roku 1952 wyszła za mąż za Adama Wiśniowskiego.

W 1957 r. Pani Maria Wiśniowska rozpoczęła pracę na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, w Katedrze Podstaw Elektrotechniki. Przez całe lata pracowała stale w tym samym prawie miejscu, niezmiennie pod kierownictwem prof. Stefana Węgrzyna, ale nazwy katedr i instytutów, których była pracownikiem, kolejno się zmieniały. Odzwierciedlało to całą historię późniejszego Instytutu Informatyki, a zarazem Wydziału Automatyki, Elektroniki i Informatyki. Były to kolejno: Katedra Teorii Regulacji, Katedra a potem Instytut

Kompleksowych Systemów Sterowania, Instytut Informatyki Czasu Rzeczywistego i wreszcie Instytut Informatyki.

Przez wiele lat Pani Maria, bo tak wszyscy się do niej zwracali, samodzielnie i jednoosobowo tworzyła całą administrację Instytutu – prowadziła sekretariat, sprawy administracyjne, finansowe, inwentarzowe, a nawet magazyn. *„Jej praca jest na najwyższym poziomie fachowości, a oprócz tego rzetelności i dokładności”* pisał w opinii o pracy Pani Marii prof. Stefan Węgrzyn. Tej pracy Pani Maria Wiśniowska poświęciła całą swą energię i zaangażowanie. W innej opinii prof. S. Węgrzyn pisał: *„Dzięki swoim cechom: rzetelności, sumienności, obowiązkowości i bezgranicznej ofiarności zyskała sobie powszechny szacunek i stworzyła wzorzec pracownika administracyjnego uczelni”*.

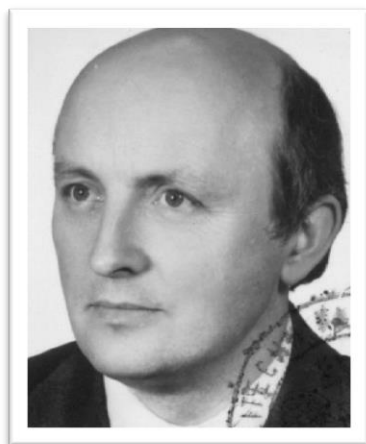
Dla młodych pracowników Katedry czy Instytutu była alfą i omegą wiedzy o codziennym funkcjonowaniu Uczelni. Nieustannie korzystaliśmy z Jej rad. Była krytycznym, ale życzliwym recenzentem naszych pomysłów organizacyjnych. Życzliwa wszystkim i pogodna, cieszyła się ogromną sympatią oraz szacunkiem wśród starszych i młodszych pracowników Instytutu, ale również wśród profesorów z całego kraju, częstych gości prof. Stefana Węgrzyna.

Przez kilkanaście lat Pani Maria Wiśniowska dodatkowo pracowała w gliwickim oddziale PTETiS. Przepracowała na Politechnice Śląskiej 34 lata. W roku 1991 przeszła na emeryturę. Była odznaczona odznaką Zasłużony dla Politechniki Śląskiej.

Zmarła w roku 2006.

**Mgr inż. Rudolf Wojnar
(1937-2010)**

(opracowała Krystyna Wojnar)

Rudolf Wojnar urodził się 22 października 1937 w Simoradzu (powiat Cieszyn). W 1955 r. ukończył Technikum Mechaniczno-Elektryczne w Bielsku Białej o specjalności: maszyny włókiennicze. Studia wyższe ukończył 15 lutego 1961 r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej i uzyskał dyplom mgr inż. mechanik o specjalności: obrabiarki, narzędzia i technologia budowy maszyn.

Pracę zawodową podjął 1 marca 1961 r. w Zakładzie Optyki i Mechaniki Precyzyjnej (przekształconym później w Zakład Doświadczalny Elektroniki i Mechaniki Precyzyjnej – ZDEMP) na stanowisku kierownika rozdzielni materiałowej. Następnie został zastępcą szefa produkcji, a od 1963 r. aż do czasu likwidacji Zakładu w 1991r., zajmował stanowisko Głównego Konstruktora i Kierownika Biura Konstrukcyjno-Technologicznego. Dodatkowo pracował okresowo i w niepełnym wymiarze etatu w Instytucie Maszyn Matematycznych, w Centralnym Ośrodku Techniki Medycznej, Zakładzie Aparatury Medycznej „Remed” oraz w charakterze konserwatora sprzętu stacji dializ w Szpitalu Miejskim.

Od 1 października 1991 roku podjął pracę na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki w Instytucie Elektroniki w Zakładzie Elektroniki Biome-

dycznej w charakterze wykładowcy. Prowadził zajęcia ćwiczeniowe z rysunku technicznego i wykłady z przedmiotu Podstawy Konstrukcji i Technologii.

W okresie pracy w ZDEMP brał udział, bądź kierował opracowaniem dokumentacji konstrukcyjnej i technologicznej około tysiąca wyrobów i urządzeń dla potrzeb działalności Zakładu. Zasadniczym trzonem produkcji Zakładu były urządzenia miernictwa klasycznego (mostki, kompensatory, mierniki przekładni, opornice dekadowe, galwanometry, wzmacniacze fotoelektryczne, ogniwa normalne, itp.) na bazie własnych półfabrykatów (przełączniki dekadowe, zaciski itp.) oraz aparatura nietypowa, jak maszyny analogowe, rejestratory XY, monitory, aparatura dla potrzeb medycyny (sztuczne płuco-serce, model sztucznej nerki, analizatory krwi, defibrylatory). Wiele tych urządzeń było wynikiem współpracy ZDEMP i Uczelni. Dla potrzeb przemysłu opracowane i wykonywane były nowoczesne urządzenia, np. stanowiska pomiarowe zespołów Fiata 126 p (dla FSM), urządzenia do odlewania stopów amorficznych, itp.

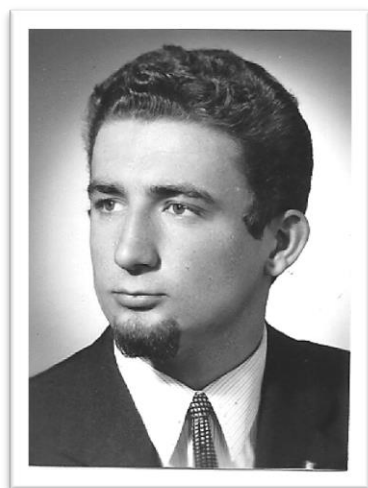
W uznaniu pracy zawodowej w ZDEMP otrzymał szereg nagród zespołowych, m.in. nagrody „Czerwonej Róży” – za skonstruowanie modelu płuco-serca (1972) oraz za opracowanie projektu i wykonanie prototypu „sztucznej nerki” (1976), nagrodę Rektora Pol.Śl. za projekt maszyny analogowej (1974) oraz nagrody Ministra NSWiT: za opracowanie i wdrożenie do produkcji urządzenia do pozaustrojowej dializy krwi (1977), za pracę na temat oszczędnościowych lutów srebrnych (1987), za opracowanie i wdrożenie do produkcji miernika obciążeń termicznych tzw. WBGT (1987).

Był współautorem jednego patentu, kilku wniosków racjonalizatorskich oraz wzorów użytkowych.

Mgr inż. Rudolf Wojnar zmarł 23 lutego 2010 r. w Gliwicach.

**Dr hab. inż. Stanisław Wołek
(1947-2005)**

(opracował Przemysław Szmal)

Dr hab. inż. Stanisław Wołek, profesor Politechniki Rzeszowskiej, urodził się 24 października 1947 roku w Nisku. Z Gliwicami i Politechniką Śląską był związany od r. 1965, kiedy to zaczął studia na Wydziale Automatyki. Skończył je z wyróżnieniem w 1970 roku i rozpoczął pracę w Instytucie Kompleksowych Systemów Sterowania, który po kilku latach przekształcił się w Instytut Informatyki. Stanisław Wołek, wtedy jeszcze magister, był bardzo aktywnym uczestnikiem grupy, która na początku lat 70-tych – pod kierunkiem prof. Stefana Węgrzyna – budowała zręby gliwickiej informatyki. Szczególnie ważny był udział Stanisława Wołka w tworzeniu oprogramowania podstawowego jednego z pierwszych polskich minikomputerów (skonstruowanego dla górnictwa komputera MKJ). Prof. Stanisław Wołek był współtwórcą języka symbolicznego – assemblerowego i jego translatora – assemblera. Następnie był współtwórcą interpretera języka Basic i innych narzędzi programowych i aplikacji użytkowych dla tego komputera.

Prace te, wykonywane dla przemysłu, miały bardzo ważny wymiar dydaktyczny – dały początek skryptom, podręcznikom, a także wykładom i ćwiczeniom laboratoryjnym. Prof. Stanisław Wołek był m.in. współautorem

pierwszego polskiego podręcznika języka Basic (wyróżnionego nagrodą Ministra).

Inny wątek badań prowadzonych przez prof. Stanisława Wołka był związany ze sterowaniem transportem kolejowym. Badania te zapoczątkowała Jego praca dyplomowa dotycząca optymalnego sterowania transportem dołowym w kopalniach węgla kamiennego. Prace na temat czasowo-optymalnego sterowania obiektami liniowymi prof. Stanisław Wołek rozwijał dalej po studiach. Z tą tematyką była też związana Jego praca doktorska, poświęcona opracowaniu modelu oraz sterowania systemami transportowymi, wzorowanymi na kopalnianym dołowym transporcie kolejowym. Pracę tę Stanisław Wołek obronił z wyróżnieniem w r. 1975.

Sterowaniem transportem kolejowym prof. Stanisław Wołek zajmował się ponownie w latach 80-tych, kiedy podjął dodatkową pracę jako specjalista-konstruktor w biurze konstrukcyjnym Zakładów Wytwórczych Urządzeń Sygnalizacyjnych Śląskiej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach. Prowadził wtedy prace nad automatyzacją i informatyzacją górnek rozrządowych i został współautorem trzech patentów.

W latach 1986-1989 prof. Stanisław Wołek skorzystał z możliwości pracy w szkolnictwie wyższym na warunkach finansowych lepszych niż w kraju, wyjeżdżając na Uniwersytet w Constantine w Algierii, gdzie był wykładowcą Instytutu Informatyki. Już po powrocie do Polski miał miejsce inny epizod dodatkowej pracy Profesora poza uczelnią, kiedy to w latach 1991-1993 był zatrudniony jako specjalista ds. informatyki w Gliwickim Banku Handlowym.

Praca habilitacyjna Stanisława Wołka dotyczyła optymalizacji fizycznej organizacji danych w pamięciach systemów komputerowych, obronił ją w 1992 roku.

Prof. Stanisław Wołek prowadził na Politechnice Śląskiej kilkanaście różnych wykładów, dotyczących głównie programowania komputerów, a także arytmetyki maszyn cyfrowych. Był wychowawcą kilkunastu roczników informatyków, wypromował kilkudziesięciu dyplomantów.

W latach 1981-86 był kierownikiem Zespołu Oprogramowania Maszyn Cyfrowych.

Był wyróżniony dwiema nagrodami Ministra i kilkunastoma nagrodami Rektora.

W roku 1993 prof. Stanisław Wołek przeniósł się na Politechnikę Rzeszowską. Specjalizował się tam w problematyce baz danych, programowania komputerów oraz projektowania systemów informatycznych wspomagających zarządzanie.

Na Wydziale Budowy Maszyn i Lotnictwa zorganizował od podstaw Zakład Informatyki, którym kierował do końca swego życia, wkładając ogromny wysiłek w dokształcanie kadry, tworzenie i modernizację laboratoriów komputerowych oraz ciągłą innowację programów prowadzonych zajęć.

W latach 1993-1996 pełnił funkcję Dziekana nowo powstałego Wydziału Zarządzania i Marketingu. Z wielkim zaangażowaniem tworzył nowe plany i programy studiów oraz pracował nad rozwojem nowego wydziału. Był pierwszym kierownikiem utworzonego w r. 2003 na tym wydziale Zakładu Informatyki w Zarządzaniu.

Za swą pracę organizacyjną dwukrotnie otrzymywał nagrodę Rektora Politechniki Rzeszowskiej.

Pracując w Rzeszowie prof. Stanisław Wołek utrzymywał stałe i żywe kontakty z Politechniką Śląską. Opracował kilkadziesiąt recenzji podręczników, skryptów i artykułów dla wydawnictw Politechniki Śląskiej. Dwukrotnie recenzował rozprawy doktorskie prowadzone na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki. Na tym wydziale wiosną 2005 r. został sfinalizowany przewód doktorski jednego z Jego rzeszowskich doktorantów.

W swoim życiu prywatnym i zawodowym Profesor zawsze kierował się zasadami uczciwości i rzetelnego wykonywania obowiązków, które stosował w równej mierze wobec siebie jak i wobec studentów oraz pracowników. Był przy tym człowiekiem ogromnie wszystkim przyjaznym i życzliwym.

W życiu prywatnym miał wiele pasji. Był miłośnikiem gór, narciarstwa i żeglarstwa, organizatorem niezapomnianych imprez turystycznych. Szukał wyzwań, wśród których był udział w rejsie jachtem wokół Elby i w ekstremalnym spływie pontonem (tzw. rafting) w Alpach Austriackich.

Był zapalonym majsterkowiczem, wiele czasu spędził samodzielnie remontując i urządzając góralską chatę w Koszarawie-Bystrej w Beskidzie Żywieckim, jak też dom w podrzeszowskim Będziemyślu, odziedziczony po swoich przodkach. Oba obiekty, mające w pierwotnym zamyśle służyć najbliższej rodzinie – żonie i trójce dzieci, które sukcesywnie przyszły na świat – bardzo szybko zaczęły ściągać liczne grono przyjaciół, współpracowników i osób poznanych

w czasie różnych wypraw, przybywających tu chętnie i często, nie tylko w pojedynkę, lecz również ze współmałżonkami i dziećmi. Wszyscy ci mile widziani goście pamiętają wieczory spędzane wraz z Gospodarzem, nierzadko przy ognisku, ze wspólnymi śpiewami przy akompaniamencie Jego gitary.

Profesor Stanisław Wołek przed chatą w Koszarawie-Bystrej

Profesor Stanisław Wołek zmarł po ciężkiej chorobie 28 lipca 2005 roku w Krakowie.

**Dr inż. Eugeniusz Wróbel
(1951-2010)**

(opracował Krzysztof Tokarz)

Dr inż. Eugeniusz Wróbel był cenionym naukowcem, świetnym pedagogiem, wybitnym organizatorem i społecznikiem. Politechnika Śląska, a Wydział Automatyki Elektroniki i Informatyki oraz Instytut Informatyki w szczególności, pożegnały Go z wielkim żalem 16 listopada 2010 roku.

Eugeniusz Wróbel urodził się 24 maja 1951 roku w Rybniku. Tu ukończył szkołę podstawową i I LO im. Powstańców Śląskich. Maturę zdał w r. 1969 i rozpoczął studia na Wydziale Automatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach, które ukończył w r. 1974. Po studiach rozpoczął pracę w Instytucie Automatyki Przemysłowej i Pomiarów na Wydziale Automatyki i Informatyki, a następnie, po reorganizacji wydziału, kontynuował ją w Instytucie Informatyki. W 1980 roku obronił rozprawę doktorską i od tego czasu pracował na stanowisku adiunkta. Początki badań naukowych, które prowadził, dotyczyły teorii automatów cyfrowych i projektowania układów cyfrowych – tej tematyki dotyczyła Jego praca doktorska pt. „Realizacja układów przełączających w oparciu o struktury jednorodne”. Równocześnie zajmował się wykorzystaniem komputerów do zbierania i przetwarzania danych pomiarowych i sterowania procesami przemysłowymi, uczestnicząc w kilku dużych projektach zrealizowanych dla przemysłu. Dotyczy-

ły one systemu kontroli sieci przemysłowych – w tym sieci gazowniczych i sieci wodociągowych. System ten został wdrożony na różnych poziomach zarządzania w Górnośląskim Zakładzie Gazownictwa, Karpackim Zakładzie Gazownictwa oraz Krajowej Dyspozycji Gazem, a także w kilku przedsiębiorstwach wodociągowych. Prowadził również prace badawcze dotyczące optymalizacji programów użytkowych z wykorzystaniem zaawansowanych rozwiązań architektury współczesnych procesorów.

W zakresie dydaktyki skupił swoje zainteresowania na przedmiocie „Języki assemblerowe”, który prowadził przez wiele lat (wcześniej „Programowanie w języku symbolicznym”), opracowując dla tego przedmiotu wykład, ćwiczenia tablicowe i ćwiczenia laboratoryjne. Uczył studentów tej najtrudniejszej sztuki programowania – programowania, które jest najbliższe związane z procesorem – sercem komputera. Był promotorem ponad 50 prac dyplomowych – wychował kilka pokoleń informatyków.

Dr inż. Eugeniusz Wróbel miał bogaty dorobek publikacyjny: był autorem i współautorem 18 książek, podręczników akademickich i 8 skryptów. Ich tematyka, poza językami assemblera, dotyczyła systemów mikrokomputerowych, teorii automatów, układów i systemów cyfrowych. Był autorem wielu prac naukowych publikowanych w czasopiśmie, w materiałach konferencji zagranicznych i konferencji krajowych.

Zaangażowany w latach dziewięćdziesiątych w działalność publiczną dr inż. Eugeniusz Wróbel w dalszym ciągu brał udział w dużych projektach informatycznych (prowadzenie nadzoru, konsultacje). Były to m. in.: „Systemy informatyczne administracji rządowej”, „System kompleksowej informatyzacji Ośrodków Pomocy Społecznej”, „Zintegrowany System Zarządzania w Narodowym Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej”, „Zintegrowany system zarządzania Miejskim Przedsiębiorstwem Oczyszczania w Warszawie”.

Praca na Uczelni stanowiła zawsze tylko część Jego aktywności życiowej. Od młodych lat działał w harcerstwie. Jako harcmistrz był współtwórcą i realizatorem kompleksowego programu dla harcerskich drużyn wodnych i żeglarskich o nazwie „Akcja Małych Akwenów i Rzek”, rozpoczętego w latach 60-tych, a potem istotnie rozwiniętego przez Niego w latach 70-tych i 80-tych XX wieku.

Był wiceprzewodniczącym, a następnie przewodniczącym Rady Fundacji „Na Dobro Harcerstwa Górnośląskiego” i w znaczący sposób wpływał na jej działalność – organizował m.in. szereg przedsięwzięć integrujących młodzież działającą w różnych środowiskach harcerskich. Organizował przez wiele lat szereg

impresz harcerskich, w tym m.in. osobiście prowadził morskie rejsy jachtowe (był jachtowym kapitanem żeglugi wielkiej), miał znaczący wpływ na wychowanie całych zastępów harcerzy, z których wielu podjęło później działalność publiczną w administracji rządowej, w parlamencie oraz samorządach lokalnych.

W ostatnich 20 latach dzielił czas pomiędzy pracę naukową na Politechnice Śląskiej a niezwykle aktywną działalność w administracji publicznej, którą prowadził urlopując się z Uczelni. Na początku lat 90-tych był przez pięć lat Wicewojewodą Katowickim. Działając niezwykle skutecznie na tym stanowisku inicjował oraz uczestniczył w realizacji m.in. następujących przedsięwzięć:

- Powołanie Górnośląskiego Towarzystwa Lotniczego i przejęcie przez to Towarzystwo zarządzania lotniskiem "Katowice", co zaowocowało szybkim rozwojem tego lotniska.
- Współautorstwo oraz nadzór merytoryczny nad realizacją opracowanego na początku lat 90-tych Programu Gospodarczego dla Górnego Śląska.
- Wprowadzenie w latach 90-tych koncepcji realizacji niezwykle ważnej inwestycji infrastrukturalnej w Aglomeracji Katowickiej, jaką jest Drogowa Trasa Średnicowa.
- Przeprowadzenie komunalizacji przedsiębiorstw użyteczności publicznej.

W latach 2005-2007 dr inż. Eugeniusz Wróbel zajmował stanowisko Sekretarza Stanu w Ministerstwie Transportu i Budownictwa, a następnie Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Transportu. Jego praca zaowocowała wieloma osiągnięciami, m.in. przeprowadzeniem projektu utworzenia Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej, opracowaniem przyjętego przez Rząd "Programu rozwoju sieci lotnisk i lotniczych urządzeń naziemnych", czy też przygotowaniem koncepcji włączenia lotnisk zarówno regionalnych jak i lokalnych do systemu współfinansowania ich rozwoju środkami unijnymi.

Należy podkreślić, że w latach, w których wracał na Uczelnię, bardzo aktywnie kontynuował badania w swojej dziedzinie i rozwijał prowadzony przedmiot. Właśnie w tych latach wydał książki dotyczące języka asemblera.

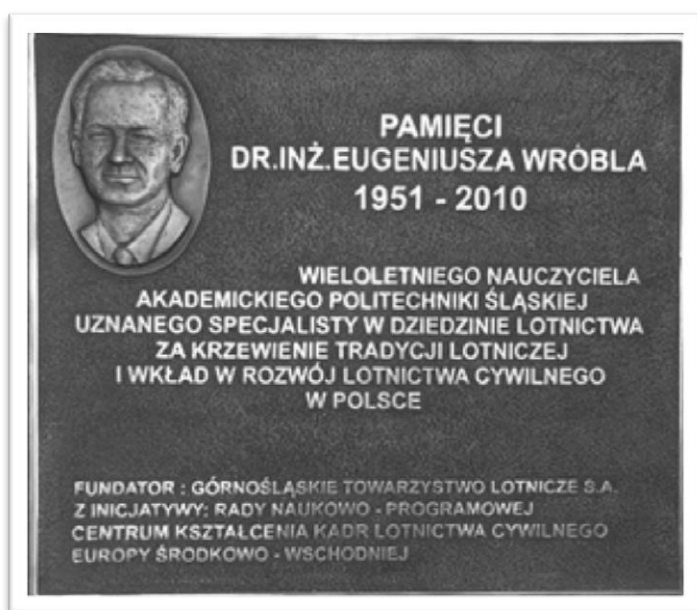
Był inicjatorem powołania w Politechnice Śląskiej Centrum Kształcenia Kadr Lotnictwa Cywilnego Europy Środkowo-Wschodniej. Pełnił funkcję przewodniczącego Rady Naukowo-Programowej tego Centrum. Efektem działalności Centrum są m.in. kierunkowe studia podyplomowe, przygotowujące do podjęcia pracy w lotnictwie: „Organizacja lotnictwa cywilnego w Unii Europejskiej”, „Tele-

informatyka w transporcie lotniczym” oraz „Planowanie i projektowanie cywilnych portów lotniczych”.

Działania Centrum Kształcenia Kadr Lotnictwa Cywilnego rozszerzyły obszary działalności dydaktycznej i badawczej w Politechnice Śląskiej na Wydziale Transportu i Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki w szczególności. Jednym z wymiernych efektów jest włączenie Politechniki Śląskiej do międzynarodowych projektów prowadzonych przez Polską Agencję Żeglugi Powietrznej, związanych z badaniami wykorzystującymi metodologię badawczą EUROCONTROL (*European Organisation for the Safety of Air Navigation*).

Za swą działalność naukową i dydaktyczną uzyskał wiele nagród Ministra i Rektora. Otrzymał też Odznakę „Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej”.

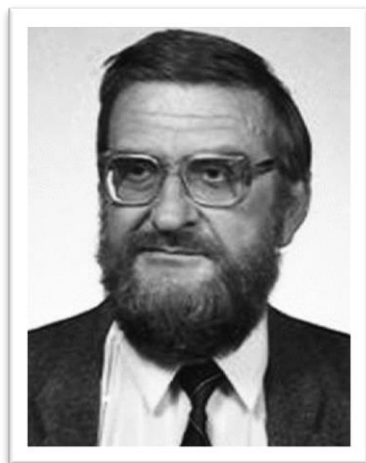
Dr inż. Eugeniusz Wróbel zostanie w naszej pamięci jako człowiek niezwykle oddany sprawom swej Uczelni, Śląska i Kraju, którym poświęcał cały swój czas, niespożytą energię i twórczą inicjatywę.

Tablica pamiątkowa poświęcona dr. Eugeniuszowi Wróblowi.

**Dr hab. inż. Lech Znamiorski
(1944-2008)**

(opracował Stanisław Kozielski)

Urodził się 3 maja 1944 roku w Imbramowicach w województwie krakowskim. W roku 1945 Jego rodzina przeniosła się do Zabrze i tu ukończył szkołę podstawową oraz średnią. W roku 1962 rozpoczął studia na Politechnice Śląskiej, z którą związana była Jego cała późniejsza działalność. Rozpoczęte na Wydziale Elektrycznym studia kontynuował na nowo powstałym Wydziale Automatyki, kończąc je dyplomem magistra inżyniera w 1968 roku. Jego pracę dyplomową "Zaprojektować, wykonać i zbudować układ sterowania pracą wzmacniacza operacyjnego maszyny iteracyjnej" ocenili na ocenę bardzo dobry profesorowie T. Zagajewski i S. Węgrzyn.

Już jako student ostatniego roku prowadził już zajęcia dydaktyczne w Katedrze Teorii Regulacji, w której podjął pracę w 1968 roku, bezpośrednio po ukończeniu studiów. Prowadził zajęcia (ćwiczenia tablicowe i laboratoryjne) z teorii regulacji, cyfrowych układów automatyki, programowania maszyn cyfrowych, maszyn analogowych, a także wykład z maszyn analogowych i modelowania. W tym czasie zajmował się zagadnieniami hybrydowej techniki obliczeniowej, symulacji komputerowej i komputerowym wspomaganie projektowania. Z tą tematyką związana była również, obroniona 21 grudnia 1976 roku, praca doktorska pt. "Zagadnienia automatyzacji procesu przygotowania

schematów maszynowych dla modeli obiektów dynamicznych”. Promotorem pracy był doc. Olgierd Palusiński. Jeszcze przed ukończeniem pracy doktorskiej Lech Znamirowski był autorem kilkunastu publikacji, współautorem 5 skryptów i książki – dotyczących modelowania analogowego i hybrydowego.

W roku 1978 został kierownikiem Zespołu Teleinformatyki. Zajmował się wtedy zagadnieniami transmisji światłowodowej oraz projektowania interfejsów między komputerem a procesami przemysłowymi. W kierowanym przez Niego zespole zostało zbudowane telekomunikacyjne łącze światłowodowe.

W badaniach naukowych kontynuowanych po doktoracie zajmował się m.in. komputerowym wspomaganie projektowania układów cyfrowych, a w szczególności struktur VLSI. Zajmował się narzędziami wspomagającymi projektowanie i symulację takich układów.

W latach 1985/1986 przebywał, jako Visiting Professor, na University of Arizona, Tucson, gdzie zajął się zagadnieniami związanymi z transmisją sygnałów w układach VLSI, komputerowym wspomaganie projektowania systemów mikroelektronicznych, a potem także dynamiką przełączania struktur reprogramowalnych macierzy analogowych FPAA. Wkrótce odwiedził ten uniwersytet ponownie, realizując badania sponsorowane przez stronę amerykańską. Rozszerzył wtedy zakres swoich badań naukowych i zaczął się zajmować projektowaniem układów ASIC, narzędziami CAD/CAE w projektowaniu układów VLSI oraz wykorzystaniem matryc programowalnych FPGA. Po powrocie opracował w Instytucie Informatyki wiele stanowisk laboratoryjnych z tego zakresu.

W tym okresie, uczestnicząc w Instytucie Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN w granie prowadzonym przez prof. Stefana Węgrzyna, rozpoczął badania w najciekawszych chyba obszarach dotyczących nanotechnologii, nanosystemów informatyki, bioinformatyki lub ogólniej – nanonauki. Razem z prof. S. Węgrzynem opublikował z tego zakresu kilka książek i wiele prac. Niektóre z nich przedstawił na konferencjach na całym świecie.

W roku 2005 obronił rozprawę habilitacyjną poświęconą zagadnieniom przetwarzania informacji w strukturach o przełączanych konfiguracjach, występujących w technologii FPAA (analogowych matryc programowalnych) oraz w nanostrukturach organicznych.

Był autorem i współautorem 5 książek, 9 skryptów oraz kilkadziesiąt artykułów w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Wyniki swoich badań przedstawiał również na ponad 30 konferencjach międzynarodowych na całym świecie, np. MIXDES, Western Multiconference, IASTED MSO, IEEE-NANO, ICCE.

Był członkiem kolegium redakcyjnego i inicjatorem wprowadzenia ówczesnych Zeszytów Naukowych serii Informatyka na międzynarodowe forum wydawnicze. Doprowadził do tego przez stworzenie międzynarodowego kolegium redakcyjnego i zmianę nazwy czasopisma na *Studia Informatica*.

Był niezwykle pracowity, ciągle pełen pomysłów naukowych. Był bardzo aktywnym uczestnikiem instytutowych seminariów. Dbął o jakość prowadzonych prac i angażował się w dyskusje nad prawie każdym prezentowanym tematem badań.

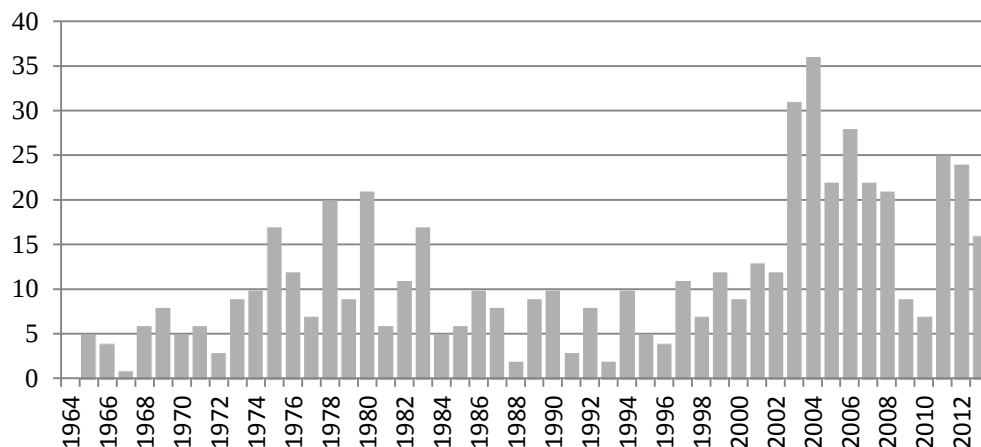
Ten niezwykle, pełen energii Człowiek, wieloletni pracownik Instytutu Informatyki odszedł nagle, w pełni sił twórczych 11 listopada 2008 roku. W pamięci współpracowników i kolegów pozostanie jako człowiek niezwykle oddany sprawom nauki, swego Instytutu, którym poświęcał cały swój czas, niepożytą energię i twórczą inicjatywę.

Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale

Na przestrzeni pięćdziesięciu lat Rada Wydziału nadała stopień doktora nauk technicznych 547 osobom.

Liczba nadanych stopni doktora

1965

Anna Skrzywan	Regulatory impulsowe z modulacją częstotliwości impulsowania	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Aleksander Kwieciński	Wzmacniacz fotoelektryczny w układzie kompensacji napięciowej i prądowej	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Ryszard Gessing	Rekurencyjna metoda w zastosowaniu do analizy nieliniowych układów impulsowych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Józef Tabin	Metoda obliczania przebiegów nieustalonych w obwodach silnie nieliniowych	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Kazimierz Gołębiowski	Statyczna analiza pirometru dwubarwowego i optymalizacja jego wskazań	doc. Edmund Romer

1966

Jan Białosiewicz	Synteza klasyfikatorów optymalnych w przypadku ograniczeń informacji a priori o klasach rozpoznawanych obiektów	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Reginald Krzyżanowski	Metoda wyznaczania własności dynamicznych grubościennych przegrzewaczy pary	doc. Zdzisław Trybalski
Olgierd Palusiński	Nieliniowy zakres warunków stabilności Routh'a	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn

Jerzy Rąbalski	Analiza układów do pomiaru prędkości pracujących przy pomocy próbných sygnałów stochastycznych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
----------------	--	---------------------------------

1967

Andrzej Stempień	O niektórych zagadnieniach występujących przy pomiarach i automatyzacji przepływów pulsujących	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
------------------	--	---------------------------------

1968

Janusz Witkowicki	Analiza dynamiki i metody stabilizacji układów z rotametrem	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Stanisław Cierpisz	Analiza i synteza układów regulacji z miernikami promieniowania jądowego	doc. dr inż. Adam Macura
Ferdynand Wagner	Synteza układów liczących przy założonej strukturze przerzutnika	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Zdzisław Jacyno	Automatyczna regulacja jednostkowych procesów przemysłowych przepływu i ciśnienia	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Wojciech Świder	Termoanemometryczny przetwornik do szybkiego pomiaru stężenia metanu w powietrzu kopalnianym	doc. Edmund Romer
Jerzy Witkowski	Generator małej częstotliwości działający w oparciu o technikę próbkowania	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski

1969

Ryszard Michalski	Synteza wyrażeń minimalnych i rozpoznawania symetrii funkcji logicznych	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Ernest Czogała	O reakcji pewnych układów mechanicznych o stałych rozłożonych na wymuszenie przypadkowe	doc. dr inż. Bogdan Skalmierski
Andrzej Tylikowski	Niestacjonarne procesy w układach mechanicznych wywołane pewnymi zaburzeniami losowymi	doc. dr inż. Bogdan Skalmierski
Leon Lasek	Poszerzanie wstęgi przenoszenia wzmacniacza prądu stałego z przetwarzaniem	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Henryk Małysiak	Synteza asynchronicznych automatów sekwencyjnych w zastosowaniu przerzutników	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Wojciech Tarnowski	Analiza własności mierniczych i synteza pneumatycznego przetwornika wskazań rotametrów	prof. Edmund Romer
Wiesław Łączny	Studium nad niejednorodnością dynamiczną mieszanek spiekalnianej i próba identyfikacji jej charakterystyk statystycznych metodą wariancji średniej bieżącej	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski

Mirosław Dąbrowski	Pokrycia zbioru wierzchołków n-wymiarowego sześcianu En i ich zastosowanie do rozpoznawania obiektów	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
1970		
Aleksander Berndt	Analiza dynamiki systemów bezpośredniego sterowania cyfrowego	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Zbigniew Bortliczek	Właściwości dynamiczne dwufazowych maszyn indukcyjnych z wirnikiem puszkowym	doc. dr inż. Henryk Kowalowski
Ryszard Dobrzelecki	Analiza warunków stosowalności korelacyjnych metod pomiarów charakterystyk dynamicznych obiektów przemysłowych	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski
Mirosław Zaborowski	Analiza wpływu kolejności dozowania na dobroć regulacji stosunku mieszanin wieloskładnikowych	prof. dr hab. Jerzy Siwiński
Jerzy Frąckowiak	Metody faktoryzacji funkcji logicznych realizowanych siecią NOR	prof. dr hab. Jerzy Siwiński
1971		
Jan Gruszecki	Model matematyczny i algorytm optymalnego sterowania procesem otrzymywania kwasu azotowego pod ciśnieniem	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Jerzy Frączek	Iskrobezpieczny przekształtnik prądu zmiennego na stały z powielaczem napięcia do zasilania układów pomiarowych	prof. Edmund Romer
Mikołaj Ziaja	Tyrystorowa przetwornica napięcia stałego na przemienne z transformatorowym filtrem napięcia	prof. dr hab. Jerzy Siwiński
Jerzy Dąbrowa	Badanie parametrów indukcyjnego czujnika liniowego w układzie pomiarowym kąta obrotu	doc. dr inż. Henryk Kowalowski
Krzysztof Gosiewski	Własności regulacyjne procesu neutralizacji oraz analiza możliwości zastosowania do niego adaptacyjnego układu regulacji pH	doc. dr hab. inż. Zdzisław Trybalski
Edward Rzeczkowski	Własności regulacyjne przegrzewaczy pary wtórnej	doc. dr hab. inż. Zdzisław Trybalski
1972		
Józef Golecki	Studia nad dynamiką układu krystalizatora dla procesu ciągłego odlewania stali	doc. dr hab. inż. Zdzisław Trybalski
Jan Piecha	Dekompozycyjna metoda minimalizacji sieci logicznych	prof. dr hab. Jerzy Siwiński
Jan Chojcan	Zastosowanie programowania matematycznego do analizy obwodów nieliniowych	prof. dr inż. Adam Macura

1973

Maciej Bargielski	Wyznaczanie obszarów stabilności w systemach automatyki kompleksowej	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Aleksander Górny	Zastosowanie maszyny cyfrowej ODRA 1003 do modelowego sterowania wydobywczo-transportowym procesem kopalnianym	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Krzysztof Nałęcki	Niektóre problemy oprogramowania maszyn cyfrowych sterujących procesami przemysłowymi dotyczące języka, translatora i systemu operacyjnego	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Henryk Kolka	Wybrane zagadnienia z analizy impulsowych przetwornic napięcia	doc. dr inż. Stanisław Malzacher
Felicjan Biolik	Otrzymywanie materiałów półprzewodnikowych z węgla krzemu oraz analiza ich własności i możliwości zastosowań	doc. dr inż. Stanisław Malzacher
Andrzej Hławiczka	Identyfikacja i eliminacja hazardu podstawowego w wielowarstwowych układach przełączających	prof. dr hab. Jerzy Siwiński
Michał Latarnik	Sterowanie zbliżone do optymalnego przy niepełnej informacji o zakłóceniach	doc. dr inż. Ryszard Gessing
Longin Woźniak	Własności regulacyjne czujnika pH z elektrodą szklaną	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Zbigniew Ociessa	Identyfikacja obiektów niestacjonarnych przy użyciu modeli stacjonarnych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn

1974

Stanisław Kubit	Wpływ wibracji podłoża na działanie przetworników pomiarowych ciśnienia i różnicy ciśnień	doc. dr hab. inż. Zdzisław Trybalski
Alicja Wakulicz-Deja	Analiza listy konstrukcji w kontekście maszyny uogólnionej	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Andrzej Kasprzak	Niektóre zagadnienia matematycznych podstaw automatycznego projektowania technologii produkcji części maszyn	doc. dr inż. Ryszard Jakubowski
Jerzy Klamka	Zastosowanie kanonicznej formy Jordana do badania sterowalności	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Bolesław Pochopień	Synteza sekwencyjnych układów cyfrowych z zastosowaniem elementarnych automatów logicznych z pamięcią	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Jerzy Król	Symulacja cyfrowa złożonych systemów elektromechanicznych	doc. dr hab. Ryszard Jakubowski

Halina Kamionka-Mikuła	Analiza przypadków nieszkodliwości hazardu w automatach sekwencyjnych	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Adam Mrózek	Analiza układów uśredniających w systemach automatyki kompleksowej	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Andrzej Królikowski	Dobór ciągu sterującego w czynnym eksperymencie identyfikacji	doc. dr inż. Ryszard Gessing
Eugeniusz Kosek	Iteracyjna metoda estymacji parametrów obiektów dynamicznych	doc. dr inż. Ryszard Gessing
1975		
Edward Urbański	Analiza i synteza układu elektronicznego do dynamicznych kątów płaskich brył obrotowych przy pomocy przetworników obrazowych	doc. dr inż. Stanisław Malzacher
Gerd Reszka	Analiza maszynowa pewnej klasy obwodów elektronicznych z uwzględnieniem nieliniowego modelu złącza P-N	doc. dr inż. Stanisław Malzacher
Jerzy Skrzypczyk	Stabilność układów dynamicznych opisanych stochastycznymi równaniami całkowymi	prof. dr inż. Bogdan Skalmierski
Jerzy Błahut	Optymalne kompletowanie elementów z zastosowaniem do produkcji masowej analizatorów termokonduktometrycznych	doc. dr inż. Janusz Piotrowski
Stanisław Kopacz	Wpływ niesymetrii własności dynamicznych na błędy dodatkowe przetwornika różnicowego	doc. dr inż. Janusz Piotrowski
Marian Woźniak	Badania wpływu parametrów automatu do cięcia tlenem sterowanego fotoelektrycznie na jego charakterystyki statyczne i dynamiczne	prof. dr inż. Henryk Kowalowski
Jerzy Pilek-Kowalczyk	Symulacja cyfrowa systemu kierowania transportem lokomotywowym kopalni głębinowej	doc. dr inż. Andrzej Grzywak
Stanisław Wąglowski	Dobroć regulacji ciśnienia i temperatury pary w blokach energetycznych w aspekcie jakości regulacji w układach wielowymiarowych	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski
Jerzy Kuźnik	Studium nad własnościami dynamicznymi dwuskładnikowych kolumn rektyfikacyjnych	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski
Zbigniew Czech	Systemy operacyjne i języki sterowania sekwencyjnego	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Stanisław Wołek	Bezzałogowe sterowanie transportem kolejowym materiałów sypkich	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Jerzy Mikulski	Generacja minimalnej sieci logicznej elementów progowych	prof. dr inż. Jerzy Siwiński

Henryk Słupiński	Matematyczny model elektromagnetycznego przetwornika z rdzeniem ferromagnetycznym magnesowym równocześnie polem stałym i przemiennym	prof. dr inż. Henryk Kowalowski
Karol Świerc	Zagadnienie pracy inwersyjnej oraz termicznego oddziaływania w przetwornicach tranzystorowych	doc. dr inż. Jerzy Kopka
Wiktor Kniaziew	System wejścia-wyjścia maszyny czasu rzeczywistego na przykładzie maszyny „P”	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Jerzy Gołubowicz	Systemy operacyjne z segmentacją czasową i pamięciową	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Lesław Socha	Częstotliwościowe kryteria stabilności stochastycznej	prof. dr inż. Bogdan Skalmierski

1976

Halina Bagińska	Wyznaczanie charakterystyk statycznych filtru bikarbonatu sodowego dla celów sterowania	doc. dr inż. Antoni Niederliński
Franciszek Marecki	Metodyka syntezy dynamiki dwufazowego holonomicznego silnika indukcyjnego	prof. dr inż. Henryk Kowalowski
Marian Adamski	Synteza asynchronicznych układów sekwencyjnych z przerzutnikami o wejściu zegarowym	doc. dr inż. Ferdynand Wagner
Stanisław Świtalski	Estymacja parametrów modelu matematycznego reaktora chemicznego na przykładzie reaktora do konwersji metanu	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski
Marian Budka	Synteza łatwodiagnozowalnych modułowych struktur układów cyfrowych	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Jerzy Skorwider	Układ przesyłania informacji cyfrowej zakodowanej w postaci impulsów prądu stałego	doc. dr inż. Ferdynand Wagner
Janusz Szopa	Metoda wyznaczania momentów probabilistycznych wyjścia liniowych układów niestacjonarnych	prof. dr inż. Bogdan Skalmierski
Adam Błaszkowski	Przetworniki impedancji o parametrach zmiennych w czasie	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Lucjan Karwan	Analiza wrażliwości układów elektronicznych metodą dekompozycji	prof. dr inż. Adam Macura
Konrad Wojciechowski	Wyznaczanie stanu liniowego układu dynamicznego na podstawie zadanego horyzontu obserwacji wejścia i wyjścia	doc. dr inż. Olgierd Palusiński
Adam Wolisz	Szeregowanie zadań czasu rzeczywistego przy ograniczeniu przerwań priorytetowych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn

Lech Znamkowski	Zagadnienia automatyzacji procesu przygotowywania schematów maszynowych dla modeli obiektów dynamicznych	doc. dr inż. Olgierd Palusiński
--------------------	--	------------------------------------

1977

Jan Kałuski	Integralny wskaźnik dokładności wybranej klasy przyrządów pomiarowych	doc. dr Jan Butkiewicz
Stanisław Kozielski	Identyfikacja procesów niestacjonarnych w systemach czasu rzeczywistego	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Krzysztof Latarnik	Problemy komputerowej identyfikacji i sterowania pewnej klasy procesów przemysłowych na przykładzie chłodnika rusztowego klinkieru typu Fuller	doc. dr inż. Maria Jastrzębska
Franciszek Przybylak	Optymalizacja cięcia blach na podstawie ultradźwiękowych badań defektoskopowych	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Jerzy Barchański	Analiza wybranych problemów komunikacyjnych dla sieci komputerowych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Stanisław Kowalik	Model komputerowy dynamiki populacji komórek	doc. dr inż. Jerzy Kopka
Jerzy Paluchiewicz	Automatyczne urządzenia przygotowania próbek do pomiarów parametrów cieczy	doc. dr inż. Jerzy Kopka

1978

Andrzej Niepołomski	Analogowe układy przekształcające dynamicznie oparte na wykorzystaniu techniki próbkowania	doc. dr inż. Jerzy Frąckowiak
Jerzy Łoik	Analiza wpływu struktury układów regulacji kolumny do rektyfikacji mieszaniny dwuskładnikowej na minimalizację wybranej funkcji celu pracy kolumny w stanie ustalonym	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski
Mieczysław Metzger	Analiza własności dynamicznych procesu wypalania klinkieru	doc. dr inż. Reginald Krzyżanowski
Jerzy Bańka	Sterowanie adaptacyjne pewną klasą obiektów niestacjonarnych	doc. dr inż. Jan Gruszecki
Witold Kossowski	Metoda analizy sygnałów i układów logicznych w ujęciu mnogościowym	doc. dr inż. Ferdynand Wagner
Jacek Górkiewicz	Optymalizacja procedury generacji testów detekcyjnych dla układów cyfrowych	doc. dr inż. Jerzy Frąckowiak
Roman Plaza	Pomiar strumienia magnetycznego silników elektrycznych w zautomatyzowanych napędach prądu stałego	prof. dr inż. Jerzy Siwiński

Edward Hryniewicz	Analiza i projektowanie generatorów drgań sinusoidalnych małej częstotliwości budowanych w oparciu o programowane dzielniki częstotliwości	doc. dr inż. Ferdynand Wagner
Franciszek Grabowski	Optymalizacja stopni końcowych wzmacniaczy mocy z modulacją szerokości impulsów	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Witold Sileikis	Metodyka projektowania komory wirowej pracującej jako czujnik odległości	doc. dr inż. Wojciech Tarnowski
Jurand Sobczyk	Analiza wpływu zakłóceń na pracę przetworników napięcie-częstotliwość	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Mgr Thanasis Kamburelis	Wirtualna emulacja komputerowa w zastosowaniu do systemów ODRA 1300-RIAD (metoda indeksowa i metoda stronicowa)	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Andrzej Zasada	Wirtualna emulacja komputerowa w zastosowaniu do systemów ODRA 1300-RIAD (metoda indeksowa i metoda stronicowa)	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Andrzej Świerniak	Wpływ niedokładności modelu na jakość sterowania	prof. dr inż. Ryszard Gessing
Kazimierz Jakubczyk	Zastosowania funkcji sklejnych z łuków kołowych w obliczeniach komputerowych	doc. dr inż. Bolesław Szafnicki
Maciej Nowiński	Statyczne pomiary zakłóceń przemysłowych w cyfrowych układach automatyki	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Kazimierz Pasek	Dynamika suszenia materiałów sypkich	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski
Jerzy Rutkowski	Analiza dużych nieliniowych obwodów aktywnych prądu stałego z wykorzystaniem maszyny cyfrowej	prof. dr inż. Adam Macura
Jacek Duda	Dobór parametrów dyskretnego procesu przepływu materiału na przykładzie procesu w piecowni zgniatacza	prof. dr inż. Henryk Kowalowski
Bogusław Wojciechowski	Analiza i synteza proporcjonalno-całkujących obserwatorów stanu jednowymiarowych systemów liniowych stacjonarnych ciągłych	doc. dr inż. Antoni Niederliński

1979

Dorota Czaja-Pośpiech	Uogólnienie reguły logiki wielowartościowej w zastosowaniu do komputerowej implementacji heurystycznych algorytmów	doc. dr inż. Ernest Czogała
Marcin Skowronek	Identyfikacja z uwzględnieniem więzów łączących parametry modelu	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn

Tadeusz Kuźnik	Studium nad modelami i statyczną optymalizacją stochastyczną szczególnie złożonych procesów przemysłowych	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski
Tadeusz Czachórski	Metoda doboru struktury i oceny wydajności pracy złożonego systemu komputerowego pracującego w czasie rzeczywistym	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Andrzej Kowalski	Kryteria wyboru informacji w systemach sterowania procesem technologicznym na przykładzie systemów predykcji wielkości technologicznych procesu technologicznego	prof. dr inż. Adam Macura
Andrzej Hajdasiński	Identyfikacja wielowymiarowych układów dynamicznych z wykorzystaniem teorii realizacji	doc. dr inż. Antoni Niederliński
Maciej Kulawik	Stabilizator impulsowy z ciągłym przepływem prądu dławika	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Edward Przeniosło	Dynamika inwertorów tyrystorowych wielkiej częstotliwości	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Janusz Żelezik	Model odwęglania procesu tlenowo-konwertorowego do sterowania końcową zawartością węgla w kąpeli	doc. dr inż. Janusz Piotrowski

1980

Józef Hopaluk	Operatywny optymalny rozdział próżnych węglarek na sieci PKP	prof. dr inż. Ryszard Gessing
Leszek Markiewicz	Metodyka i aparatura do wyznaczania składu objętościowego dwufazowych zawiesz-cza hematokrytu	doc. dr inż. Aleksander Kwieciński
Tadeusz Grabowiecki	Tworzenie równań stanu obwodów z wielobiegunnikami cz.I, cz.II	prof. dr hab. inż. Adam Macura
Jerzy Mazur	Analiza pracy miernika drgań z elektronicznie sterowanym tłumieniem przetwornika	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Krzysztof Tannenberg	Grafoskop ze sprzętowym generatorem krzywych drugiego stopnia	doc. dr inż. Ferdynand Wagner
Witold Holiczer	Analiza możliwości pomiarów parametrów cząstek w zawieszinach metodą konduktometryczną w zastosowaniu do badań w medycynie	doc. dr inż. Alek-sander Kwieciński
Jerzy Sobstel	Analiza i dobór parametrów systemu telemetrycznego na komutowanych łączach telefonicznych	doc. dr inż. Janusz Piotrowski
Włodzimierz Szmelcer	Izolacja galwaniczna przetworników cyfrowo-analogowych	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski

Władysław Ciężyński	Analiza metod przetwarzania C/A z modulacją współczynnika wypełnienia i średniej częstotliwości przebiegu prostokątnego oraz metodyka projektowania przetworników wykorzystujących tę zasadę	doc. dr inż. Ferdynand Wagner
Witold Pedrycz	Algorytmy komputerowej realizacji i podejmowania decyzji w problemach sterowania identyfikacji procesów opisanych przez wielowartościowe równania relacyjne	doc. dr hab. inż. Ernest Czogała
Andrzej Syrzycki	Studium nad współpracą elektronicznych stacyjek operacyjnych DDC i SPC z kanałem przemysłowym w aspekcie niezawodnej transmisji sygnału sterującego	doc. dr inż. Zdzisław Trybalski
Jacek Lipowski	Synteza modułów struktur sekwencyjnych synchronicznych układów cyfrowych	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Eugeniusz Wróbel	Realizacja układów przełączających w oparciu o struktury jednorodne	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Jan Dana	Analiza możliwości pomiaru stężenia substancji w roztworach wieloskładnikowych metodą fotometrii absorpcyjnej w zastosowaniu do badań w medycynie	doc. dr inż. Aleksander Kwieciński
Zenon Okrajni	Analiza możliwości pomiaru stężenia substancji w roztworach wieloskładnikowych metodą fotometrii absorpcyjnej w zastosowaniu do badań w medycynie	doc. dr inż. Aleksander Kwieciński
Zygmunt Kamiński	Zagadnienie optymalnego sterowania procesem elektrouzłowego przetapiania stali	doc. dr inż. Antoni Niederliński
Andrzej Migdowicz	Odpowiedź układu dynamicznego na zdarzenia zachodzące w przypadkowych chwilach czasu	prof. dr inż. Bogdan Skalmierski
Jerzy Ilnatowicz	Zastosowanie metod korelacyjnych do komputerowej analizy i klasyfikacji obrazów o nieregularnych konturach	doc. dr hab. inż. Ernest Czogała
Marek Kimmel	Regulacja i sterowanie w populacjach komórkowych	doc. dr inż. Jerzy Kopka
Mgr Andrzej Rawicz	Przyspieszone badania niezawodności złączy prądoprzewodzących stosowanych w elektronice	doc. dr inż. Jerzy Kopka
Stanisław Waluś	Wyznaczanie własności metrologicznych przepływomierzy ultradźwiękowych na podstawie modelu matematycznego	doc. dr inż. Janusz Piotrowski

1981

Ewa Starzew- ska Karwan	Modele kinetyki populacji komórek	doc. dr inż. Jerzy Kopka
----------------------------	-----------------------------------	-----------------------------

Tadeusz Ziarko	Planowanie realizacji zadań uwarunkowanych czasowo w systemie sterowania	prof. dr inż. Ryszard Gessing
Mirosław Skrzewski	Wprowadzenie informacji z obiektu przez kanał przemysłowy do maszyny cyfrowej z uwzględnieniem zagadnień odporności na zakłócenia	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Bronisław Piwowar	Konwencja notacyjna struktur komputerowych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Dorota Olszewska	Algorytmy sprawdzania i wzorcowania przyrządu pomiarowego wykorzystujące modele matematyczne błędów niestałości	doc. dr inż. Janusz Piotrowski
Andrzej Pilawski	Metoda różnicowania stopnia trudności zadań w systemie komputerowego wspomagania nauczania	doc. dr hab. Edward Ziobro

1982

Wojciech Gomółka	Studium nad metodami bilansowania strumieni materiałowo-energetycznych dla celów operatywnej kontroli produkcji	prof. dr hab. inż. Zdzisław Trybalski
Bożena Paluchiewicz	Próba syntezy konstrukcji dwufazowego kubkowego silnika wykonawczego przy zastosowaniu metod planowanego eksperymentu	prof. dr inż. Henryk Kowalowski
Magdalena Torońska-Łuczyńska	Możliwości optymalizacji dyskretnych technologii wytwarzania metodą symulacji cyfrowej (na przykładzie procesu kucia)	prof. dr inż. Henryk Kowalowski
Janusz Baranowski	Metody syntezy układów cyfrowych opisanych siecią Petri	prof. dr hab. inż. Ferdynand Wagner
Ewa Bielińska	Adaptacyjne algorytmy predykcji ciągów czasowych	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Janina Szebeszczyk	Operatywne sterowanie pracą stacji uzdatniania wody	doc. dr inż. Janusz Piotrowski
Antoni Tarkiewicz	Optymalizacja i sterowanie procesów przeróbki mechanicznej węgla z wykorzystaniem cyfrowych modeli symulacyjnych	doc. dr hab. inż. Stanisław Cierpisz
Marian Błachuta	Osobliwe liniowo-kwadratowe problemy sterowania optymalnego	prof. dr hab. inż. Ryszard Gessing
Władysław Pietraszek	O niektórych możliwościach poprawy komputerowej efektywności obliczeniowej wyrażeń arytmetycznych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Jacek Piotrowski	Studium nad algorytmizacją metod projektowania pewnego typu reaktorów	doc. dr inż. Krzysztof Gosiewski
Stanisław Pietraszek	Wybrane zagadnienia zastosowania funkcji Walsha do analizy sygnałów – konstrukcja algorytmów szybkiej transformacji Walsha	doc. dr inż. Jerzy Kopka

1983

Swetła Ganezewa Stojanowa	Synteza mikroprocesorowego regulatora cyfrowego i badania jego własności układowych dla wybranych algorytmów sterowania	prof. dr hab. inż. Zdzisław Trybałski
Stanisław Plesowicz	Cyfrowa metoda linearyzacji charakterystyk statycznych torów pomiarowych w układzie z blokiem funkcji odwrotnej	prof. dr hab. inż. Ferdynand Wagner
Piotr Bąk	Metoda doboru konfiguracji systemów operacyjnych zapewniająca minimalne straty ponoszone na ochronę systemu przed skutkami wzajemnego zablokowania się procesów	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Edward Krawczyński	Problemy praktycznej realizacji i wykorzystania obserwatorów stanu dla nieliniowych wielowymiarowych układów dynamicznych stacjonarnych ciągłych o parametrach skupionych	prof. dr hab. inż. Zdzisław Trybałski
Włodzimierz Stanisławski	Studium nad modelem matematycznym parowników przepływowych dużej wydajności dla celów sterowania	prof. dr hab. inż. Zdzisław Trybałski
Eugeniusz Korbiel	Minimalizacja sieci logicznych zawierających kombinacyjne moduły zintegrowane dla modelu Shannona dekompozycji funkcji logicznej	doc. dr hab. inż. Jan Piecha
Henryk Bieliński	Optymalne i suboptymalne sterowanie węzłami filtracji kwaśnego węgla sodu w procesie produkcji sody	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Adam Pawlak	Metoda opisu i system modelowania układów cyfrowych z mikroprocesorem	prof. dr hab. inż. Ferdynand Wagner
Andrzej Drygajło	Zastosowanie szybkich transformacji bazujących na funkcjach schodkowych do przetwarzania sygnałów cyfrowych jedno- i dwuwymiarowych	prof. dr hab. inż. Adam Macura
Ryszard Siurek	Statyczne własności impulsowych zasilaczy wielowyjściowych budowanych w oparciu o tranzystorową dwutaktową przetwornicę napięcia	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Andrzej Błonarowicz	Analiza dokładności przetworników cyfrowo-analogowych o przetwarzaniu pośrednim	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski
Janusz Sobień	Analiza i badania symulacyjne własności regulacyjnych reaktora rurowego z recyklem	prof. dr hab. inż. Zdzisław Trybałski
Jan Wajler	Wpływ parametrów pasożytniczych elementów dwutaktowej przetwornicy impulsowej na przebiegi procesów komutacji	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski

Józef Dworzecki	Projektowanie konstrukcyjne pakietów urządzeń cyfrowych, a ich parametry diagnostyczne na etapie uruchamiania	prof. dr inż. Jerzy Siwiński
Yano Man Sik	Analiza uchybów w metodach pomiaru wartości skutecznej i energii przebiegów okresowych i nie-okresowych napięcia i prądu	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Jerzy Wojtuszek	Metoda automatycznej korekty połączeń drukowanych pakietów elektronicznych M.C.	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Marian Konsek	Metoda instrukcji forsowanej w koncepcji stanowisk dla analizy i konfigurowania systemów mikrokomputerowych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn

1984

Marek Hagel	Zastosowanie modelu zjawisk odbicia fali ultradźwiękowej do budowy przyrządu do pomiaru poziomu osadów w cieczy	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Przemysław Szmaj	Wybrane problemy automatycznej korekty błędów syntaktycznych w programach komputerowych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Bronisław Sikora	Zagadnienie automatycznego wykrywania ultradźwiękową wiązką zogniskowaną nieciągłości w przedmiotach o powierzchni skrawanej	doc. dr inż. Józef Tabin
Wojciech Mielczarek	Wyznaczanie tłumienia zakłóceń wspólnych w układach wejściowych cyfrowych systemów pomiarowych	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Tadeusz Szkodny	Analiza pola magnetycznego w warstwach ferromagnetycznych będących nośnikami cylindrycznych domen magnetycznych	prof. dr hab. inż. Arkadiusz Góral

1985

Andrzej Janczak	Analiza realizacji numerycznych algorytmu rekurencyjnego metody najmniejszych kwadratów przy stosowaniu techniki mikroprocesorowej	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Zdzisław Filus	Wprowadzenie do analizy i syntezy układów do wytwarzania i odbioru fal ultradźwiękowych metodą zmiennego pola magnetycznego do celów defektoskopii	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Aleksander Staszulonek	Projektowanie i badanie symulacyjne sterowania robotów przemysłowych	prof. dr inż. Henryk Kowalowski
Zbigniew Rymarski	Wpływ obwodu wejściowego stabilizatora impulsowego na jego własności statyczne i dynamiczne	prof. dr inż. Tadeusz Zagajewski

Magdy Koutb	On the choice of sampling interval for minimum variance control systems	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Jan Kościński	Filtracja i regulacja optymalna pewnych obiektów opisanych przez układy równań różniczkowych cząstkowych z małym parametrem	doc. dr hab. inż. Leszek Trybus

1986

Witold Klaudiel	Automatyzacja komputerowego blokowo-zorientowanego modelowania stanów ustalonych złożonych instalacji chemicznych na przykładzie fabryki kwasu siarkowego	doc. dr inż. Krzysztof Gosiewski
Zdzisław Duda	Dwupoziomowy hierarchiczny rozdział zasobów w warunkach niepewności przy zróżnicowanej częstotliwości podejmowania decyzji	prof. dr hab. inż. Ryszard Gessing
Andrzej Wartak	Problem rozdziału pracy w dwuetapowej linii produkcyjnej i jego rozwiązanie na przykładzie dwukłatkowej linii walcowniczej huty im Bolesława Bieruta	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Adam Gacek	Klasyfikacja sygnałów EKG w oparciu o metody rozpoznawania obrazów	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Marian Gorawski	Sieci samoochronne dla zbioru uszkodzeń rodzaju kombinacyjnego, asynchronicznego i oscylacyjnego jako nowa podklasa sieci tolerujących uszkodzenia	prof. dr hab. inż. Ferdynand Wagner
Andrzej Kwiecień	Mieszane kodowanie obrazów w grafice komputerowej	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Zbigniew Ogonowski	Dyskretna regulacja predykcyjna z wykorzystaniem funkcji wagi	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Andrzej Białas	Analiza zjawisk dynamicznych w układach asynchronicznych maszyn cyfrowych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Tadeusz Legierski	Optymalizacja harmonogramowania produkcji w procesie elektrorafinacji miedzi	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Jerzy Kasprzyk	Eksperymentalna identyfikacja dyskretnego modelu matematycznego reaktora polimeryzacji chlorku winylu dla celów sterowania komputerowego	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński

1987

Jerzy Jelonkiewicz	Mikroprocesorowa synteza napięcia sinusoidalnego w falowniku zasilającym silnik indukcyjny	doc. dr hab. inż. Józef Ober
-----------------------	--	---------------------------------

Krystian Żymełka	Kanał przemysłowy systemu nadzoru i sterowania kopalni głębinowej węgla kamiennego spełniający zadany warunek niezawodności	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Jerzy Dąbrowski	Makromodelowanie analogowych obwodów scalonych w dziedzinie czasu	prof. dr inż. Adam Macura
Józef Izydorczyk	Metoda zmiennych kontrolnych w modelowaniu cyfrowym i jej zastosowanie do oceny efektywności lokalnych sieci komputerowych	doc. dr hab. inż. Adam Wolisz
Andrzej Zawojski	Wybrane problemy automatyzacji pomiaru pola widzenia człowieka	doc. dr inż. Jerzy Kopka
Zygmunt Frankiewicz	Metody analizy sygnału EKG w obecności zakłóceń	doc. dr inż. Jerzy Kopka
Ewa Piętka	Analiza i klasyfikacja sygnału EKG z zastosowaniem syntaktycznych i probabilistycznych metod rozpoznawania obrazów	doc. dr hab. inż. Witold Pedrycz
Leszek Dzikowski	Wiroprowadowa metoda pomiaru konduktywności z automatycznym doбором częstotliwości pomiarowej	prof. dr inż. Stanisław Malzacher

1988

Ryszard Jakuszczyk	Sterowanie składem elektrolitu w procesie elektorafinacji miedzi	doc. dr hab. inż. Mirosław Zaborowski
--------------------	--	---------------------------------------

1989

Le Si Dong	Stochastic controllability and stochastic stability of dynamical systems	doc. dr hab. Jerzy Klamka
Andrzej Mitas	Zwiększanie skuteczności wykrywania uszkodzeń metodami kompresji ciągów	doc. dr inż. Jerzy Kopka
Krystian Rudzki	Wykorzystanie transformaty Fouriera do analizy radioizotopowej wentrykulografii bramkowanej	doc. dr inż. Jerzy Kopka
Jacek Łęski	Zastosowanie metody uśredniania sygnału w dziedzinie czasu i filtracji Kalmana do tłumienia zakłóceń sygnału EKG	prof. dr hab. Ernest Czogała
Ryszard Sobczak	Funkcja zysku dla procesu sodowego i jej wykorzystanie jako kryterium sterowania optymalnego	doc. dr inż. Stanisław Dwojak
Jacek Konopacki	Cyfrowe przetwarzanie sygnału pochodzącego z elektromagnetycznego czujnika przepływu zasilanego pulsującym prądem stałym	prof. dr inż. Adam Macura
Andrzej Ordys	Stany przejściowe w procesach regulacji minimalno-wariancyjnej	prof. dr hab. inż. Ryszard Gessing
Ewa Straszcka	Algorytmy wnioskowania bazujące na nieprecyzyjnej informacji	doc. dr hab. inż. Witold Pedrycz

Piotr Walichiewicz	Zastosowanie metod selekcji cech i sieci neuropodobnych do komputerowego wspomagania podejmowania decyzji w diagnostyce medycznej	prof. dr hab. Ernest Czogała
1990		
Jerzy Mościński	Analiza i synteza układów regulacji adaptacyjnej ze wspomaganiem komputerowym	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Ryszard Boroń	Analiza własności metrologicznych korelacyjnego przepływomierza ultradźwiękowego na zasadzie Dopplera	prof. dr hab. Janusz Piotrowski
Sławomir Litwiński	Lokalna sieć komputerowa do zbierania danych produkcyjnych z transmisją informacji po przewodach zasilania elektrycznego	doc. dr hab. inż. Józef Ober
Zbigniew Szkaradnik	Interakcyjna metoda automatycznego generowania słów w języku programowania FORTH	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Henryk Palus	Tworzenie skali barw w systemie wizji komputerowej do odczytu wielobarwnego rysunku mozaikowego	doc. dr hab. Jerzy Frączek
Jacek Izydorczyk	Efektywna analiza wrażliwości układów elektronicznych w dziedzinie czasu	doc. dr hab. inż. Jan Chojcan
Wojciech Sakowski	Metoda projektowania topografii złożonych cyfrowych układów scalonych w oparciu o generatory ich modułów składowych	doc. dr inż. Zdzisław Pogoda
Włodzimierz Wrona	Metoda modelowania układów cyfrowych VLSI w językach obiektowo-zorientowanych	prof. dr Jan Piecha
Ryszard Kowalczyk	System komputerowego wspomagania podejmowania decyzji w prognozowaniu stanów zanieczyszczenia atmosfery	doc dr hab. Józef Korbicz
Andrzej Wilk	Zastosowanie semaforów w modelowaniu wybranych protokołów komunikacyjnych	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
1991		
Przemysław Siuda	Własności metrologiczne ogniów z elektrodami jonoselektywnymi w aspekcie optymalizacji procedury wzorcowania	doc. dr hab. Jerzy Frączek
Andrzej Polański	Sterowanie statystycznie optymalne w przypadkach występowania ograniczeń	prof. dr hab. inż. Ryszard Gessing
Abdul Rahman Hussian	Agregacja modeli matematycznych w systemie operatywnego sterowania produkcją	prof. dr hab. Mirosław Zaborowski

1992

Zbigniew Świder	Adaptacyjna filtracja zakłóceń periodycznych w układach sterowania	prof. dr hab. Leszek Trybus
Michał Ostrowski	Model systemu informacyjnego z amorficznymi strukturami danych	doc. dr hab. Mieczysław Muraszkiewicz
Janusz Koza	Sposób pomiaru parametrów fal sejsmicznych w oparciu o urządzenie koncentrujące informacje połączone z maszyną cyfrową	prof. Janusz Piotrowski
Ibrahim Chami	Algorytmy i programy przedstawiania prostych i krzywych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Jarosław Figwer	Identyfikacja modeli częstotliwościowych obiektów wielowejściowych	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Ryszard Leniowski	Model matematyczny i metoda kompensacji wi-bracji robota z elastycznym ramieniem	doc. dr hab. Jerzy Klamka
Ryszard Maceluch	Analiza wybranej klasy kodów stosowanych w transmisji światłowodowe	doc. dr hab. Jan Chojcan
Krzysztof Simek	Sterowanie zadowalające złożonymi systemami przy deterministycznym modelu niepewności	prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak

1993

Ryszard Winiarczyk	Studium nad systemem wspomagania operatora procesu na przykładzie namiarowania wsadu	prof. dr hab. inż. Zdzisław Trybalski
Mashhour Bani Amer	Ocena metrologiczna pomiarów gazometrycznych we krwi człowieka	prof. dr hab. Jerzy Frączek

1994

Marek Błaszczuk	Automatyczne rozpoznawanie twarzy – Metoda algebraiczna	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn
Marek Konopka	Równoległe algorytmy znajdowania minimalnych doskonałych funkcji mieszających	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Abdel Magid Mohamed	Obserwatory dla liniowych układów osobliwych	prof. dr hab. Jerzy Klamka
Stefan Senczyna	Algorytmy i programy symulatorów układów cy-frowych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Michał Kopeć	Analiza i zwiększanie skuteczności pierścieni te-stujących	prof. dr hab. inż. Jan Chojcan
Anwar Shrouf	Zastosowanie metod liniowej predykcji i liniowej interpolacji do analizy i kompresji sygnału EKG	prof. dr hab. inż. Jan Chojcan

Maria Wrzuszczak	Wzorce w konduktometrii wiroprowodowej	prof. dr inż. Stanisław Malzacher
Jacek Gawin	Metoda modelowania funkcji układów cyfrowych dla systemów CAE	prof. dr hab. inż. J. Piecha
Katarzyna Stąpor	Wyprowadzenie schematu bazy danych z dynamicznej specyfikacji systemu informatycznego	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Leszek Luchowski	Segmentacja obrazów płaskich scen binarnych w warunkach nierównomiernego oświetlenia	dr hab. inż. Konrad Wojciechowski prof. PŚ

1995

Andrzej Krupiczka	Transformacja kosinusowa o zmiennym rozmiarze bloku do kompresji obrazów cyfrowych	prof. dr hab. inż. Adam Mrózek
Jerzy Grzywacz	Metody opisu baz danych jako podstawa automatyzacji procesu wyszukiwania	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Marek Kikowski	Bezpośrednia konwersja analogowo-cyfrowa sygnałów z czujników rezystancyjnych w przetworniku generacyjnym	prof. dr hab. inż. Leon Lasek
Zdzisław Szczerbiński	Optymalizacja równoległych instrukcji iteracyjnych metodą eliminacji nadmiarowych zależności danych	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Dariusz Kania	Tablicowe metody dekompozycji układów kombinacyjnych. Realizacja tych układów na wybranych strukturach PLD	prof. dr hab. inż. Edward Hryniewicz

1996

Joanna Polańska	Metoda projektowania układów sterowania o zadanych własnościach dynamicznych z wykorzystaniem przestrzeni H_∞	prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak
Mountassera Mohamed M. Mahmoud	Multivariable systems decoupling with using sliding mode technique	prof. dr hab. inż. Ryszard Gessing
Marek Kacprzak	Metoda oceny charakterystyk czasowych projektów adapterów komunikacyjnych do sieci komputerowych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Marian Kotas	Metoda analizy sygnału EKG płodu	dr hab. inż. Zygmunt Frankiewicz

1997

Adam Czornik	Adaptacyjne sterowanie układem stochastycznym z kwadratowym funkcjonałem kosztów	prof. dr hab. Stefan Czerwik
Leszek Płonka	Synteza systemu przetwarzania informacji oparte- go o regułową bazę wiedzy	dr hab. inż. Adam Mrózek, prof. PŚ
Dariusz Choiński	Rozproszony system kontroli, sterowania i symu- lacji w ochronie środowiska	dr hab. inż. Mieczysław Metzger prof. PŚ
Jarosław Żyguła	Przetwarzanie danych pomiarowych dla systemu wnioskowania o patologiach w obszarze stopy	prof. dr hab. inż. Jan Piecha
Grzegorz Płonka	Minimalizacja liczby powtórzeń jednakowych bi- tów w kodach splotowych w zastosowaniu do kodów kreskowych	prof. dr hab. inż. Jan Chojcan
Andrzej Pułka	Automatyczna generacja modeli elektronicznych cyfrowych układów scalonych w języku VHDL przy niepełnej informacji projektowej o modelowanym obiekcie	prof. dr hab. inż. Jan Chojcan
Zygmunt Kuś	Synteza optymalnych przetworników stosowych z warunku minimalizacji średniego błędu bez- względnego	dr hab. inż. Kon- rad Wojciechow- ski prof. PŚ
Ireneusz Gościński	Metoda doboru i ocena efektywności ułatwionego testowania i samotestowania układów cyfrowych	dr hab. inż. Dariusz Badura
Grzegorz Tyma	Optymalizacja i zastosowanie sieci neuronowych do rozpoznawania znaków	prof. dr hab. inż. Jan Chojcan
Bartłomiej Zieliński	Bezprzewodowe sieci komputerowe wykorzystu- jące konwersję protokołów	dr hab. inż. Adam Mrózek, prof. PŚ
Jacek Czczot	Ocena przydatności wskaźnika pochłaniania sub- stratu dla monitorowania i sterowania procesami biologicznego oczyszczania wody	dr hab. inż. Mieczysław Metzger prof. PŚ

1998

Piotr Zawadzki	Prognozowanie przejściowych stanów elektroma- gnetycznych w instalacjach odgromowych	dr hab. inż. Andrzej Karwow- ski prof. PŚ
Bogdan Smołka	Zastosowanie elementów teorii pól Markowa w wybranych zagadnieniach wstępnego przetwarza- nia obrazów	dr hab. inż. Kon- rad Wojciechow- ski prof. PŚ
Joanna Tomasik- Krawczyk	Metoda sieci automatów stochastycznych w zasto- sowaniu do modelowania elementów sieci kompu- terowych	dr hab. inż. Tadeusz Czachórski prof. PŚ

Paweł Pyk	Synteza sterowania mieszaną populacją komórkową za pomocą zmian stężenia aminokwasów	prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak
Wiesław Pamuła	Wykorzystanie aproksymacji fraktalowej do reprezentacji informacji obrazowej	prof. dr hab. inż. Jan Piecha
Rafał Cupek	Metody wizualizacji rozproszonych procesów przemysłowych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Katarzyna Mościńska	Metody segmentacji obrazów teksturowych z wykorzystaniem wielowymiarowych modeli Markowa	dr hab. inż. Jan Chojcan

1999

Marek Pawełczyk	Active noise control for small acoustic plants	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Michał Pastuszka	Modelowanie stanów nieustalonych w sieci komputerowej za pomocą aproksymacji dyfuzyjnej	dr hab. inż. Tadeusz Czachórski prof. PŚ
Jan Machniewski	Wykorzystanie analizy wrażliwościowej do diagnostyki analogowych układów elektronicznych	dr hab. inż. Jerzy Rutkowski prof. PŚ
Dariusz Bismar	Adaptacyjne algorytmy aktywnego tłumienia hałasu w falowodzie akustycznym	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Grzegorz Drwał	Analiza wybranych zagadnień klasyfikacji w warunkach niepewności informacji	dr hab. inż. Adam Mrózek, prof. PŚ
Mieczysław Jagodziński	Optymalizacja harmonogramowania zleceń podzielných wykonywanych współbieżnie w linii potokowej z przebrojeniami	dr hab. inż. Mirosław Zaborowski
Dariusz Caban	Protokoły komunikacyjne sieci komputerowych wykorzystujących wielopunktowe łącza bezprzewodowe pracujące w jednym paśmie częstotliwości	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Tomasz Pander	Zastosowanie metod częstotliwościowych do wyznaczania przesunięcia sygnałów biomedycznych w dziedzinie czasu	dr hab. inż. Jacek Łęski
Michał Jamicki	Przetwarzanie sygnału ruchu oka	prof. dr hab. inż. Józef Ober
Dariusz Augustyn	Zastosowanie architektury trójwarstwowej w oprogramowaniu umożliwiającym wykonywanie w bazach danych analiz statystycznych	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Krzysztof Fajarewicz	Sterowanie wybranymi układami nieliniowymi przy użyciu sieci neuronowych	prof. dr hab. inż. Ryszard Gessing

Jarosław Francik	Śledzenie przepływu danych dla potrzeb animacji algorytmów	prof. dr inż. Stefan Węgrzyn, prof. Jean-Marc Toulotte
------------------	--	--

2000

Krzysztof Pucher	Efektywne wykorzystywanie cyfrowych struktur programowalnych	dr hab. inż. Edward Hrynkiwicz, prof. PŚ
Jarosław Śmieja	Własności dynamiczne i sterowanie układów z nieskończeniem wymiarową trójdagonalną macierzą systemową	prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak
Piotr Kłosowski	Usprawnienie procesu rozpoznawania mowy w oparciu o fonetykę języka polskiego	doc. dr hab. inż. Jan Chojcan prof. PŚ
Maria Dzikowska	Odtwarzanie zegara taktowania strumienia danych sieci ATM dla warstwy AAL1	doc. dr hab. inż. Jan Chojcan prof. PŚ
Piotr Łaszczyk	Analiza własności dynamicznych sieci rzeczywistych wymienników ciepła wspomagana weryfikacją ich modeli	dr hab. inż. Mieczysław Metzger, prof. PŚ
Paweł Sitek	Optimalizacja wariantów uzbrojenia maszyn w systemie nadążnego sterowania produkcją	dr hab. inż. Mirosław Zaborowski
Hafedh Zghidi	Efektywność obliczeń równoległych w sieci komputerowej przy wykorzystaniu mechanizmów zdalnego wywołania procedur	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Krzysztof Cyran	Rozpoznawanie obrazów z wykorzystaniem komputerowo generowanych hologramów pełniących funkcję detektora pierścieniowo-klinowego	prof. dr hab. inż. Leszek Jaroszewicz
Maciej Philipp	Segmentacja obrazów wielosensorowych z zastosowaniem aktywnej siatki	dr hab. inż. Konrad Wojciechowski, prof. PŚ

2001

Wojciech Mikanik	Symulacja pamięci wspólnej w komputerach równoległych z pamięcią rozproszoną	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Krzysztof Gucwa	Liniowe kompaktory niemaskujące błędów dla samotestowalnych układów cyfrowych	dr hab. inż. Andrzej Hławiczka
Adam Gałuszka	Badanie i analiza złożoności obliczeniowej problemów planowania w sztucznej inteligencji	prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak
Janusz Wyrwał	Sterowalność i obserwowalność układów nieskończeniem wymiarowych	prof. dr hab. Jerzy Klamka

Adam Kristof	Rozwiązania układowe zwiększające skuteczność i wiarygodność testowania połączeń pomiędzy układami urządzeń i systemów cyfrowych	dr hab. inż. Edward Hryniewicz, prof. PŚ
Tatiana Jaworska	Point-to-point correspondence into stereo pair of images	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Edyta Wróbel	Analiza procesów dyfuzji planarnej w półprzewodnikach z wybranych źródeł domieszek	prof. dr hab. Sławomir Kończak
Piotr Kowalik	Wytwarzanie i badanie właściwości elektrofizycznych cienkich hybrydowych warstw rzeczywistych NiCr+NiP	prof. dr hab. Sławomir Kończak
Wojciech Nowak	Zastosowanie metody FDTD do analizy pola elektromagnetycznego wytwarzanego przez telefony komórkowe	dr hab. inż. Andrzej Karwowski, prof. PŚ
Waldemar Grzechca	Analiza teoriogrowego algorytmu balansowania linii montażowej	doc. dr hab. inż. Jan Kałuski
Paweł Kostka	Zastosowanie systemów waveletowo-neuronowych do klasyfikacji i identyfikacji zdarzeń biomedycznych	dr hab. inż. Ewaryst Tkacz, prof. PŚ
Agnieszka Tomaka	Detekcja i opis deformacji struktur na podstawie sekwencji obrazów cyfrowych	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Zbigniew Czapla	Metoda fragmentacji obrazów cyfrowych za pomocą zestawu wzorców	dr hab. inż. Bolesław Pochopień, prof. PŚ

2002

Jarosław Wikarek	Optymalizacja zleceń produkcyjnych w systemach MRP II	dr hab. inż. Mirosław Zaborowski
Ewa Łobos	Zastosowanie metody momentów w wybranych zagadnieniach niezawodności i przeżywalności	prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak
Roman Starosolski	Bezstratne algorytmy kompresji obrazów	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Damian Bereska	Badania nad korelacją pomiędzy składowymi wektora barwy w cyfrowych obrazach barwnych	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Marek Sikora	Uogólnianie i ocena reguł dla poprawy opisu klas decyzyjnych	prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski
Beata Sikora	Sterowalność układów dynamicznych z opóźnieniami	prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka

Andrzej Kukielka	Analiza wrażliwościowa i niezmienniki wrażliwości obwodów podobnych zawierających wielobiegunki aktywne	dr hab. inż. Jan Chojcan prof. PŚ
Adam Ziębiński	Analiza możliwości realizowania blokowych algorytmów kryptograficznych w oparciu o rozwiązania sprzętowe typu matryce programowalne	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Sławomir Lasota	Wykorzystanie tablic decyzyjnych do syntezy obwodów elektronicznych	dr hab. inż. Leon Lasek prof. PŚ
Andrzej Chydziański	Oscylujące systemy kolejkowe	dr hab. Mykola Bratiuchuk
Wojciech Oliwa	Wykorzystanie podpróbkiowania do odtwarzania widma i przebiegów czasowych sygnałów	dr hab. inż. Leon Lasek prof. PŚ
Tomasz Garbolino	Liniowe generatory testów wykrywających uszkodzenia w samotestowalnych układach cyfrowych	dr hab. inż. Andrzej Hławiczka

2003

Arkadiusz Gertych	Komputerowe wspomaganie szacowania wieku kostnego na podstawie klinicznych rentgenogramów ręki	dr hab. inż. Ewa Piętka
Sylwia Pośpiech-Kurkowska	Dekompozycja falkowa wybranych regionów rentgenogramów ręki oraz wnioskowanie rozmyte w analizie rozwoju układu kostnego	dr hab. inż. Ewa Piętka
Robert Czabański	Automatyczne wyznaczanie reguł rozmytych jeżeli-to na podstawie danych numerycznych	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Andrzej Wrześniowski	Nowa metoda klasyfikacji ewolucji serca dla potrzeb badań holterowskich przy pomocy sieci falkowo-neuronowych	dr hab. inż. Ewaryst Tkacz prof. PŚ
Marek Szczepański	Zastosowanie teorii błędzenia przypadkowego w przetwarzaniu wstępnym barwnych obrazów cyfrowych	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Adam Domański	Wybrane zagadnienia analizy protokołów komunikacyjnych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Tomasz Golonek	Wykorzystanie ewolucyjnych technik obliczeniowych do projektowania i diagnozowania analogowych układów elektronicznych	dr hab. inż. Jerzy Rutkowski prof. PŚ
Damian Grzechca	Wykorzystanie sieci neuronowych i technik rozmytych do testowania analogowych układów elektronicznych	dr hab. inż. Jerzy Rutkowski prof. PŚ
Dariusz Komorowski	Modelowanie matematyczne dynamiki sztucznie wspomaganego układu sercowo-naczyniowego człowieka	dr hab. inż. Ewaryst Tkacz prof. PŚ

Krzysztof Stebel	Modelowanie, symulacja i sterowanie rzeczywistym procesem neutralizacji	prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger, prof. PŚ
Tomasz Szczygieł	Solving selected packing problems: traditional approaches versus constraint logic programming	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Roman Wyżgolik	Wykorzystanie metod analizy falkowej do detekcji pierwszego wejścia składowej pionowej sygnału sejsmicznego	prof. dr hab. inż. Janusz Piotrowski
Sebastian Deorowicz	Uniwersalne bezstratne algorytmy kompresji danych	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Paweł Kaczmarzyk	Algorytmy deformacji obiektów trójwymiarowych na obrazach cyfrowych	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Adam Milik	Rekonfigurowalny sterownik logiczny	dr hab. inż. Edward Hrynkiwicz, prof. PŚ
Andrzej Malcher	Analiza i synteza przetworników generacyjnych przestrzajanych pojemnością	dr hab. inż. Leon Lasek prof. PŚ
Robert Koprowski	Wykorzystanie metod przetwarzania obrazów termograficznych w diagnostyce bocznych skrzywień kręgosłupa	prof. dr hab. inż. Zygmunt Wróbel prof. UŚ
Aneta Poniszewska	Modelowanie kontroli dostępu w systemach informatycznych z wykorzystaniem UML	dr hab. inż. Piotr Szczepaniak prof. PŁ
Bożena Małyśiak	Metody aproksymacyjnego wyszukiwania obiektów w bazach danych	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Kazimierz Drabczyk	Badanie technologii wytwarzania warstwy emiterowej multikrystalicznego krzemowego ogniwa fotowoltaicznego	dr hab. inż. Janusz Berdowski prof. PCz
Jacek Loska	Wybrane problemy sprzętu i oprogramowania systemu pomiaru ruchu oka OBER2	prof. dr hab. inż. Józef Ober
Witold Nocoń	Modelowanie, symulacja i sterowanie odbiorem frakcji ciekłej we wsadowym procesie sedimentacji	prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger
Józef Kulisz	Modyfikacja opisu widmowego układów dyskretnych przetwarzających sygnały analogowe	dr hab. inż. Zdzisław Filus, prof. PŚ
Zenon Kidoń	Cyfrowe przetwarzanie sygnałów stabilograficznych	dr hab. inż. Ewaryst Tkacz, prof. PŚ

Stefan Kołodziński	Dekompozycja funkcji logicznych metodami spektralnymi zorientowana na realizację tych funkcji w układach FPGA typu tablicowego	dr hab. inż. Edward Hrynkiwicz, prof. PŚ
Jerzy Respondek	Numeryczne aspekty spektralnej teorii operatorów różniczkowych	prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka
Katarzyna Haręźlak	Realizacja transakcji na replikacjach danych w rozproszonych bazach danych	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Mirosław Chmiel	Usprawnienie wymiany informacji pomiędzy procesorami bitowo-bajtowej jednostki centralnej sterownika programowalnego	dr hab. inż. Edward Hrynkiwicz, prof. PŚ
Urszula Stańczyk	Synteza, analiza i dekompozycja funkcji boolowskich w wybranych zagadnieniach przetwarzania wstępnego obrazów cyfrowych	dr hab. inż. Bolesław Pochopień prof. PŚ
Piotr Gaj	Zastosowanie protokołu TCP/IP do transmisji informacji dla potrzeb przemysłowych systemów kontrolno-nadzorczych	prof. dr hab. inż. Józef Ober
Krzysztof Taborek	Układy arbitrażu w systemach wieloprocesorowych	dr hab. inż. Edward Hrynkiwicz, prof. PŚ

2004

Jacek Szedel	Metody automatycznego rozpoznawania podpisów	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Dariusz Wójcik	Pole bliskie anten stacji bazowych sieci telefonii komórkowej	dr hab. inż. Andrzej Karwowski, prof. PŚ
Roman Czyba	Synteza sterowania ruchem przestrzennym samolotu z zastosowaniem metody kontrakcji dynamicznej	dr hab. inż. Marian Błachuta
Witold Hewicz	Estymacja parametrów złożonych sygnałów analitycznych z zastosowaniem wzorca zdefiniowanego numerycznie	prof. dr hab. inż. Janusz Piotrowski
Piotr Kasprzyk	Badania efektywności rozwiązań sprzętowych i programowych systemów multimedialnych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Małgorzata Bach	Metody konstruowania zadań wyszukiwania w bazach danych w procesie translacji zapytań formułowanych w języku naturalnym	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Michał Kolano	Algorytmy szeregowania rozkazów dla procesów superskalarnych	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Grzegorz Dziwoki	Nienadzorowana korekcja zniekształceń wprowadzonych przez kanał transmisyjny	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski

Zbigniew Starosolski	Przedziałami liniowe funkcje Lapunowa w badaniu stabilności układów dynamicznych	dr hab. inż. Andrzej Polański, prof. PŚ
Katarzyna Trybicka-Francik	Wybór algorytmów szyfrowania i deszyfrowania informacji z uwzględnieniem oceny ich jakości	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Mirosław Magnuski	Pomiar parametrów szumowych aktywnych dwuwrotników	dr hab. inż. Leon Lasek prof. PŚ
Tomasz Przybyła	Odporne metody rozmytego grupowania danych	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Marcin Ciura	Rozpoznawanie wyrazów w tekście polskim z zastosowaniem acyklicznych automatów skończonych	dr hab. inż. Bolesław Pocho-pień prof. PŚ
Wojciech Wieczorek	Różnorodność populacji w programowaniu genetycznym	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Jerzy Fiołka	Wykrywanie spalania stukowego w silnikach benzynowych z wykorzystaniem metod czasowo-częstotliwościowych	dr hab. inż. Jerzy Filus
Aleksander Owczarek	Analiza sygnału EKG z wykorzystaniem nowej metody rozmytego grupowania danych	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Bernard Wyrwoł	Sprzętowa realizacja systemu wnioskowania przybliżonego z wykorzystaniem układów logiki programowalnej	dr hab. inż. Edward Hrynkiewicz, prof. PŚ
Jerzy Uljanow	Badania nad optymalizacją technologii wytwarzania cienkich warstw dwutlenku cyny SnO ₂ metodą RGTO w aspekcie zastosowań sensorowych	dr hab. inż. Jacek Szuber prof. PŚ
Janusz Hajda	Detekcja zmęczenia kierowców na podstawie sygnału ruchu oka	prof. dr hab. inż. Józef Ober
Adrian Kapczyński	Metody uwierzytelniania użytkowników systemów komputerowych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Jacek Chęciński	Optymalizacja impulsowej przetwornicy napięcia do samochodów o dwunapięciowej instalacji elektrycznej	dr hab. inż. Jerzy Filus
Maciej Surma	Analiza cienkoprzewodowych struktur promieniujących metodą momentów wspomagana estymacją parametrów modelu	dr hab. inż. Andrzej Karwowski prof. PŚ
Piotr Fabian	Wybrane cechy sygnału mowy w procesie interakcji głosowej z komputerem w języku polskim	prof. dr hab. Zbigniew Czech
Małgorzata Michalczyk	Adaptive control algorithms for three-dimensional zones of quiet	dr hab. inż. Jarosław Figwer

Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale

Henryk Josiński	Metody realizacji zapytań w rozproszonych bazach danych	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Piotr Stera	Wybrane zagadnienia związane z modelami percepcji barwy	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Lesław Pawlaczyk	Sterowana wiedzą segmentacja obrazów biomedycznych z wykorzystaniem klasteryzacji hierarchicznej na przykładzie cyfrowych obrazów dna oka	dr hab. inż. Katarzyna Słupor
Adam Świtoński	Automatyczna segmentacja obrazów cyfrowych z wykorzystaniem metod morfologii matematycznej – zastosowanie do wybranej klasy obrazów biomedycznych	dr hab. inż. Katarzyna Słupor
Adam Dustor	Analiza i porównanie algorytmów identyfikacji i weryfikacji mówcy	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Paweł Kasprowski	Human identification using eye movements	prof. dr hab. inż. Józef Ober
Tomasz Żurek	Komputerowe wspomaganie procesu podejmowania decyzji kredytowych	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Krzysztof Dobosz	Wizualizacja systemów ewolucyjnych	prof. dr hab. inż. Stefan Węgrzyn
Jolanta Krystek	Badania symulacyjne algorytmu nadążnego harmonogramowania produkcji	dr hab. inż. Mirosław Zaborowski
Piotr Czekalski	Systemy ewolucyjno-rozmyte z parametrycznymi konkluzjami w regułach IF-THEN	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Alina Momot	Uczenie bayesowskie w modelowaniu rozmytym	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Adam Szarowicz	Artificial intelligence for animated autonomous agents	dr Paolo Remagnino, prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski

2005

Halina Nieciąg	Analiza dokładności parametrów wyjściowych programów metrologicznych automatycznych maszyn pomiarowych	prof. dr hab. inż. Stanisław Piasecki
Arkadiusz Rzucidło	Bezpieczeństwo i efektywność aplikacji nauczania na odległość w układzie Windows i serwer Unix	dr hab. inż. Stanisław Wołek prof. PRz

Jacek Lach	Bezpieczeństwo bezprzewodowych sieci komputerowych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Jacek Frączek	Rozszerzony model kontroli dostępu w systemach zarządzania bazami danych	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Andrzej Kozyra	Wyznaczanie parametrów modeli elektrod jonoselektywnych dla potrzeb pomiarów wieloskładnikowych	prof. dr hab. inż. Jerzy Frączek
Krzysztof Skrzypczyk	Hybrydowy system sterowania robotem mobilnym	dr hab. inż. Andrzej Polański prof. PŚ
Bartłomiej Płaczek	Metoda określania danych wejściowych dla automatu komórkowego na podstawie algorytmu rozpoznawania kształtu pojazdów	prof. dr hab. inż. Jan Piecha
Łukasz Zieliński	Wykorzystanie ewolucyjnych technik obliczeniowych do analizy i projektowania analogowych układów elektronicznych	prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski
Mirosław Kordos	Algorytmy przeszukiwania w zastosowaniu do perceptrona wielowarstwowego	prof. dr hab. Włodzisław Duch
Aleksandra Werner	Dobór modelu temporalnych baz danych dla celów optymalizacji zapytań	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Adam Wojciechowski	Wspomaganie dynamiki procesu nawigacji w eksploracyjnym środowisku wirtualnym	dr hab. inż. Maria Pietruszka prof. PŁ
Lechosław Tomaszewski	Analiza i synteza wybranych struktur generacyjnych wykorzystujących modulatory sigma-delta	dr hab. inż. Edward Hryniewicz, prof. PŚ
Grzegorz Hryń	Badanie możliwości dostosowania charakterystyki serwera WWW do potrzeb klienta	prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski
Bartłomiej Puchalski	Optymalizacja nakładów pomiarowych w diagnostyce układów analogowych	prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski
Grzegorz Wieczorek	Zwiększenie efektywności systemów wykorzystujących modulację z bezpośrednim rozproszeniem widma sekwencją pseudolosową	dr hab. inż. Leon Lasek, prof. PŚ
Dariusz Buchczik	Estymacja wielowymiarowych krzywych kalibracji metodą najmniejszej mediany kwadratów	prof. dr hab. inż. Janusz Piotrowski
Artur Bal	Wyznaczanie odpowiedniości elementów obrazów z wykorzystaniem informacji o ich strukturze	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski

Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale

Krzysztof Tokarz	Implementacja i badanie właściwości protokołu IrDA w środowisku mikrokomputera jednoukładowego	prof. dr hab. inż. Bolesław Pochopień
Robert Wójcicki	Wpływ mechanizmów kontroli natężenia ruchu na jakość usług w sieciach TCP/IP/ATM	prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski
Jarosław Flak	Globalna analiza danych cyfrowych w syntezie efektywnych algorytmów ich kompresji	prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski
Dariusz Stachańczyk	Rozproszone projektowanie złożonych układów cyfrowych w oparciu o komponenty wirtualne	dr hab. inż. Edward Hrynkiwicz, prof. PŚ
Marek Szlęzak	Wykorzystanie języka znaczników w realizacji zadania projektowego z użyciem rozproszonych narzędzi	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski

2006

Robert Brzeski	Sieci neuronowe w identyfikacji osobniczej na podstawie ruchu oka	prof. dr hab. inż. Józef Ober
Artur Babiaryz	Planowanie trajektorii manipulatorów z zastosowaniem krzywych B - splejanych	prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka
Waldemar Suszyński	Komputerowa analiza i rozpoznawanie niepełności mowy	dr hab. inż. Wiesława Kuniszyk-Józkowiak
Józef Wiora	Charakterystyka błędów pomiarowych spowodowanych uproszczeniem modeli zjawisk fizykochemicznych w wieloskładnikowych pomiarach potencjometrycznych	prof. dr hab. inż. Jerzy Frączek
Marcin Smolira	System komputerowy wspomagający automatyzację i dobór parametrów pomiarowych spektrometru mas	dr hab. Witold Szyszko
Andrzej Dzikowski	Dekompozycja zespołu funkcji logicznych z wykorzystaniem Binarnych Diagramów Decyzyjnych	dr hab. inż. Edward Hrynkiwicz, prof. PŚ
Wojciech Legierski	Automated timetabling via constraint programming	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Krzysztof Jaskot	Koncepcja i wykonanie sterowania rozproszonego grupą robotów mobilnych	prof. dr hab. inż. Ryszard Gessing
Tomasz Rudnicki	Generatory par testowych dla układów cyfrowych	dr hab. inż. Andrzej Hławiczka, prof. PŚ

Karol Kuczyński	Zintegrowany system komputerowego planowania i wspomagania operacji radiochirurgicznych	prof. dr hab. Paweł Mikołajczak
Przemysław Plesowicz	Zastosowanie protokołu TCP/IP do transmisji sygnałów dla potrzeb automatyki	prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger
Łukasz Wyciślik	Uczenie systemów rozmytych z parametrycznymi konkluzjami z wykorzystaniem przeszukiwania heurystycznego typu Pittsburgh	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Robert Czerwiński	Kodowanie stanów automatów sekwencyjnych dla matrycowych struktur programowalnych typu PAL	dr hab. inż. Dariusz Kania prof. PŚ
Piotr Zarychta	Lokalizacja i trójwymiarowa wizualizacja więzadeł stawu kolanowego w obrazach rezonansu magnetycznego w oparciu o logikę rozmytą	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Wojciech Więclawek	Rozmyta metoda śledzenia krawędzi w trójwymiarowej segmentacji wybranych struktur anatomicznych w obrazach radiologicznych	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Krzysztof Czyż	Active noise control systems with nonuniform signal sampling	dr hab. inż. Jarosław Figwer, prof. PŚ
Jarosław Bylina	Rozproszone metody rozwiązywania Markowskich modeli sieci komputerowych	prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski
Grzegorz Baron	Metoda rozpoznawania obiektów z wykorzystaniem syntezy informacji z kilku czujników obrazu	prof. dr hab. Tadeusz Niedziela
Alicja Wiora	Badania elektrod jonoselektywnych dla potrzeb identyfikacji ich modeli dynamicznych	prof. dr hab. inż. Jerzy Frączek
Sławomir Niedbała	Dopasowywanie ontologii w procesie odkrywania semantycznych usług sieciowych	prof. dr hab. inż. Tadeusz Wieczorek
Rafał Grygiel	Synteza oraz badanie właściwości układów o dwu stopniach swobody pracujących w obecności zakłóceń i niedokładności modelu	dr hab. inż. Marian Błachuta prof. PŚ
Jacek Jakieła	Agentowo zorientowana metodologia modelowania organizacji	dr hab. inż. Mirosław Zaborowski
Ewa Lach	Wybrane techniki wspomagające animację autonomicznych postaci wirtualnych	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Marcin Kucharczyk	Kodowanie z korekcją błędów w systemach transmisyjnych z modulacją wielotonową	prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski

Piotr Bajerski	Wykorzystanie algebry Peano dla optymalizacji dostępu do dziedzinowych zbiorów danych w procesie analizy rozkładów cech w przestrzeni	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Robert Bieda	Zastosowanie metod detekcji konturów w przetwarzaniu obrazów cyfrowych	dr hab. inż. Andrzej Polański, prof. PŚ
Gabriel Drabik	Ultradźwiękowy system rozpoznawania otoczenia, wspomagający osoby niepełnosprawne wzrokowo	prof. dr hab. inż. Józef Ober
Dariusz Mrozek	Aproksymacyjne wyszukiwanie w bioinformatycznych bazach danych	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski

2007

Dariusz Mostowski	Próbki biometryczne odcisków palców w zastosowaniu do kryptografii oraz parametryzacji bezpiecznego podpisu elektronicznego	dr hab. inż. Andrzej Mitas prof. PŚ
Agnieszka Debudaj-Grabysz	Równoległe algorytmy symulowanego wyżarzania	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Tomasz Grychowski	Wykorzystanie logiki rozmytej do wspomagania dyspozytora przy monitorowaniu atmosfery kopalnianej	prof. dr hab. inż. Jerzy Frączek
Michał Kawulok	Wybrane metody poprawy skuteczności automatycznego rozpoznawania obrazów twarzy	dr hab. Bogdan Smółka
Przemysław Skurowski	Analiza i tłumienie zjawisk moire w skanowanych barwnych obrazach półtonalnych	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Jacek Kawa	Metody rozmyte w segmentacji zmian demielinizacyjnych w obrazach rezonansu magnetycznego mózgu	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Marcin Blachnik	Systemy regułowe bazujące na prototypach oraz ich relacje z systemami rozmytymi w zastosowaniu do klasyfikacji danych	prof. dr hab. inż. Tadeusz Wieczorek, prof. PŚ
Tomasz Kłopot	Eksperymentalna weryfikacja algorytmu Dynamic Matrix Control	prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger
Mariusz Stasik	Sterowanie suwnicą	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński

Dominik Spinczyk	Segmentacja płuc w obrazach tomografii komputerowej z wykorzystaniem aktywnych konturów	prof. dr hab. Tadeusz Pałka, prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Artur Noga	Poprawa skuteczności hybrydowej metody MM-PO w szerokopasmowej analizie obiektów promieniujących	dr hab. inż. Andrzej Karwowski prof. PŚ
Tomasz Topa	Szybka hybrydowa metoda MM-FDTD w inżynierii pola elektromagnetycznego	dr hab. inż. Andrzej Karwowski prof. PŚ
Jarosław Karcewicz	Algorytmy obsługi użytkowników w rozwiniętych sieciach lokalnych i rozległych	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Piotr Jurgaś	Zastosowanie promienia spektralnego do analizy stabilności dyskretnych układów liniowych	dr hab. inż. Adam Czornik, prof. PŚ
Agnieszka Szczęsna	Wielorozdzielcze przetwarzanie nieregularnych siatek powierzchni z wykorzystaniem falek drugiej generacji	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Daniel Szepielak	Web Oriented Integration Architecture for semantic integration of information systems	prof. dr hab. inż. Józef Ober prof. dr hab. inż. Andrzej Kwiecień
Paweł Badura	Trójwymiarowa segmentacja guzów płuc z wykorzystaniem metod sztucznej inteligencji	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Adrian Brückner	Selekcja cech i walidacja w uczeniu nienadzorowanym klasyfikacji	prof. dr hab. inż. Katarzyna Słupor
Karol Kozak	Klasyfikacja danych z biologicznych analiz wieloprzepustowych za pomocą adaptacyjnych metod K-najbliższych sąsiadów.	prof. dr hab. inż. Katarzyna Słupor
Michał Świdorski	Semantyczna integracja geoprzestrzennych źródeł danych w sieci Internet	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Adam Duszeńko	Model i metody dostępu do baz danych dedykowanych dla gromadzenia i wyszukiwania opisów obiektów graficznych	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Arkadiusz Biernacki	Modelowanie transmisji VoIP w bramie multimedialnej	prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski

2008

Piotr Błajdo	Metodologia oraz narzędzie programowe nadzorowanego uczenia maszynowego do klasyfikacji obiektów zdefiniowanych w logice atrybutalnej	prof. dr hab. inż. Zdzisław S. Hippe
--------------	---	--------------------------------------

Sebastian Budzan	Detekcja powierzchni parametrycznych na podstawie zbioru punktów pomiarowych pozyskanych ze skanera 3D	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Katarzyna Wierzbowska	Badania elektronowych i sensorowych właściwości epitaksjalnych powierzchni InP dla zastosowania w czujnikach gazu.	dr hab. inż. Bogusława Adamowicz prof. PŚ, prof. Luc Bideux, prof. Alain Pauly
Rafał Stęgiński	Komputerowa rekonstrukcja twarzy w oparciu o CAT czaszki z wykorzystaniem protokołu Manchester	Prof. dr hab. Paweł Mikołajczak
Jacek Widuch	Algorytmy optymalizacji wielokryteriowej w problemach komunikacyjnych	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Maciej Witczyński	Projektowanie złożonych układów elektronicznych typu „System na Chipie” w ramach wirtualnej firmy inżynierskiej	dr hab. inż. Edward Hrynkiewicz, prof. PŚ
Piotr Napieralski	Exploitation of spatiotemporal coherence for the animated sequences	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Marcin Sidzina	Dynamiczne modyfikacje programu aplikacji sterownika swobodnie programowalnego celem zwiększenia częstości wymian komunikatów w przemysłowych systemach rozproszonych czasu rzeczywistego	dr hab. inż. Andrzej Kwiecień prof. PŚ
Dorota Szczęsna	Badania i ocena kinetyki filmu łzowego za pomocą interferometrii	prof. dr hab. inż. Henryk Kasprzyk
Krzysztof Plaza	Modelling and control for semi-active vibration damping.	dr hab. inż. Marek Pawełczyk prof. PŚ
Tomasz Primke	Analiza efektywności algorytmu ewolucyjnego w wybranych problemach sterowania dyskretnymi procesami produkcji	dr hab. inż. Zdzisław Duda
Ireneusz Kurowski	Wykorzystanie sieci neuronowych do detekcji i lokalizacji uszkodzeń analogowych układów elektronicznych	prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski
Weronika Izydorczyk	Badania wpływu stanów powierzchniowych na właściwości elektronowe warstw sensorowych SnO ₂	dr hab. inż. Bogusława Adamowicz prof. PŚ
Marcin Pacholczyk	Metody wizji komputerowej i robotyki w dokowaniu molekularnym	prof. dr hab. inż. Marek Kimmel
Grzegorz Polaków	rPDK – zmodyfikowany scenariusz dystrybucji danych przemysłowych wykorzystujący specyficzne właściwości przełączanej sieci Ethernet	prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger

Mgr Paweł Błaszczuk	Klasyfikacja danych za pomocą zmodyfikowanej metody cząstkowych najmniejszych kwadratów	prof. dr hab. inż. Katarzyna Stąpor
Michał Kozielski	Grupowanie dokumentów XML względem ich struktury	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Grzegorz Filipczyk	Bezpieczeństwo systemu komputerowego jednostki samorządu terytorialnego	prof. dr hab. inż. Andrzej Grzywak
Robert Tutajewicz	Wpływ wybranych czynników na czas realizacji złączeń w bazach danych w pamięci operacyjnej	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Ewa Pluciennik	Rozszerzenie języka SQL w zastosowaniu do analizy danych w rozproszonych bazach danych	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
Małgorzata Kubalińska	Model typu Fishera - Wrighta ze zmienną wielkością populacji i mutacjami w postaci procesu punktowego	dr hab. inż. Adam Bobrowski prof. Pol. Lub.

2009

Dominik Strzałka	Procesy w systemie komputerowym na styku dane-algorytm prostego sortowania przez wstawianie w ujęciu statystyki nieekstensywnej	dr hab. inż. Franciszek Grabowski prof. PRz
Marcin Bernaś	Modelowanie struktury aplikacji interaktywnej za pomocą grafów skierowanych i logiki rozmytej	prof. dr hab. inż. Jan Piecha
Karolina Nurzyńska	Metoda tworzenia deformowanych wielorozdzielczych powierzchni i ich interaktywna wizualizacja	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Agnieszka Brachman	Wpływ mechanizmów kontroli ruchu na jakość usług w sieciach bezprzewodowych	prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski
Wojciech Sułek	Kody LDPC efektywnie dekodowane w strukturach programowalnych	dr hab. inż. Dariusz Kania prof. PŚ
Wojciech Filipowski	Opracowanie i weryfikacja modelu wspomagającego proces projektowania domieszkowania dyfuzyjnego emiterowej warstwy ogniwa fotowoltaicznego	prof. dr hab. Sławomir Kończak
Adam Opara	Dekompozycyjne metody syntezy układów kombinacyjnych wykorzystujące binarne diagramy decyzyjne	dr hab. inż. Dariusz Kania prof. PŚ
Barbara Mika	Analiza sygnałów elektrogastrograficznych (EGG) przy użyciu nowoczesnych metod algebraicznych	prof. dr hab. inż. Ewaryst Tkacz
Łukasz Stabiński	Selekcja białek przeznaczonych do krystalizacji dla centrów genomiki strukturalnej	dr hab. inż. Andrzej Polański prof. PŚ

Olena Buchko	Shape-description-based radiological brain image analysis	prof. dr hab. Paweł Mikołajczyk
Aleksandra Gruca	Charakteryzacja grup genów z wykorzystaniem reguł decyzyjnych	dr hab. inż. Andrzej Polański prof. PŚ
Bożena Wieczorek	Równoległe symulowane wyżarzanie w rozwiązywaniu problemu trasowania pojazdów	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Marcin Staniek	Metoda syntaktycznego opisu trajektorii ruchu pojazdów w sieci transportowej	prof. dr hab. inż. Jan Piecha
Tomasz Taton	Wybrane problemy aukcji i przetargów kombinatorycznych	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Wojciech Pieprzyca	Techniki agentowe w środowiskach ECLiPSe i Java wraz z zastosowaniami	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Marcin Michalak	Estymacja funkcji regresji w predykcji szeregów czasowych	prof. dr hab. inż. Katarzyna Stąpor
Rafał Pokrzywa	Applications of the Burrows-Wheeler transform to Genomic sequences	dr hab. inż. Andrzej Polański prof. PŚ
Marek Kryca	Algorytm absorpcyjnego pomiaru własności radiometrycznych węgla i jego praktyczna implementacja	dr hab. inż. Andrzej Kwiecień prof. PŚ
Krzysztof Puszyński	Deterministyczne i stochastyczne modele ścieżek regulatorowych związanych z apoptozą	doc. dr hab. Tomasz Lipniacki
Damian Borys	Wyznaczanie rozkładu dawki w terapii ¹³¹ I przy użyciu techniki SPECT/CT	doc. dr hab. Krzysztof Ślosarek
Łukasz Ćmielowski	Analiza porównawcza metod badania ekspresji genów dla danych pomiarowych z mikromacierzy DNA	prof. dr hab. inż. Ewaryst Tkacz
Jacek Stój	Wpływ redundancji na zależności czasowe w rozproszonych informatycznych systemach czasu rzeczywistego	dr hab. inż. Andrzej Kwiecień prof. PŚ
Maria Łuszczkiewicz-Piątek	Gaussian mixture models for color image retrieval	dr hab. inż. Bogdan Smołka, prof. PŚ
Teresa Głowska	Higher order spectra for frequency model identification	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Krzysztof Psiuk-Maksymowicz	Mathematical modelling and simulations of solid tumour growth	prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak

Maria Skublewska-Paszkowska	Percepcyjna miara jakości w adaptacyjnej falkowej kompresji obrazu	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Piotr Jantos	Diagnostyka uszkodzeń parametrycznych w analogowych układach elektronicznych z wykorzystaniem metod sztucznej inteligencji	prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski
Krzysztof Simiński	Hierarchiczny podział przestrzeni wejściowej w systemach neuronowo-rozmytych	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Łukasz Chruszczyk	Testowanie analogowych układów elektronicznych z wykorzystaniem dedykowanych pobudzeń aperiodycznych	prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski

2010

Rafał Szklarczyk	Zastosowanie programowania w logice z ograniczeniami do problemu marszrutyacji pojazdów	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Paweł Bobrowski	Wykorzystanie struktur hipertrójkątnych w metodach modelowania rozmytego	dr hab. inż. Zdzisław Duda prof. PŚ
Krzysztof Skoroniak	Zakłócenia transmisji danych w standardzie Fast Ethernet w wyniku oddziaływania zaburzeń przewodzonych o częstotliwościach radiowych	dr hab. inż. Andrzej Kwiecień prof. PŚ
Artur Hermanowicz	Identyfikacja i weryfikacja mówcy na podstawie sygnału mowy	dr hab. inż. Stanisław Kowalik prof. PŚ
Marcin Jaromin	Wielorozdzielcza reprezentacja obrazów realizowana według schematu liftingu z aproksymacją metodą najmniejszych kwadratów w bloku predykcji	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Rafał Daniec	Wykorzystanie metod sztucznej inteligencji do regulacji poziomu insuliny w organizmie człowieka	prof. dr hab. inż. Ewaryst Tkacz
Przemysław Kudłacik	Wnioskowanie przybliżone oparte na rozmytym określeniu stopnia prawdy	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Przemysław Łagodziński	Application of the generalized distance transform in digital image colorization	dr hab. inż. Bogdan Smółka prof. PŚ
Mariusz Wiśniewski	Dekompozycja symboliczna wielowartościowych funkcji implementowanych w technologii FPGA	dr hab. inż. Stanisław Deniziak, prof. PŚ

2011

Krzysztof Trocki	Model SIMD in the architecture and programming of modern general-purpose processors	prof. dr hab. inż. Stanisław Kozielski
------------------	---	--

Paweł Moroz	Metody ograniczania liczby bitów nadmiarowych w protokołach wykorzystujących mechanizm wstawiania bitów	dr hab. inż. Andrzej Kwiecień, prof. PŚ
Sebastian Sakowski	Rozszerzenie biomolekularnego automatu Shapiro	prof. dr hab. Tadeusz Krasiński
Szymon Ogonowski	Identyfikacja modeli matematycznych i sterowanie systemem ogrzewania małych budynków	prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger
Witold Krieser	Analiza właściwości metrologicznych przepływomierzy próbkujących z czujnikami powierzchniowymi	dr hab. inż. Stanisław Waluś prof. PŚ
Jakub Smółka	Adaptacyjny system wspomagający usuwanie nadsegmentacji w obrazach poddanych transformacji wododziałowej	dr hab. inż. Stanisław Grzegórski prof. PL
Zbigniew Krajewski	Klasyfikacja strukturalna białek za pomocą maszyn wektorów podpierających	prof. dr hab. inż. Ewaryst Tkacz
Zdzisław Sroczyński	Automatyczne rozpoznawanie struktury wzorów matematycznych zapisanych w postaci graficznej	prof. dr hab. inż. Tadeusz Czachórski
Monika Piekarz	Reprezentacja dyskretnych procesów obliczeniowych w wybranych modelach obliczeń analogowych	dr hab. Przemysław Stpicyński
Marcin Denkowski	Modelowanie przestrzenne obiektów na podstawie serii obrazów fotograficznych	prof. dr hab. Paweł Mikołajczak
Marcin Bugdol	Metoda multimodalnego wzmacniania kryptografii w aspekcie biometrii behawioralnej	dr hab. inż. Andrzej Mitas prof. PŚ
Michał Jeżewski	Prognozowanie stanu urodzeniowego noworodka z zastosowaniem rozmytych metod grupowania i klasyfikacji danych	prof. dr hab. inż. Jacek Łęski
Joanna Czajkowska	Parametryzacja i trójwymiarowa segmentacja guzów kości w seriach rezonansu magnetycznego	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Marcin Rudzki	Filtr wieloskalowy w detekcji struktur naczyńowych wątroby z obrazów tomografii komputerowej	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Sebastian Student	Metody nadzorowanej analizy wieloklasowej danych transkryptomicznych	prof. dr hab. inż. Andrzej Świerniak
Łukasz Maciura	Mozaikowanie obrazów z kapsuły endoskopowej	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski

Mariusz Frąckiewicz	Zastosowanie techniki KHM. (k-średnich harmonicznych) w przetwarzaniu obrazów barwnych	dr hab. inż. Henryk Palus prof. PŚ
Małgorzata Plechawska-Wójcik	Analiza widm proteomicznych Maldi-TOF z wykorzystaniem mieszanin rozkładów normalnych	dr hab. inż. Joanna Polańska
Paweł Raif	Badania symulacyjne i rozwój metody uczenia się opartej na koncepcji systemu kreowania celów	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski, prof. Jerzy Starzyk
Robert Tomaszewski	Automatyczna synteza bezkolizyjnych sieci układowych dla systemów wbudowanych	dr hab. inż. Stanisław Deniziak, prof. PŚ
Mariusz Lotos	Active noise reducing ear plug with speech signal processing	dr hab. inż. Marek Pawełczyk prof. PŚ
Arkadiusz Jestratjew	Zastosowanie wielozadaniowości do poprawy parametrów czasowych wykonania aplikacji w węzle rozproszonego systemu czasu rzeczywistego	dr hab. inż. Andrzej Kwiecień prof. PŚ
Piotr Kyzioł	Testowanie elektronicznych układów analogowych z wykorzystaniem wielowymiarowej przestrzeni poszukiwań i algorytmów zbiorowej inteligencji	prof. dr hab. inż. Jerzy Rutkowski

2012

Przemysław Pardel	Środowisko rozszerzonej rzeczywistości z oświetleniem obiektów wyznaczanym na podstawie obrazów o rozszerzonej dynamice (HDR)	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Michał Maćkowski	Metody analizy kodu programu mikroprocesora na podstawie rejestracji zmian napięcia zasilającego	dr hab. inż. Andrzej Kwiecień prof. PŚ
Wojciech Borczyk	Wyznaczanie oświetlenia globalnego z wykorzystaniem mapy fotonów	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Monika Bugdol	Modelowanie matematyczne w segmentacji i opisie deformacji wybranych struktur anatomicznych na obrazach trójwymiarowych	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Mariusz Marzec	Automatyczna analiza charakterystycznych obszarów twarzy na obrazach termowizyjnych w powiązaniu ze światłem widzialnym	prof. dr hab. inż. Zygmunt Wróbel
Tomasz Wojdyła	Algorithms for modeling of the evolution of complex stochastic genetic systems	prof. dr hab. inż. Marek Kimmel

Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale

Paweł Marks	Wybrane problemy ładowania strumieni danych do hurtowni danych	dr hab. inż. Marcin Gorawski
Rafał Malczok	Wybrane problemy indeksowania i agregowania strumieni danych w hurtowniach danych	dr hab. inż. Marcin Gorawski
Arkadiusz Chrobot	Wirtualizacja rozproszonej pamięci operacyjnej multikomputera dla systemu Linux w oparciu o koncepcję SDDS	prof. dr hab. inż. Krzysztof Sapiecha
Łukasz Domagała	Application of CLP to instruction modulo scheduling for VLIW processors	prof. dr hab. inż. Antoni Niederliński
Andrzej Zacher	Multispectral Endoscopic Imaging in Photodynamic Diagnosis by Monte Carlo Simulation of Light Propagation in Human Tissue	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Artur Cieślarski-Pobuda	Odpowiedź komórkowa na promieniowanie jonizujące; rola polimerazy poli(ADP-rybozy)-1 i reaktywnych form tlenu	prof. dr hab. Joanna Rzeszowska
Janusz Bytnar	Wybrane zagadnienia weryfikacji i walidacji symulacji komputerowych procesów rzeczywistych metodą dynamiki molekularnej	dr hab. Anna Kucaba-Piętał
Paweł Szwarz	Brain tumour detection in conventional magnetic resonance images and perfusion maps	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Piotr Skupin	Sterowanie generowaniem i tłumieniem pracy oscylacyjnej w bioreaktorach przepływowych	prof. dr hab. inż. Mieczysław Metzger
Paweł Gnyla	Metoda przybliżonego modelowania sieci transportowej z zastosowaniem rozmytego opisu automatów komórkowych	prof. dr hab. Jan Piecha
Krzysztof Kajstura	Kodowanie stanów automatów sekwencyjnych ukierunkowane na minimalizację mocy	dr hab. inż. Dariusz Kania prof. PŚ
Dariusz Rzońca	Metodyka specyfikacji i walidacji polowych protokołów komunikacyjnych z wykorzystaniem czasowych kolorowanych sieci Petriego	dr hab. inż. Zbigniew Świder prof. PŚ
Jan Sadolewski	Metodyka specyfikacji, weryfikacji i implementacji oprogramowania dla systemów sterowania	dr hab. inż. Zbigniew Świder prof. PŚ
Jan Juszczyk	Sekwencyjna segmentacja wybranych struktur anatomicznych w serii obrazów tomografii komputerowej	prof. dr hab. inż. Ewa Piętka
Aneta Szyda	Stabilność ciągłych układów liniowych o zmiennych skokowo współczynnikach	dr hab. inż. Adam Czornik prof. PŚ

Radosław Zawiski	Control-oriented modelling of quadrotor UAV platform	dr hab. inż. Marian Błachuta prof. PŚ
Danuta Pamuła	Arithmetic operators on $GF(2^m)$ for cryptographic applications: performance - power consumption - security tradeoffs	dr hab. inż. Edward Hryniewicz prof. PŚ, Arnaud Tisserand
Aleksander Chrószcz	Model przetwarzania strumieniowego uwzględniający zarówno synchronizację jak i język zapytań łączący paradygmaty języka obiektowego i deklaratywnego	dr hab. inż. Marcin Gorawski

2013

Dariusz Myszor	Application of Monte Carlo simulations and numerical methods for modelling of evolution of polynucleotides strands in early stage of RNA World.	dr hab. inż. Krzysztof Cyran prof. PŚ
Roman Jaksik	Analiza procesów regulacji ekspresji genów w komórkach poddanych działaniu promieniowania jonizującego	prof. dr hab. Joanna Rzeszowska
Tomasz Krzeszowski	Śledzenie ruchu postaci ludzkiej w systemie wielokamerowym	dr hab. inż. Bogdan Kwolek prof. PRz
Radosław Sokół	Badanie zależności wyników iteracji algorytmu EM od doboru warunku początkowego	dr hab. inż. Andrzej Polański prof. PŚ
Michał Marczyk	Przetwarzanie i klasyfikacja danych uzyskiwanych z użyciem wysokoprzepustowych technik pomiarowych biologii molekularnej	dr hab. inż. Joanna Polańska prof. PŚ
Błażej Adamczyk	Wirtualizacja łącz z wykorzystaniem monitora maszyn wirtualnych	dr hab. inż. Andrzej Chydziański prof. PŚ
Jakub Stępień	Physics-Based Animation of Articulated Rigid Body Systems for Virtual Environments	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Mateusz Janiak	Quaternions based human motion analysis algorithms implemented with data processing framework for Motoin Data Editor software	prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski
Andrzej Kordecki	Procedury kalibracji kolorymetrycznej dla urządzeń pozyskiwania obrazu	dr hab. inż. Henryk Palus, prof. PŚ
Łukasz Chróst	Wykorzystanie aktywnego zarządzania kolejkami do utrzymywania bardzo krótkich kolejek pakietów w routerach	dr hab. inż. Andrzej Chydziański prof. PŚ

Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale

Wojciech Oleksy	Analiza i klasyfikacja sygnału EKG w oparciu o odprowadzenia EASI	prof. dr hab. inż. Ewaryst Tkacz
Monika Danielewska	Pomiar i analiza sygnałów tętna gałkowego i ich zależności od aktywności sercowo-naczyniowej	dr hab. inż. Robert Iskander prof. PWr
Tomasz Stokowy	Selection of miRNA isoform markers differentiating between follicular thyroid and follicular thyroid adenoma from high-throughput sequencing data	dr hab. inż. Krzysztof Fularczyk prof. PŚ, dr n. med. Michał Jarząb
Mirosław Błoch	Równoległy algorytm memetyczny w rozwiązywaniu problemu trasowania pojazdów z oknami czasowymi	prof. dr hab. inż. Zbigniew Czech
Roman Koteras	Konstrukcja redundantnego, rozproszonego systemu wbudowanego do obiektów autonomicznych	dr hab. inż. Aleksander Nawrat prof. PŚ
Krzysztof Daniec	Cyfrowe przetwarzanie strumieni wideo w zastosowaniach związanych z obiektami bezzałogowymi	dr hab. inż. Aleksander Nawrat prof. PŚ

2014

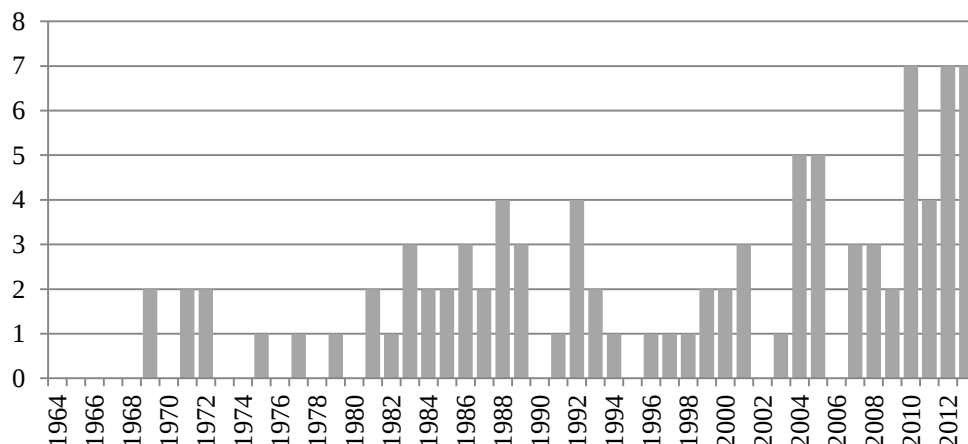
Elżbieta Banaczyk	Optimalizacja metrologiczna pomiaru objętości materiału sypkiego metodą radarową	dr hab. n. med. Maria Wideł, dr hab. Urszula Foryś, prof. UW.
Jan Poleszczuk	Modelowanie odpowiedzi komórek nowotworowych na stres indukowany terapią	dr n. med. Maria Wideł, dr hab. Urszula Foryś, prof. UW.
Krzysztof Mazur	Active control of sound with a vibrating plate	dr hab. inż. Marek Pawełczyk prof. PŚ
Andrea Ehrman	Examination and simulation of new magnetic materials for the possible application in memory cells	dr hab. Tomasz Blachowicz, prof. PŚ
Stanisław Wideł	Analiza architektury i wydajności Systemów Odpowiedzi Fonicznej	prof. dr hab. Bolesław Pochopień
Michał Simon	Fault tolerant data acquisition through Dynamic Load Scheduling	prof. dr hab. Stanisław Kozielski
Łukasz Maliński	Identyfikacja parametrów biliniowych modeli ciągów czasowych w pełnym zakresie stabilności	dr hab. inż. Ewa Bielińska prof. PŚ

Adam Gudyś	Serial and paralel algorithms for multiple sequence alignment problem and some of its variants	dr hab. inż. Sebastian Deorowicz
Marta Iwanaszko	Evolution and structure of regulatory regions and their impact on gene expression profile in NF-kB dependent genes	prof. dr hab. inż. Marek Kimmel

W

czasie pięćdziesięcioletniej historii Rada Wydziału nadała stopień doktora habilitowanego nauk technicznych ponad 100 naukowcom.

Liczba nadanych stopni doktora habilitowanego

1969

Dr inż. Zygmunt Szwaja	Politechnika Poznańska	Realizacja binarnych kodów Bose-Chaudhuri-Hocquenghema
Dr inż. Ryszard Gessing	Katedra Teorii Regulacji	Sterowanie czasowo-optimalne obiektami o funkcjach przejścia zawierających zera

1971

Dr inż. Andrzej Grzywak	Gł. inż. ZKMPW Gliwice	Obwody iskrobezpieczne w układach automatyki górniczej
Dr inż. Ryszard Jakubowski	Zakł. Systemów Automatyki Kompleksowej PAN	Język symulacyjny układów dynamicznych bazujących na grafach przepływu sygnału

1972

Dr inż. Jan Białosiewicz	Instytut Automatyki i Pomiarów w Warszawie	Dostateczna i E-dostateczna redukcja danych
Dr inż. Andrzej Tylikowski	Instytut Konstrukcji i Technologii Urządzeń Automatyki i Elektrotechniki	Stabilność stochastyczna ciągłych układów dynamicznych

1975

Dr inż. Ernest Czogała	Instytut Informatyki Czasu Rzeczywistego	Niestacjonarne procesy stochastyczne w układach dynamicznych o stałych rozłożonych
------------------------	---	--

1977

Doc. dr inż. Ferdynand Wagner	Instytut Elektroniki	Projektowanie krótkich rejestrów liczących
-------------------------------	----------------------	--

1981

Dr inż. Jerzy Frączek	Instytut Automatyki	Metody analizy dopuszczalnych prądów bezpiecznych w iskrobezpiecznych urządzeniach kontrolno-pomiarowych
Dr inż. Jerzy Klamka	Instytut Automatyki	Sterowalność układów dynamicznych z opóźnieniami

1982

Dr inż. Lesław Socha	Instytut Mechaniki Teoretycznej Wydziału Mat. Fiz.	Stabilność i sterowanie otwarte w stochastycznych układach quasiliniowych
----------------------	--	---

1983

Dr inż. Mirosław Zaborowski	Instytut Automatyki	Metoda operatywnego sterowania produkcją w zakładach przemysłowych o procesach technologicznych ciągłych i okresowo ciągłych
-----------------------------	---------------------	--

1984

Dr inż. Witold Pedrycz	Instytut Aparatury i Automatyki Medycznej	Sterowanie i systemy rozmyte
Dr inż. Stanisław Kuta	Instytut Elektroniki AGH Kraków	Ograniczenia wzmacniaczy mocy z impulsową pracą elementów aktywnych

1985

Dr inż. Zbigniew Czech	Instytut Informatyki Czasu Rzeczywistego	Algorytm analizy regionów dla problemów analizy przepływu danych
Doc. dr inż. Tadeusz Pałko	Wydział Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Warszawskiej	Elektroniczne techniki badania rytmu serca i hemodynamiki

1986

Dr inż. Jan Kałuski	Instytut Automatyki	Metody analizy niezawodności metrologicznej
---------------------	---------------------	---

Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale

Dr inż. Franciszek Marecki	Instytut Automatyki	Modele matematyczne i algorytmy alokacji operacji i zasobów na linii montażowej
1987		
Dr inż. Jan Chojcan	Instytut Elektroniki	Niektóre problemy wrażliwości wyższych układów elektronicznych
Dr inż. Marek Kurzyński	Politechnika Wrocławska	Algorytmy rozpoznawania wieloetapowego oraz ich zastosowanie medyczne i techniczne
1988		
Dr inż. Bolesław Pochopień	Instytut Informatyki	Logiczne projektowanie liczników o dowolnej strukturze opartych na przerzutnikach synchronicznych
Dr inż. Stanisław Kozielski	Instytut Informatyki	Projektowanie struktury logicznej relacyjnych baz danych metodą syntezy przy uwzględnieniu zadań wyszukiwania danych
Dr inż. Tadeusz Czachórski	ZSAK PAN Gliwice	Proces powrotów elementarnych w doskonaleniu aproksymacji dyfuzyjnej jako metody modelowania pracy systemów komputerowych
Dr inż. Andrzej Świerniak	Instytut Automatyki	Sterowanie w warunkach niepewności – modele nierównościowe
1989		
Dr inż. Mieczysław Metzger	Instytut Automatyki	Wybrane problemy modelowania i symulacji ciągłych procesów przemysłowych
Dr inż. Adam Mrózek	ZSAK PAN Gliwice	Modele wnioskowania operatorów w komputeryzacji obiektów technologicznych
Dr inż. Leon Lasek	Instytut Elektroniki	Analiza i synteza układów generacyjnych RC
1992		
Dr inż. Konrad Wojciechowski	Instytut Automatyki	Synteza praw sterowania w warunkach niepewności ograniczonej
Dr inż. Lech Tomawski	Uniwersytet Śląski	Ujemne rezystancje, pojemności i indukcyjności o bardzo dużym współczynniku strat
Dr inż. Jerzy Rutkowski	Instytut Elektroniki	Diagnostyka dużych analogowych układów elektronicznych z zastosowaniem metod topologicznych
Dr inż. Stanisław Wołek	Instytut Informatyki	Optymalizacja fizycznej organizacji danych
Dr inż. Edward Hryniewicz	Instytut Elektroniki	Cyfrowe powielacze częstotliwości przebiegów prostokątnych

1993

Dr inż. Dariusz Badura	Wydział Techniki Uniwersytet Śląski	Techniki projektowania samotestowalnych układów i pakietów cyfrowych wykorzystujące rejestry szeregowo z nieliniowym sprzężeniem zwrotnym
Dr inż. Zdzisław Kowalczyk	Politechnika Gdańska	Dyskretne modele w projektowaniu układów sterowania

1994

Dr inż. Zygmunt Frankiewicz	Instytut Elektroniki	System holterowski z możliwością analizy załamka P elektrokardiogramu
Dr inż. Tadeusz Szkodny	Instytut Automatyki	Modele matematyczne ruchu manipulatorów robotów przemysłowych na potrzeby sterowania

1995

Dr inż. Jacek Łęski	Instytut Elektroniki	Nowe możliwości nieinwazyjnej diagnostyki elektrokardiologicznej
Dr inż. Zygmunt Frankiewicz	Instytut Elektroniki	System holterowski z możliwością analizy załamka P elektrokardiogramu

1996

Dr inż. Zygmunt Wróbel	Uniwersytet Śląski	Synteza pasywnych struktur kanonicznych w analogowych układach elektronicznych
------------------------	--------------------	--

1997

Dr inż. Andrzej Hławiczka	Instytut Elektroniki	Rejestry liniowe – analiza, synteza i zastosowania w testowaniu układów cyfrowych
Dr inż. Zdzisław Filus	Instytut Elektroniki	Przetworniki elektromagnetyczno-akustyczne. Teoria i zastosowania
Dr inż. Zdzisław Duda	Instytut Automatyki	Dwupoziomowe sterowanie rozdziałem zasobów w dużych systemach w warunkach losowych

1998

Dr inż. Wiesław Kotarski	Wydział Techniki Uniwersytet Śląski	Wybrane zagadnienia sterowania optymalnego i Pareto optymalnego dla układów o parametrach rozłożonych
Dr inż. Marian Błachuta	Instytut Automatyki	Osobliwe liniowo-kwadratowe problemy sterowania optymalnego

2000

Dr inż. Jarosław Figwer	Instytut Automatyki	Synthesis and simulation of random processes
-------------------------	---------------------	--

Dr inż. Andrzej Polański	Instytut Automatyki	Wybrane zagadnienia stabilności układów liniowych o zmiennych w czasie parametrach
2001		
Dr inż. Jerzy Dąbrowski	Instytut Elektroniki	Piecewise linear approach to functional-level macrosimulation of analogue & mixed A/D systems
Dr inż. Katarzyna Stąpor	Instytut Informatyki	Integration of structural pattern recognition methods into knowledge-based framework
Dr inż. Adam Kaprański	Instytut Informatyki	Modeling arbitrary sets of combinatorial objects and their sequential and parallel generation
2003		
Dr inż. Andrzej Kwiecień	Instytut Informatyki	Analiza przepływu informacji w komputerowych sieciach przemysłowych
2004		
Dr inż. Adam Czornik	Instytut Automatyki	On control problems for jump linear systems
Dr inż. Stanisław Waluś	Instytut Automatyki	Optymalizacja metrologiczna pomiaru strumienia płynu za pomocą przepływomierzy próbkujących
Dr inż. Zbigniew Świder	Politechnika Rzeszowska	Realizacje cyfrowe algorytmów sterowania i filtracji
Dr inż. Dariusz Kania	Instytut Elektroniki	Synteza logiczna przeznaczona dla matrycowych struktur programowalnych typu PAL
Dr inż. Bogdan Smółka	Instytut Automatyki	Nonlinear techniques of noise reduction in digital color images
2005		
Dr inż. Tadeusz Szkodny	Instytut Automatyki	Modelowanie i symulacja ruchu manipulatorów robotów przemysłowych
Dr inż. Lech Znamirowski	Instytut Informatyki	Switching VLSI Structures, Reprogrammable FPAA Structures, Nanostructures
Dr Ryszard Kozera	Politechnika Warszawska	Curve modeling via interpolation based on multidimensional reduced data
Dr inż. Marek Pawełczyk	Instytut Automatyki	Feedback control of acoustic noise at desired locations

Dr inż. Oleg Maslennikov	Politechnika Koszalińska	Podstawy teorii zautomatyzowanego projektowania reprogramowalnych równoległych jednostek przetwarzających dla jednokładowych systemów czasu rzeczywistego
2007		
Dr inż. Jerzy Kasprzyk	Instytut Automatyki	Komputerowe wspomaganie identyfikacji procesów
Dr inż. Witold Gierusz	Akademia Morska Gdynia	Synteza wielowymiarowych układów sterowania precyzyjnego ruchem statku z wykorzystaniem metod projektowania układów odpornych
Dr inż. Henryk Palus	Instytut Automatyki	Wybrane zagadnienia przetwarzania obrazów barwnych
2008		
Dr inż. Jacek Czczot	Instytut Automatyki	Podstawy teoretyczne i zastosowanie metodologii sterowania B-BAC
Dr inż. Ewa Bielińska	Instytut Automatyki	Biliniowe modele ciągów czasowych w analizie sygnałów
Dr inż. Andrzej Chydziański	Instytut Automatyki	Charakterystyki kolejkowania markowskich modeli ruchu w sieciach pakietowych
Dr inż. Bogdan Kwolek	Politechnika Rzeszowska	Adaptive real-time image processing for cognitive vision systems
Dr inż. Janusz Starzyk	Politechnika Rzeszowska	Topological analysis and diagnosis of analog circuits
2010		
Dr inż. Przemysław Stpiczyński	UMCS w Lublinie	Optymalizacja obliczeń rekurencyjnych na komputerach wektorowych i równoległych
Dr inż. Przemysław Kazienko	Politechnika Wrocławska	Associations: Discovery, analysis and applications
Dr inż. Marcin Gorawski	Instytut Informatyki	Zaawansowane hurtownie danych
Dr inż. Aleksander Nawrat	Instytut Automatyki	Modelowanie i sterowanie bezzałogowych obiektów latających
Dr inż. Mariusz Zubert	Politechnika Łódzka	Zastosowanie metod numerycznych i geometrii obliczeniowej do rozwiązywania interdyscyplinarnych problemów naukowych
Dr inż. Jacek Konopacki	Instytut Elektroniki	Projektowanie filtrów cyfrowych o nieskończonej odpowiedzi impulsowej – wybrane zagadnienia

Wykaz osób, które uzyskały stopnie naukowe na Wydziale

dr inż. Zbigniew Rymarski	Instytut Elektroniki	Jednofazowe i trójfazowe inwertery napięcia stosowane w systemach UPS
Dr inż. Robert Iskander	Politechnika Wrocławska	Modelowanie i estymacja optycznych charakterystyk oka ludzkiego
2011		
Dr inż. Krzysztof Fajarewicz	Instytut Automatyki	Zastosowanie wybranych metod sieci neuronowych w sterowaniu i bioinformatyce
Dr inż. Ewa Straszeka	Instytut Elektroniki	Measure of uncertainty and imprecision in medical diagnosis support
Dr inż. Jacek Izydorczyk	Instytut Elektroniki	Analiza niejednorodnej linii transmisyjnej w środowisku SPICE
Dr inż. Sebastian Deorowicz	Instytut Informatyki	Sekwencyjne i równoległe algorytmy znajdowania podciągów
2012		
Dr inż. Krzysztof Cyran	Instytut Informatyki	Artificial intelligence, branching processes and coalescent methods in evolution of humans and early life
Dr inż. Jarosław Śmieja	Instytut Automatyki	Dynamics, feedback loops and control in biology – from psychological to individual cell models
Dr inż. Marian Kotas	Instytut Elektroniki	Metody analizy sygnału EKG płodu
Dr inż. Dariusz Choiński	Instytut Automatyki	Wybrane zagadnienia sterowania w biotechnologii środowiskowej
Dr Andrzej Białas	EMAG Katowice	Semiformal common criteria compliant it security development framework
Dr Halina Ślusarczyk	Uniwersytet Jagielloński	Projektowanie wizualne z wykorzystaniem hierarchicznych hipergrafów
Dr inż. Bartłomiej Zieliński	Instytut Informatyki	Protokoły warstwy liniowej w bezprzewodowych sieciach komputerowych
2013		
Dr Piotr Zawadzki	Instytut Elektroniki	Protokół poufnej komunikacji odporny na ataki klasyczne i kwantowe
Dr Wiesław Jakubik	Instytut Fizyki	Zastosowanie akustycznych fal powierzchniowych w czujnikach gazowych
Dr inż. Damian Grzechca	Instytut Elektroniki	Hybrydowe metody testowania i diagnostyki analogowych układów elektronicznych – wybrane zagadnienia

Dr inż. Piotr Szczypiński	Politechnika Łódzka	Komputerowa analiza obrazów z endoskopu bezprzewodowego dla diagnostyki medycznej
Dr inż. Andrzej Pułka	Instytut Elektroniki	Techniki heurystyczne w modelowaniu i weryfikacji systemów elektronicznych – wybrane zagadnienia
Dr inż. Wiesław Jakubik	Instytut Fizyki	Zastosowanie akustycznych fal powierzchniowych w czujnikach gazowych
Dr inż. Leszek Dzikowski	Instytut Elektroniki	Metodologia konduktometrii wiroprowodowej

2014

Dr inż. Adam Gałuszka	Instytut Automatyki	Wybrane aspekty planowania zadań w hybrydowych modelach sztucznej inteligencji
Dr Marek Sikora	Instytut Informatyki	Wybrane metody oceny i przycinania reguł decyzyjnych
Dr inż. Jarosław Miszczak	IITiS PAN Gliwice	Modelling of quantum informatics systems with the use of quantum programming languages and symbolic computation
Dr inż. Ryszard Leniowski	Politechnika Rzeszowska	Aktywne tłumienie wibracji w lekkich robotach

